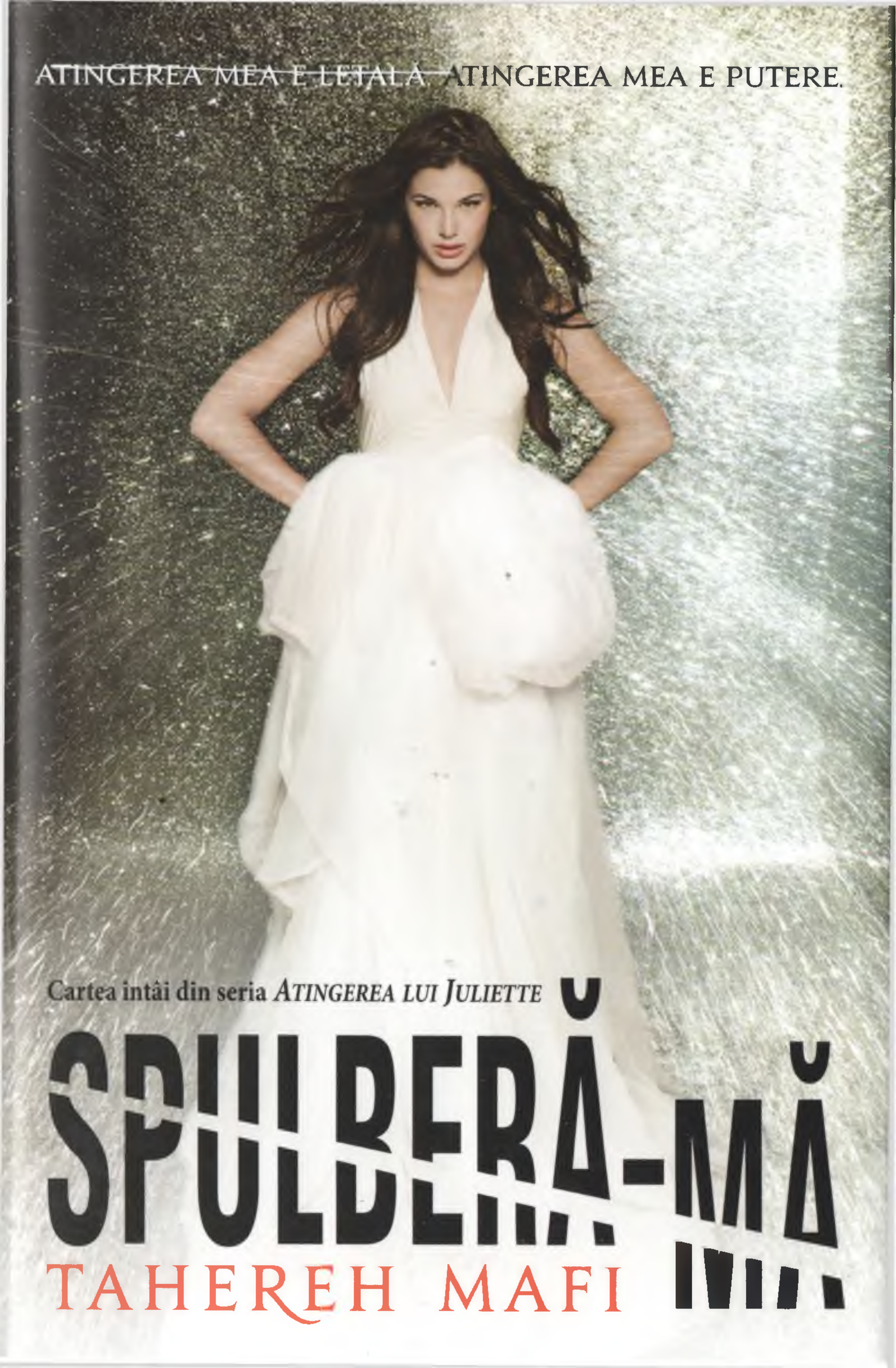


~~ATINGEREA MEA E LETALĂ.~~ ATINGEREA MEA E PUTERE.

Cartea întâi din seria *ATINGEREA LUI JULIETTE*

SPULBERĂ-MĂ

TAHEREH MAFI

„NU MĂ POȚI ATINGE”,
îi șoptesc.

MINT,
e ceea ce nu-i spun.

EL MĂ POATE ATINGE,
e ceea ce n-o să-i spun niciodată.

TE ROG, ATINGE-MĂ,
e ceea ce vreau să-i spun.

Dar când oamenii mă ating,
se întâmplă anumite lucruri.

Lucruri ciudate.

Lucruri rele.

LUCRURI FATALE.

Nimeni nu știe de ce atingerea lui Juliette e fatală, dar Restaurația și-a făcut planuri legate de ea. Planuri de a o folosi ca pe o armă.

Însă Juliette are propriile ei planuri.

După o viață lipsită de libertate, ea descoperă în sfârșit forța de a se răzvrăti pentru prima oară și de a-și găsi un viitor alături de cel pe care crezuse că-l pierduse pentru totdeauna.

Cartea întâi din seria *ATINGEREA LUI JULIETTE*

SPULBERĂ-MĂ

TAHEREH MAFI

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Olimpia Bolozan

ISBN: 978-973-102-437-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAFI, TAHEREH
Atingerea lui Juliette / Tahereh Mafi;
trad.: Shauki Al-Gareeb. - Bucureşti: Leda, 2012
3 vol.
ISBN 978-973-102-459-2
Cartea întâi: Spulberă-mă. - 2012.
ISBN 978-973-102-437-0

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru părinții mei, și pentru tine, soțul meu,
deoarece, când am spus că voiam să ating luna,
tu m-ai luat de mână, m-ai ținut aproape de tine
și m-ai învățat să zbor.

Într-o pădure erau două drumuri diferite, iar eu...
Eu l-am ales pe cel mai puțin umblat.
Iar asta a schimbat cu totul lucrurile.

— ROBERT FROST, „Drumul neales"

UNU

Sunt închisă de 264 de zile.

Nu am nimic altceva în afară de un caiet de notițe și un stilou spart și numerele din minte ca să-mi țină companie. 1 fereastră. 4 pereți. 13 metri pătrați de spațiu. 26 de litere într-un alfabet pe care nu l-am mai vorbit de 264 de zile de izolare.

6.336 de ore de când n-am mai atins o altă ființă umană.

— O să ai un coleg de ~~celulă~~ cameră, mi-au spus ei.

— ~~Sperăm să putrezești aici~~ Fiindcă te-ai purtat frumos, mi-au spus ei.

— ~~Alt psihopat ca tine~~ Gata cu izolarea, mi-au spus ei.

Ei sunt temnicerii Restaurației. Inițiativa care se presupunea că va ajuta societatea noastră muribundă. Aceiași oameni care m-au scos din casa părinților mei și care m-au încuiat într-un ospiciu pentru un lucru pe care nu-l puteam controla. Nimănui nu-i pasă că eu nu știam de ceea ce eram în stare. Că nu știam ce fac.

Habar n-am unde mă aflu.

Știu doar că am fost transportată de către cineva într-o camionetă albă, care a condus 6 ore și 37 de minute pentru a mă aduce aici. Știu că am fost prinsă cu cătușe de scaun. Știu că am fost legată de scaun. ~~Știu că părinții mei nu s-au deranjat să-și ia rămas-bun.~~ Știu că nu am plâns când am fost luată.

Știu că cerul se întunecă în fiecare zi.

Soarele alunecă în ocean și aruncă raze maronii și roșii și galbene și portocalii în lumea de dincolo de fereastra mea. Un milion de frunze dintr-o sută de crengi diferite se clatină în vânt, fluturând cu falsa promisiune a zborului. Rafala de vânt le prinde aripile uscate doar pentru a le forța să alunece în jos, uitate, călcate în picioare de către soldații de dedesubt.

Oamenii de știință spun că nu mai sunt așa de mulți copaci cum erau înainte. Ei spun că lumea noastră a fost cândva verde. Că norii noștri au fost cândva albi. Că soarele nostru a fost mereu cel mai bun tip de lumină. Însă eu am doar niște amintiri vagi despre acea lume. Nu-mi amintesc prea multe din trecut. Singura existență pe care o știu acum e cea care mi-a fost dată. Un ecou a ceea ce a fost cândva.

Îmi lipesc palma de ochiul mic de sticlă și simt cum răceala îmi strânge mâna într-o îmbrățișare cunoscută. Suntem amândoi singuri și existăm ca o absență a altceva.

Îmi iau stiloul aproape nefolositor și călimara cu puțina cerneală pe care am învățat să o raționalizez în fiecare zi, și o privesc îndelung. Mă răzgândesc. Abandonez efortul care e necesar pentru a așterne lucruri pe hârtie. S-ar putea ca o colegă de celulă să fie OK. Să vorbesc cu o ființă umană adevărată ar mai putea ușura lucrurile. Exersez folosindu-mi vocea, mișcându-mi buzele în jurul cuvintelor cunoscute mie și necunoscute gurii mele. Exersez toată ziua.

Sunt surprinsă că-mi amintesc cum să vorbesc.

Rulez caietul de notițe și-l împing în perete. Mă ridic în șezut pe arcurile acoperite de o pânză pe care sunt forțată să dorm. Aștept. Mă legăn înainte și-napoi.

Aștept prea mult, și adorm.

Ochii mi se deschid și văd 2 ochi, 2 buze, 2 urechi, 2 sprâncene.

Îmi înăbuș țipătul, dorința de a mă elibera de groaza care îmi paralizează membrele.

— Ești b-b-b-b...

— Iar tu ești fată.

Ridică dintr-o sprânceană. Se îndepărtează de fața mea. Rânjește, dar nu zâmbește, iar eu vreau să plâng, îndreptându-mi ochii disperați, îngroziți, spre ușa pe care am încercat să o deschid de atâtea ori, încât am pierdut socoteala. M-au încuiat alături de un băiat. Un băiat!

Doamne Dumnezeule!

Ei încearcă să mă omoare.

Au făcut-o intenționat.

Ca să mă tortureze, să mă înnebunească, să mă facă să nu mai pun geană pe geană în fiecare seară. Brațele îi sunt tatuate, mânecile îi ajung până la coate. La sprânceană îi lipsește un inel pe care probabil că i l-au confiscat. Ochi de un albastru închis păr șaten-închis maxilar ascuțit trup bine clădit. ~~Superb~~ Periculos. Terifiant. Oribil.

El râde, iar eu cad de pe pat și mă furișez în colț.

Se uită la pernuța de pe patul pe care l-au vârât dis-de-dimineață în spațiul gol, la salteaua subțire și pătura jerpelită de-abia suficiente pentru a-i susține trunchiul. Aruncă o privire spre patul meu. Apoi spre patul lui.

Le unește cu o singură mână. Își folosește piciorul ca să împingă cele două rame de metal în jumătatea lui de încăpere. Se întinde peste cele două saltele, luându-mi perna, umflând-o și punându-și-o sub cap. Am început să tremur.

Îmi mușc buza și încerc să mă dau cât mai în spate în colțul întunecat.

Mi-a furat patul pătura perna.

Nu am nimic altceva decât podeaua.

N-o să am nimic altceva decât podeaua.

N-am să mă revolt pentru că sunt prea împietrită prea paralizată prea paranoică.

— Deci tu... ce ești? Nebună? De-asta te afli aici?

~~Nu sunt nebună.~~

Se ridică în cot atât cât să-mi vadă fața. Râde din nou.

— N-am de gând să-ți fac rău.

~~Vreau să-l cred~~ Nu-l cred.

— Cum te cheamă? mă întreabă el.

~~Nu-i treaba ta. Cum te cheamă?~~

Îl aud pufnind enervat. Îl aud întorcându-se pe patul care îmi aparținea pe jumătate. Rămân trează toată noaptea. Stau cu genunchii la piept, cu brațele petrecute în jurul trupului meu mic, părul meu șaten și lung fiind singura perdea dintre noi.

Nu vreau să dorm.

Nu pot să dorm.

Nu pot să aud din nou țipetele alea.

DOI

De dimineață miroase a ploaie.

În încăpere se simte din plin mirosul de piatră udă, de pământ săpat; aerul e umed și rece și aspru. Respir adânc și merg pe vârfuri către fereastră, doar ca să-mi lipesc nasul de suprafața rece. Simt cum respirația mea aburește geamul. Închid ochii și ascult sunetul unui răpăit ușor care foșnește prin vânt. Picăturile de ploaie sunt singurele care îmi amintesc că norii au bătăi de inimă. Și că și eu am.

Întotdeauna îmi pun întrebări despre picăturile de ploaie. Mă întreb cum de cad mereu, poticnindu-se de propriile lor picioare, rupându-le, și uitând să-și deschidă parașutele când coboară din cer spre un sfârșit nesigur. E ca și cum cineva își golește buzunarele deasupra pământului și nu pare să-i pese unde cade conținutul lor, nu pare să-i pese că picăturile de ploaie explodează când lovesc pământul, că se spulberă când cad, că oamenii blestemă zilele când picăturile îndrăznesc să bată darabana pe ușile lor.

Eu sunt o picătură de ploaie.

~~Părinții mei și-au golit buzunarele de mine și m-au lăsat să mă evaporez pe o placă de beton.~~

Fereastra îmi spune că nu suntem departe de munți și că în mod evident suntem aproape de-o apă, dar, în ziua de azi, cam totul este în apropierea unei ape. Doar că nu știu în care parte ne aflăm noi. În ce direcție stăm. Îmi mijesc ochii din pricina luminii puternice a dimineții.

Cineva a luat soarele și l-a prins din nou de cer, însă în fiecare zi atârnă din ce în ce mai jos. E ca un părinte neglijent care nu te cunoaște decât pe jumătate. Soarele nu vede niciodată cum absența lui schimbă oamenii. Cât de diferiți suntem pe întuneric.

Deodată, un foșnet mă anunță că celălalt ocupant al celulei s-a trezit.

Mă răsucesc pe călcâie de parcă am fost prinsă furând din nou mâncare. Asta s-a întâmplat doar o singură dată, iar părinții nu m-au crezut când le-am spus că nu era pentru mine. Le-am spus că pur și simplu încercam să salvez pisicile maidaneze care trăiau la colțul străzii, însă ei nu credeau că eram suficient de umană pentru a-mi păsa de o pisică. Nu eu. Nu ~~ceva~~ cineva ca mine. Dar, de fapt, ei oricum nu credeau nimic din ceea ce le spuneam. De aceea mă aflu aici.

Colegul de Celulă mă analizează.

A adormit îmbrăcat. Poartă un tricou bleumarin și pantaloni cargo kaki băgați în niște ghete negre înalte.

Eu port bumbac de calitate inferioară pe membre și o îmbujorare de trandafiri pe chip.

Ochii lui scrutează silueta trupului meu, iar mișcarea, lentă, îmi face inima s-o ia la goană. Prind petalele de trandafiri când îmi cad de pe obraji, în timp ce plutesc în jurul trupului meu, în timp ce mă învăluie în ceva ce pare a fi absența curajului.

Nu te mai uita la mine, vreau să-i spun.

Nu mă mai atinge cu privirea și ține-ți mâinile deoparte și te rog și te rog și te rog...

— Cum te cheamă?

Capul său aplecat într-o parte sparge în două gravitatea.

Sunt suspendată în acel moment. Clipesc și îmi îmbuteliez respirația.

El își schimbă poziția, iar ochii mei se spulberă în mii de bucățele care ricoșează prin toată încăperea, prinzând un milion de instantanee, un milion de clipe în timp. Imagini pâlpâitoare decolorate cu timpul, gânduri înghețate plutind precar într-un spațiu mort, un vârtej de amintiri care-mi taie sufletul. ~~El îmi amintește de cineva pe care l-am cunoscut cândva.~~

O respirație scurtă și revin brusc la realitate.

~~Gata cu reveriile.~~

— De ce ești aici? întreb spre fisurile din peretele de beton.

14 fisuri în 4 pereți de o mie de nuanțe de gri. Podeaua, tavanul: ambele făcute din aceeași lespede de piatră. Ramele de pat, jalnic construite: făcute din conducte de apă vechi. Pătrățelul de fereastră: prea gros pentru a se sparge. Speranța mea a obosit. Ochii mă dor și și-au pierdut concentrarea. Degetul trasează alene o dungă de-a lungul podelei reci.

Stau pe jos, unde miroase a gheață și a metal și a pământ. Colegul de Celulă stă turcește în fața mea, cu ghete un pic cam prea strălucitoare pentru un astfel de loc.

— Te temi de mine.

Vocea lui nu are nicio inflexiune.

Degetele mele se strâng pumn.

— Mă tem că te înșeli.

Poate că mint, dar asta nu-i treaba lui.

El pufnește, iar sunetul răsună în aerul fără viață dintre noi. Nu-mi ridic capul. Nu-i întâlnesc privirea pe care

o aruncă spre mine. Gust oxigenul stătut, risipit, și oftez. Am ceva în gât, ceva ce am învățat să înghit.

2 ciocănituri la ușă mă fac să tresar și să revin la realitate.

El e în picioare într-o secundă.

— Nu e nimeni acolo, îi spun. E doar micul dejun.

265 de mic dejunuri, și încă nu știu din ce e făcut. Miroase a prea multe chimicale; un bulgăre amorf mereu livrat în extreme. Uneori prea dulce, alteori prea sărat, întotdeauna dezgustător. De cele mai multe ori mi-e prea foame pentru a-mi da seama de diferență.

Îl aud ezitând doar o clipă înainte să se îndrepte către ușă. Deschide o fantă și aruncă o privire spre o lume care nu mai există.

— *Rahat!* Trage cu viteză tava, și apoi își lovește palma de tricou. Rahat, *rahat.*

Își face mâna pumn și își încleștează maxilarul. S-a ars. L-aș fi avertizat dacă m-ar fi ascultat.

— Ar trebui să aștepți măcar 3 minute înainte să atingi tava, îi spun peretelui. Nu mă uit la cicatricele estompate care-mi împodobesc mâinile mici, la arsurile pe care nimeni n-a putut să mă învețe să le evit. Cred că o fac intenționat, adaug încet.

— O, deci azi ai de gând să-mi vorbești?

E furios. Ochii îi scânteiază înainte să-și mute privirea, iar eu îmi dau seama că e mai degrabă rușinat decât orice altceva. E un tip dur. Prea dur pentru a face greșeli tâmpite în fața unei fete. Prea dur pentru a-și arăta durerea.

Îmi strâng buzele și privesc spre pătrățelul de sticlă pe care ei îl numesc fereastră. N-au mai rămas prea multe animale, dar am auzit povești despre păsări care zboară.

Poate că într-o zi o să ajung să văd una. Poveștile sunt atât de extravagante în ziua de azi, că nu prea ai cum să le dai crezare, însă am auzit destui oameni afirmând că au văzut o pasăre zburătoare în ultimii câțiva ani. Așa că privesc pe fereastră.

Astăzi va fi o pasăre. Va fi albă, iar pe cap va avea dungi aurii precum o coroană. Va zbura. Astăzi va fi o pasăre. Va fi albă, iar pe cap va avea dungi aurii precum o coroană. Va zbura. Astăzi va fi...

Mâna lui.

Pe mine.

2 vârfuri

a 2 degete îmi mângâie pentru mai puțin de o secundă umărul acoperit, și fiecare mușchi fiecare tendon din trupul meu e foarte încordat și făcut noduri care îmi strâng șira spinării. Stau țeapănă. Nu mă mișc. Nu respir. Poate că dacă n-am să mă mai mișc vreodată, senzația asta va dăinui pe vecie.

~~Nu m-a atins nimeni de 264 de zile.~~

Uneori cred că singurătatea dinlăuntrul meu o să explodeze prin piele, și uneori nu sunt sigură că se va rezolva ceva vreodată dacă plâng sau țip sau râd isterică. Uneori sunt atât de disperată să ating să fiu atinsă *să simt* încât sunt aproape sigură că voi cădea de pe o stâncă într-un univers paralel unde nimeni nu va mai fi în stare să mă găsească.

Nu pare imposibil.

Țip de ani de zile și nimeni nu m-a auzit vreodată.

— Nu ți-e foame?

Vocea îi e mai joasă acum, un pic îngrijorată.

~~Mi-e foame de 264 de zile.~~

— Nu.

Cuvântul e un pic mai mult decât o respirație întretăiată în timp ce-mi iese de pe buze și eu mă întorc și nu ar trebui dar o fac iar el se uită lung la mine. Mă analizează. Buzele îi sunt întredeschise, mâinile îi atârnă fără vlagă pe lângă trup, genele îi clipesc des a confuzie.

Ceva mă lovește în stomac.

Ochii lui. Ceva în legătură cu ochii lui.

~~Nu e el nu e el nu e el nu e el nu e el.~~

Închid lumea și o dau deoparte. O încui. Învârt cheia bine de tot.

Întunericul mă cuprinde în brațele lui deschise.

— Hei...

Deschid ușor ochii. 2 ferestre spulberate care îmi umplu gura cu sticlă.

— Ce e?

Vocea lui e o încercare eșuată de fermitate, o încercare nerăbdătoare de indiferență.

~~Nimic.~~

Îmi concentrez atenția asupra pătratului transparent vârât între mine și libertatea mea. Vreau să distrug definitiv această lume de beton, să o fac uitată. Vreau să fiu mai mare, mai bună, mai puternică.

~~Vreau să fiu *furioasă furioasă furioasă.*~~

Vreau să fiu pasărea care își ia zborul.

— Ce scrii? spune Colegul de Celulă.

~~Acest cuvinte sunt vomă.~~

~~Acest stilou șubred este esofagul meu.~~

~~Această bucată de hârtie este vasul meu de porțelan.~~

— De ce nu vrei să-mi răspunzi?

E prea aproape prea aproape prea aproape.

Nimeni nu e vreodată suficient de aproape.

Inspir profund și îl aștept să plece precum toți cei din viața mea. Ochii îmi sunt ațintiți asupra ferestrei și a promisiunii a ceea ce ar putea fi. Promisiunea a ceva mai mare, mai măreț, vreun motiv pentru nebunia crescândă din oasele mele, vreo explicație pentru neputința mea de a face ceva fără să distrug totul. Va fi o pasăre. Va fi albă, iar pe cap va avea dungi aurii precum o coroană. Va zbura. Va fi o pasăre. Va fi albă...

— Hei...

— Nu mă poți atinge, îi șoptesc.

Mint, e ceea ce nu-i spun. El mă poate atinge, e ceea ce n-o să-i spun niciodată. Te rog, atinge-mă, e ceea ce vreau să-i spun.

Dar când oamenii mă ating, se întâmplă anumite lucruri. Lucruri ciudate. Lucruri rele.

Lucruri fatale.

Nu-mi pot aminti căldura vreunei îmbrățișări. Brațele mă dor de la inevitabila gheață a izolării. Propria mea mamă n-a putut să mă țină în brațe. Tatăl meu n-a putut să-mi încălzească mâinile înghețate. Trăiesc într-o lume de neant.

Salutare.

Lume.

Mă vei uita.

Cioc cioc.

Colegul de Celulă sare în picioare.

E vremea dușului.

TREI

Ușa se deschide într-un abis.

Nu există nicio lumină, nicio culoare, nicio promisiune în afară de groaza care se află de cealaltă parte. Niciun cuvânt. Nicio direcție. Doar o ușă deschisă care de fiecare dată înseamnă același lucru.

Colegul de Celulă are niște întrebări de pus.

— Ce naiba? Se uită de la mine la iluzia evadării. Ne lasă să plecăm?

~~N-or să ne lase niciodată să plecăm.~~

— E vremea să facem duș.

— Duș?

Vocea sa își pierde orice inflexiune, dar încă mai răzbate o nuanță de curiozitate.

— N-avem prea mult timp, îi spun. Trebuie să ne grăbim.

— Stai puțin, ce-ai zis? Se întinde să mă apuce de braț, dar eu mă trag înapoi. Dar nu e nicio lumină... nici măcar nu vedem încotro mergem...

— Repede. Îmi ațintesc privirea asupra podelei. Apucă-mă de marginea tricoului.

— Despre ce vorbești...

O alarmă răsună în depărtare. Un bâzâit se aude din ce în ce mai tare. Curând, întreaga celulă vibrează ca avertisment, iar ușa se închide la loc. Îl apuc de tricou și îl trag în întunericul de lângă mine.

— Nu. Spune. Nimic.

— Dar…

— *Nimic*, șoptesc printre dinții încleștați.

Îl trag de tricou și îi ordon să mă urmeze în timp ce eu pipăi pereții prin labirintul ospiciului. ~~E un cămin, un centru pentru tinerii cu probleme, pentru copii neglijați ce provin din familii destrămate, o casă sigură pentru cei tulburați psihic.~~ E o închisoare. Nu ne hrănesc cu nimic, iar ochii noștri nu se întâlnesc niciodată cu ai lor, cu excepția rarelor explozii de lumină care își fac loc printre crăpăturile sticlei pe care ei o numesc fereastră. Nopțile sunt străpunse de țipete și suspine, jeliri și strigăte de tortură, sunetul oaselor rupte cu forța sau din proprie voință — n-o să știu niciodată. Mi-am petrecut primele 3 luni în compania propriei duhori. Nu mi-a spus nimeni niciodată unde se aflau băile și dușurile. Nu mi-a spus nimeni niciodată cum funcționa sistemul. Nu-ți vorbește nimeni, decât atunci când îți aduc vești proaste. Nimeni nu te atinge vreodată. Băieții și fetele nu se întâlnesc niciodată.

Niciodată, cu excepția zilei de ieri.

Nu poate fi o coincidență.

Ochii încep să mi se adapteze în mantia artificială a nopții. Pipăi cu degetele pereții coridoarelor aspre, iar Colegul de Celulă nu rostește niciun cuvânt. Aproape că sunt mândră de el. E cam cu 30 de centimetri mai înalt decât mine, cu trupul solid, cu mușchii și puterea cuiva apropiat de vârsta mea. Lumea încă nu l-a distrus. Atâta libertate în ignoranță.

— Ce...

Îl trag de tricou un pic mai tare ca să-l fac să tacă. Încă n-am terminat de străbătut coridoarele. Mă simt ciudat de protectoare față de el, această persoană care ar putea probabil să mă frângă cu 2 degete. El nu-și dă seama cum ignoranța îl face vulnerabil. El nu-și dă seama că ei l-ar putea omorî fără niciun motiv.

Am decis să nu-mi fie teamă de el. Am decis că acțiunile sale sunt mai mult imature decât amenințătoare. ~~Îmi pare atât de cunoscut atât de cunoscut atât de cunoscut.~~ Am cunoscut cândva un băiat cu aceiași ochi albaștri iar amintirile nu-mi îngăduie să-l urăsc.

Poate că mi-ar plăcea să am un prieten.

Încă 2 metri până ce peretele devine neted, iar noi trebuie să cotim la dreapta. 50 de centimetri de spațiu gol până ce ajungem la o ușă de lemn cu clanța stricată și cu o mulțime de așchii. 3 bătăi de inimă ca să ne asigurăm că suntem singuri. 1 picior întins pentru a împinge ușa. 1 scârțâială vagă, iar crăpătura se lărgește pentru a nu dezvălui altceva decât felul în care îmi imaginez că arată acest loc.

— Pe-aici, îi șoptesc.

Îl trag către șirul de dușuri și pipăi pe jos după niște bucățele de săpun înțepenite în scurgere. Găsesc 2 bucăți, una de două ori mai mare decât cealaltă.

— Deschide-ți mâna, îi spun pe întuneric. E alunecoasă. Ai grijă să n-o scapi. Nu există prea mult săpun și azi suntem norocoși.

Pentru câteva clipe el nu spune nimic, iar eu încep să mă îngrijorez.

— Mai ești aici?

Mă întreb dacă nu cumva asta era capcana. Dacă nu cumva ăsta era planul. Dacă a fost trimis să mă omoare sub mantia întunericului în acest loc strâmt. N-am știut niciodată cu adevărat ce aveau de gând să-mi facă în ospiciu, n-am știut niciodată dacă s-au gândit că cel mai bine ar fi să mă închidă, dar întotdeauna am crezut că ar putea să mă omoare. Asta părea întotdeauna o variantă viabilă.

Nu pot să spun că n-aș merita-o.

Însă mă aflu aici pentru ceva ce n-am intenționat niciodată să fac, și nimănui nu pare să-i pese că a fost un accident.

~~Părinții mei n-au încercat niciodată să mă ajute.~~

Nu aud niciun duș curgând și inima îmi stă în loc. Această încăpere anume este arareori plină, însă de obicei mai sunt și alții, chiar dacă 1 sau 2. Am ajuns să-mi dau seama că locatarii ospiciului ori sunt nebuni cu adevărat și nu-și pot găsi drumul spre dușuri, ori pur și simplu nu le pasă.

Înghit în sec.

— Cum te cheamă?

Cu o singură mișcare, vocea lui taie aerul și fluxul conștiinței mele. Îl aud respirând mai aproape de mine decât era înainte. Inima mi-a luat-o la goană și nu știu de ce, dar n-o pot controla.

— De ce nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

— Ai mâna deschisă? îl întreb eu cu gura uscată și cu vocea răgușită.

El se mai apropie câțiva centimetri și aproape că mă tem să mai respir. Degetele sale mângâie materialul rigid

al singurei ținute pe care o voi deține vreodată, și reușesc, în cele din urmă, să expir. Atâta timp cât nu-mi atinge pielea. Atâta timp cât nu-mi atinge pielea. Atâta timp cât nu-mi atinge pielea. Acesta pare să fie secretul.

Tricoul meu subțire a fost spălat de atâtea ori în apa dură din această clădire, încât îl simt pe piele ca o pânză aspră de sac. Îi las în palmă bucata mai mare de săpun și mă dau înapoi pe vârfurile degetelor.

— Am să-ți deschid eu dușul, îi explic, atentă să nu ridic vocea pentru ca ceilalți să nu mă audă.

— Ce fac cu hainele?

Trupul său e încă prea aproape de-al meu.

Clipesc de 1.000 de ori în întuneric.

— Trebuie să ți le dai jos.

Râde și sunetul pare o respirație amuzantă.

— Nu, știu. Voiam să spun, ce fac cu ele cât timp mă spăl?

— Încearcă să nu le uzi.

El respiră profund.

— Cât timp avem la dispoziție?

— Două minute.

— Dumnezeule, de ce n-ai spus...

Deschid dușul său în același timp cu al meu, iar nemulțumirile lui sunt înecate de răpăitul disonant ale robinetelor care de-abia funcționează.

Mișcările mele sunt automate. Am făcut asta de atât de multe ori, încât deja am memorat cele mai eficiente metode de a mă freca și mă clăti și raționaliza săpun atât pentru corp, cât și pentru păr. Nu există prosoape, așa că trucul este să încerci să nu îți uzi nicio parte din corp

cu prea multă apă. Dacă o faci, n-ai să te usuci niciodată ca lumea și o să-ți petreci următoarea săptămână aproape murind de pneumonie. Eu știu.

În fix 90 de secunde îmi storc părul și îmi trag la loc pe mine hainele ponosite. Tenișii sunt singurele mele lucruri care se află într-o stare cât de cât bună. Nu prea mergem pe-aici.

Colegul de Celulă mă urmează aproape imediat. Sunt mulțumită că învață repede.

— Apucă-mă de marginea tricoului, îi spun. Trebuie să ne grăbim.

Preț de un moment lent mă atinge ușor pe spate cu degetele, iar eu trebuie să-mi mușc limba pentru a înăbuși intensitatea senzației. Aproape că mă opresc în loc. Nimeni, niciodată, nu-și pune mâinile undeva aproape de trupul meu.

Trebuie să mă grăbesc, astfel încât degetele să-i alunece. Grăbește pasul, împiedicat, ca să mă prindă din urmă.

Când în cele din urmă suntem închiși între cei 4 pereți claustrofobi familiari, Colegul de Celulă mă privește încontinuu.

Mă ghemuiesc în colț. El încă are patul meu, pătura mea, perna mea. Îi iert ignoranța, dar poate că e prea devreme pentru a fi amici. Poate că am fost prea pripită să-l ajut. Poate că de fapt el se află aici pentru a mă face să sufăr. Dar dacă nu mă încălzesc, am să mă îmbolnăvesc. Părul mi-e prea ud, iar pătura în care de obicei mă înfășor se află tot în partea lui de încăpere. Poate că încă mă tem de el.

Respir prea sacadat, ridic privirea prea repede în lumina slabă a zilei. Colegul de Celulă a pus 2 pături pe umerii mei.

1 a mea.

1 a lui.

— Scuze că sunt așa un ticălos, șoptește către perete.

Nu mă atinge și sunt ~~dezamăgită~~ fericită că n-o face. ~~Mi-aș dori s-o facă.~~ N-ar trebui s-o facă. Nimeni n-ar trebui să mă atingă vreodată.

— Pe mine mă cheamă Adam, spune el încet.

Se îndepărtează de mine până ce încăperea se luminează. Se folosește de o mână pentru a împinge rama patului meu înapoi în partea mea a spațiului.

Adam.

Un nume atât de frumos. Colegul de Celulă are un nume frumos.

E un nume care mi-a plăcut dintotdeauna, dar nu-mi pot aminti de ce.

Mă sui degrabă pe salteaua ale cărei arcuri de-abia mai pot fi ascunse, și sunt atât de obosită, încât aproape că nu simt spiralele metalice care amenință să-mi pătrundă în piele. N-am dormit de mai bine de 24 de ore. *Adam e un nume frumos* este singurul gând înainte ca epuizarea să-mi frângă trupul.

PATRU

~~Nu sunt nebună. Nu sunt nebună.~~ Nu sunt nebună.

Groaza mă face să-mi deschid ochii.

Trupul mi-e scăldat într-o sudoare rece, creierul meu înoată în valuri de durere adânc întipărite în memorie. Ochii îmi sunt fixați asupra cercurilor negre care se dizolvă în întuneric. Habar n-am cât de mult am dormit. Habar n-am dacă mi-am speriat colegul de celulă cu visele mele. Uneori, când visez, țip cu voce tare.

Adam se uită lung la mine.

Respir greu și reușesc să mă ridic în capul oaselor. Îmi trag păturile mai bine în jurul meu și îmi dau seama că i-am furat singura posibilitate de încălzire. Nu mi-a trecut deloc prin minte că ar putea să înghețe de frig la fel ca mine. Eu tremur, însă trupul său este nemișcat în noapte, silueta lui e o formă puternică pe fundalul întunericului. ~~Nu știu ce să spun.~~ Nu e nimic de spus.

— Țipetele nu încetează niciodată pe-aici, așa-i?

~~Țipetele sunt doar începutul.~~

— Da, spun aproape pe mutește.

Brusc, mă înroșesc ușor și mă bucur că e prea întuneric să observe. Probabil că mi-a auzit țipetele.

Uneori îmi doresc să nu fiu nevoită să dorm. Alteori cred că dacă stau foarte, foarte liniștită, dacă nu mă mișc deloc, lucrurile se vor schimba. Cred că dacă încremenesc, pot face și durerea să încremenească. Uneori nu mă mișc ore întregi. Nici măcar un centimetru.

Dacă timpul stă în loc, nu se poate întâmpla nimic rău.

— Ești bine?

Vocea lui Adam este îngrijorată. Mă uit la pumnii încleștați care-i atârnă pe lângă corp, la cuta adâncă din frunte, la încordarea maxilarului său. Aceeași persoană care mi-a furat patul și pătura e aceeași persoană care

azi-noapte s-a lipsit de ele. Atât de încrezut și nepăsător cu câteva ore în urmă; atât de grijuliu și liniștit acum. Mă sperie că locul ăsta ar fi putut să-l doboare atât de rapid. Mă întreb ce a auzit cât timp am dormit.

Mi-aș dori să-l pot scuti de oroare.

Ceva se sparge; un țipăt torturat se aude de departe. Încăperile astea sunt îngropate adânc în beton, cu pereți mai groși decât podelele și tavanele la un loc pentru a împiedica sunetele să se audă prea departe. Dacă pot auzi agonia, trebuie să fie de neînvins. Noapte de noapte există sunete pe care nu le aud. Noapte de noapte mă întreb dacă eu urmez.

— Nu ești nebună.

Îmi ridic brusc privirea. Ține capul într-o parte, ochii îi sunt limpezi și atenți în ciuda vălului care ne înconjoară. Respiră adânc.

— Credeam că toți de-aici sunt nebuni, continuă el. Am crezut că m-au încuiat cu o psihopată.

Iau o gură mică de oxigen.

— Ce amuzant. Așa am crezut și eu.

Trec

1

2

3 secunde.

Își întinde pe față un rânjet atât de lat, atât de amuzat, atât de reconfortant de sincer, că e precum bubuitul unui tunet prin trupul meu. Ceva mă înțeapă în ochi și îmi înmoaie genunchii. N-am mai văzut un zâmbet de 265 de zile.

Adam e în picioare.

Îi întind pătura lui.

El o ia doar pentru a o înfășura mai strâns în jurul meu, și ceva se contractă în pieptul meu. Plămânii îmi sunt străpunși și înlănțuiți, iar eu tocmai mă hotărâsem să nu mă mai mișc pe vecie, când el vorbește:

— Ce s-a întâmplat?

~~Părinții mei au încetat să mă mai atingă când eram suficient de mare pentru a merge de-a bușilea. Profesorii mă puneau să lucrez singură, ca să nu-i rănesc pe ceilalți copii. N-am avut niciodată un prieten. N-am cunoscut niciodată alinarea unei îmbrățișări de mamă. N-am simțit niciodată blândețea unui sărut de tată. Nu sunt nebună.~~

— Nimic.

Mai trec 5 secunde.

— Pot să mă așez lângă tine?

~~Asta ar fi minunat.~~

— Nu.

Mă uit din nou înspre perete.

Își încleștează și descleștează maxilarul. Își trece o mână prin păr și îmi dau seama pentru prima oară că nu poartă tricou. În această încăpere este atât de întuneric, că de-abia deslușesc contururile siluetei sale; lunii îi este îngăduită doar o ferestruică pentru a lumina acest spațiu, însă privesc cum mușchii brațelor sale se întăresc cu fiecare mișcare și, deodată, iau foc. Flăcările îmi ling pielea, iar în stomac simt o explozie de căldură care mă sfârtecă. Fiecare centimetru din corpul său emană putere, fiecare suprafață luminează, cumva, prin întuneric. În 17 ani n-am văzut niciodată nimic asemănător lui. În 17 ani n-am vorbit cu niciun băiat de vârsta mea. ~~Deoarece sunt un monstru.~~

Îmi închid ochii până ce simt că i-am cusut.

Aud scârțâitul patului său, geamătul arcurilor când el se așază. Îmi descos ochii și privesc podeaua.

— Probabil că ești înghețat.

— Nu. Oftează zgomotos. De fapt, ard pe dinăuntru.

Mă ridic atât de repede, încât păturile cad pe jos.

— Ești bolnav? Îi cercetez fața în căutare de semne de febră, însă nu îndrăznesc să mă apropii. Te simți amețit? Te dor articulațiile?

Încerc să-mi amintesc de propriile-mi simptome. Am fost țintuită o săptămână la pat de propriul meu corp. Nu puteam să fac nimic altceva decât să mă târăsc până la ușă și să cad cu fața în mâncare. Nici măcar nu știu cum de-am supraviețuit.

— Cum te cheamă?

A pus aceeași întrebare de 3 ori deja.

— S-ar putea să fii bolnav, e tot ce-i spun.

— Nu sunt bolnav. Mi-e pur și simplu cald. De obicei, nu dorm cu hainele pe mine.

Simt cum fluturii din stomacul meu iau foc. O umilință inexplicabilă îmi arde carnea. Nu știu unde să privesc.

Respiră adânc.

— Am fost un măgar ieri. M-am purtat urât și-mi cer scuze. Nu trebuia să fac asta.

Îndrăznesc să-i întâlnesc privirea.

Ochii săi au exact nuanța cobaltului, albastrul unei vânătăi care înflorește, limpezi și pătrunzători și fermi. Maxilarul îi e încleștat, iar trăsăturile îi sunt sculptate într-o expresie grijulie. Toată noaptea s-a gândit numai la asta.

— Bine.

— Deci, de ce nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

Se apleacă în față, iar eu înghet.

Mă dezgheț.

Mă topesc.

— Juliette, șoptesc. Numele meu e Juliette.

Buzele-i schițează un zâmbet care îmi frânge șira spinării. Îmi repetă numele de parcă acest cuvânt îl amuză. Îl distrează. Îl încântă.

~~În 17 ani, nimeni nu mi-a mai rostit numele așa.~~

CINCI

Nu știu când a început.

Nu știu de ce a început.

Nu știu nimic despre nimic, în afară de țipete.

Mama mea țipând când și-a dat seama că nu mă mai poate atinge. Tatăl meu țipând când și-a dat seama ce i-am făcut mamei. Părinții mei țipând când m-au încuiat în camera mea și mi-au spus că ar trebui să fiu recunoscătoare. Pentru mâncarea lor. Pentru modul uman în care se poartă cu această creatură care nu putea să fie copilul lor. Pentru rigla pe care o foloseau pentru a măsura distanța pe care trebuia să o păstrez.

Le-am distrus viețile, asta mi-au spus.

Le-am furat fericirea. I-am distrus mamei speranța de a mai avea copii.

Nu vedeam ce le-am făcut? era ceea ce mă întrebau. Nu vedeam că am distrus totul?

Am încercat din răsputeri să repar ceea ce distrusesem. Am încercat în fiecare zi să fiu ceea ce își doreau. Am încercat tot timpul să fiu mai bună, dar niciodată n-am știut cum.

Acum știu doar că oamenii de știință se înșală.

Lumea e plată.

Știu asta deoarece am fost aruncată de pe marginea ei și am încercat să mă agăț de ea vreme de 17 ani. Am încercat, vreme de 17 ani, să mă cațăr înapoi pe ea, dar e aproape imposibil să

învingi gravitația când nimeni nu vrea să-ți întindă o mână de ajutor.

Când nimeni nu vrea să riște să te atingă.

Astăzi ninge.

Betonul e rece și mai tare decât de obicei, dar eu prefer aceste temperaturi glaciale umezelii înăbușitoare a zilelor de vară. Vara e o plită lentă care aduce toate lucrurile din lume la punctul de fierbere, la câte 1 grad, pe rând. Promite un milion de adjective fericite doar ca să-ți bage pe nas, drept cină, duhoare și ape menajere. Urăsc căldura și mizeria lipicioasă și nădușită pe care o lasă în urmă. Urăsc plictiseala indiferentă a unui soare mult prea preocupat de el însuși pentru a observa orele infinite pe care le petrecem în prezența lui. Soarele e o chestie arogantă, care lasă mereu lumea în urmă când se plictisește de noi.

Luna e o prietenă loială.

Nu pleacă niciodată. E mereu acolo, veghind, neclintită, știindu-ne în momentele noastre bune și rele, schimbându-se întotdeauna, așa cum facem și noi. În fiecare zi e o versiune diferită a ei însăși. Uneori slabă și palidă, alteori puternică și plină de lumină. Luna înțelege ce înseamnă să fii om.

Șovăielnic. Singur. Pătruns de imperfecțiuni.

Privesc pe fereastră atât de mult încât uit de mine. Întind mâna pentru a prinde un fulg de zăpadă, dar pumnul mi se închide în jurul aerului înghețat. Gol.

Vreau să-mi trec direct prin fereastră pumnul ăsta legat de încheietură.

Doar ca să simt ceva.

Doar ca să mă simt om.

— Cât e ceasul?

Clipesc buimacă. Vocea lui mă readuce în lumea pe care tot încerc să o uit.

— Nu știu, îi spun.

Habar n-am cât e ceasul. Habar n-am în ce zi a săptămânii ne aflăm, în ce lună, sau dacă există vreun anotimp anume în care ar trebui să fim.

Nu prea mai avem anotimpuri.

Animalele sunt pe moarte, păsările nu zboară, semănăturile nu prea mai cresc, florile aproape că nu mai există. Vremea este instabilă. Uneori, zilele noastre de iarnă ajung și la 33 de grade. Alteori, ninge fără motiv. Nu mai putem produce suficientă mâncare, nu mai putem menține o vegetație suficientă pentru animale, și astfel, nu putem să-i hrănim pe oameni cu ce au nevoie. Până ce Restaurația să fi preluat frâiele, promițând că avea o soluție, populația noastră scădea alarmant de rapid. Animalele erau atât de flămânde, încât erau dispuse să mănânce orice, iar oamenii erau atât de flămânzi, încât erau dispuși să mănânce animale otrăvitoare. Ne omoram singuri încercând să rămânem în viață. Vremea, plantele, animalele și supraviețuirea umană sunt toate legate între ele, fără posibilitate de scăpare. Elementele naturale se războiau între ele deoarece noi făceam abuz de propriul nostru ecosistem. De propria noastră atmosferă. De propriile noastre animale. De propriii noștri oameni.

Restaurația a promis să rezolve lucrurile. Dar, cu toate că sănătatea umană a găsit un minimum de ușurare sub noul regim, mai mulți oameni au murit din cauza unor arme încărcate decât a unor stomacuri goale. Treptat, situația se înrăutățește.

— Juliette?

Ridic brusc capul.

Ochii lui sunt larg deschiși, îngrijorați, analizându-mă.

Îmi întorc privirea.

El își drege vocea.

— Deci, ăăă, ne hrănesc doar o dată pe zi?

Întrebarea sa face ca amândoi să ne îndreptăm ochii spre fanta din ușă.

Îmi aduc genunchii la piept și îmi legăn oasele pe saltea. Dacă stau foarte, foarte nemișcată, aproape că pot ignora metalul care încearcă să-mi pătrundă în piele.

— Nu există niciun sistem în privința mâncării, îi spun.

Degetul meu trasează un nou model pe materialul aspru al păturii.

— De obicei primim ceva dimineața, dar nu există nicio certitudine că vom mai primi altceva. Uneori... avem noroc.

Mă uit spre geamul îngropat în perete. Raze roz și roșii se furișează în încăpere, iar eu știu că s-a dat startul unui nou început. S-a dat startul aceluiași sfârșit. O altă zi.

~~Poate că azi voi muri.~~

Poate că azi va zbura o pasăre.

— Deci asta-i tot? Ei deschid ușa o dată pe zi pentru ca oamenii să-și facă treburile, și poate, dacă suntem *norocoși*, ne și hrănesc? Asta-i tot?

Pasărea va fi albă, iar pe cap va avea dungi aurii precum o coroană. Va zbura.

— Asta-i tot.

— Nu există... terapie în grup?

Aproape că râde.

— Până să vii tu, eu n-am rostit niciun cuvânt vreme de 264 de zile.

Tăcerea lui spune atât de multe. Aproape că pot întinde mâna să-i ating vina care-i crește pe umeri.

— Cât timp vei fi închisă? mă întreabă el într-un sfârșit.

~~Toată viața.~~

— Nu știu.

În depărtare, un zgomot mecanic scârțâie/geme/se îndoaie. Viața mea constă din 4 pereți de oportunități ratate turnate în cofrajele de beton.

— Și familia ta?

În vocea lui se simte o adevărată tristețe, aproape ca și cum deja cunoaște răspunsul la această întrebare.

~~Asta e ceea ce știu despre părinții mei: habar n-am unde se află.~~

— Tu de ce ești aici? întreb eu spre degetele mele, pentru a-i evita privirea.

Mi-am analizat degetele atât de amănunțit, încât știu cu exactitate unde se află fiecare bășică sau vânătaie care mi-a distrus pielea. Mâini micuțe. Degete subțiri. La strâng pumn și le dau drumul pentru a slăbi încordarea. Încă nu mi-a răspuns.

Îmi ridic privirea.

— Nu sunt nebun, e tot ce răspunde.

— Asta spunem cu toții.

Îmi înclin capul într-o parte doar pentru a-l clătina un centimetru. Îmi mușc buza. Nu pot să nu furișez priviri spre fereastră.

— De ce te tot uiți afară?

Nu-i iau în seamă întrebarea, chiar nu. E doar ciudat să ai pe cineva cu care să poți vorbi. E ciudat să trebuiască să-mi folosesc energia pentru a-mi mișca buzele ca să formez cuvintele necesare pentru a-mi explica acțiunile. De atâta timp, nimănui nu i-a păsat. Nimeni nu m-a privit suficient de atent pentru a se întreba de ce mă uit pe fereastră. Nimeni nu m-a tratat vreodată ca egal. Și totuși, el nu știe ~~că sunt un monstru~~ secretul meu. Mă întreb cât va mai dura până ce va încerca să se salveze de mine.

Am uitat să răspund, iar el încă mă studiază.

Îmi dau o șuviță de păr pe după ureche și mă răzgândesc.

— De ce te uiți atât de mult la mine?

Ochii lui sunt două microscoape care inspectează celulele existenței mele. Cu grijă și curiozitate.

— Am ajuns la concluzia că singurul motiv pentru care m-ar închide aici cu o fată e din cauză că ești nebună. Credeam că încercau să mă tortureze băgându-mă în același loc cu o psihopată. Credeam că tu erai pedeapsa mea.

— Și de aceea mi-ai furat patul.

Pentru a-ți exercita puterea. Pentru a-ți formula o revendicare. Pentru a lupta primul.

Privirea îi coboară în pământ. Își încleștează mâinile și le desface, după care își freacă ceafa.

— De ce m-ai ajutat? Cum de-ai știut că n-am să-ți fac rău?

Îmi număr degetele ca să mă asigur că sunt încă acolo.

— Dar n-am făcut-o.

— Nu m-ai ajutat, sau n-ai știut că îți voi face rău?

— Adam.

Buzele mele formează numele lui. Sunt surprinsă să descopăr cât de mult îmi place felul ușor, cunoscut, în care sunetele îmi ies din gură.

E aproape la fel de nemișcat precum sunt eu. Ochii săi aruncă un nou tip de sentiment, pe care nu-l pot identifica.

— Da?

— Cum e? îl întreb, și fiecare cuvânt se aude mai încet decât precedentul. Afară? ~~În lumea adevărată.~~ E mai rău?

O durere tulbură trăsăturile chipului său frumos cizelat. Îi ia câteva clipe să răspundă. Se uită pe fereastră.

— Sincer? Nu știu dacă e mai bine să te afli aici sau acolo.

Mă uit și eu spre geamul care ne separă de realitate și aștept ca buzele sale să înceapă să se miște; aștept să-l aud vorbind. Iar apoi încerc să-i dau atenție în timp ce cuvintele lui sar în negura din capul meu, încețoșându-mi simțurile, ochii și concentrarea.

Știai că a fost o mișcare internațională? mă întreabă Adam.

Nu, nu știam, îi răspund. Nu îi spun că am fost scoasă cu forța din casa mea în urmă cu 3 ani. Nu îi spun că am fost scoasă cu forța la fix 7 ani după ce Restaurația a început să țină predici și la 4 luni după ce a preluat controlul asupra tuturor lucrurilor. Nu îi spun cât de puține lucruri știu despre noua noastră lume.

Adam spune că Restaurația și-a vârât coada în fiecare țară, pregătită pentru momentul în care să își aducă liderii într-o poziție de control. El spune că pământul locuibil care a mai rămas în lume a fost împărțit în 3.333 de sectoare, iar fiecare spațiu este acum sub controlul unei diferite Persoane a Puterii.

Știai că ne-au mințit? mă întreabă Adam.

Știai că Restaurația a spus că cineva trebuia să preia controlul, că cineva trebuia să salveze societatea, că cineva trebuia să restabilească pacea? Știai că au spus că singura metodă de a găsi pacea era să-i omoare pe toți susținătorii opoziției?

Știai asta? e ceea ce mă întreabă Adam.

Și abia acum dau din cap a încuviințare. Abia acum spun da.

Asta e partea pe care mi-o amintesc. Furia. Răzmerițele. Turbarea.

Ochii mi se închid într-un efort inconștient de a alunga toate amintirile neplăcute, însă efortul dă greș. Proteste. Adunări. Strigăte pentru supraviețuire. Văd femei și copii murind de foame, case distruse și îngropate sub dărâmături, provincia e un peisaj pârjolit, singurul său fruct fiind carnea putrezită a celor morți. Văd moarte moarte moarte și roșu și stacojiu și maro și cea mai aprinsă nuanță a rujului mamei tale, toate întinse pe pământ.

Atât de mult, totul, toate lucrurile moarte.

Restaurația se luptă să-și țină oamenii în frâu, spune Adam. El mai spune că Restaurația se luptă să câștige un război împotriva rebelilor care nu vor să se supună acestui

nou regim. Restaurația se luptă să se instaureze în toate societățile internaționale ca o nouă formă de guvernare.

Și apoi mă întreb ce s-a întâmplat cu oamenii pe care îi vedeam în fiecare zi. Ce s-a ales de casele lor, de părinții lor, de copiii lor. Mă întreb câți dintre ei au fost îngropați în pământ.

Câți dintre ei au fost uciși.

— Ei distrug totul, spune Adam, iar vocea îi e deodată un sunet solemn în tăcere. Toate cărțile, toate vestigiile, toate rămășițele istoriei umane. Ei spun că e singurul fel de-a repara lucrurile. Că numai așa putem începe de la zero. Ei spun că nu putem face aceleași greșeli precum cele ale generațiilor precedente.

2

bătăi

la ușă, și amândoi suntem în picioare, speriați și reîntorși brusc în această lume sumbră.

Adam se uită la mine, ridicând din sprânceană.

— Micul dejun?

— Așteaptă 3 minute, îi reamintesc.

Suntem foarte buni în a ne ascunde foamea, până ce bătăile de la ușă ne mutilează demnitatea.

Ne înfometează intenționat.

— Da. Zâmbește blând. N-aș vrea să mă ard.

Aerul se mișcă atunci când el înaintează.

Eu sunt o statuie.

— Tot nu înțeleg, spune el în șoaptă. De ce te afli aici?

— De ce pui atât de multe întrebări?

Lasă cam 20 de centimetri spațiu între noi, iar eu mă aflu la 20 de centimetri distanță de o combustie spontană.

— Ochii tăi sunt atât de profunzi. Își înclină capul într-o parte. Atât de liniștiți. Aș vrea să știu la ce te gândești.

— N-ar trebui.

Vocea îmi ezită.

— Nici măcar nu mă cunoști.

Râde, iar gestul îi luminează ochii.

— Nu te cunosc.

— Nu.

Clatină din cap. Se așază pe pat.

— Sigur. Bineînțeles că nu.

— Ce?

— Ai dreptate. Poate că sunt nebun.

Fac 2 pași în spate.

— Poate că ești.

Zâmbește din nou, și aș vrea să-i fac o poză. Aș vrea să-i privesc tot restul vieții arcuirea buzelor.

— Nu sunt, știi asta.

— Dar nu vrei să-mi spui de ce ești aici, îl provoc.

— Nici tu.

Mă las în genunchi și trag tava prin fantă. Ceva de neidentificat scoate aburi din 2 căni de tablă. Adam se așază turcește pe podea, față-n față cu mine.

— Micul dejun, spun, și îi împing porția.

ȘASE

1 cuvânt, 2 buze, 3 4 5 degete formează 1 pumn.

1 colț, 2 părinți, 3 4 5 motive pentru a mă ascunde.

1 copil, 2 ochi, 3 4 17 ani de frică.

1 mătură ruptă, 1 pereche de fețe sălbatice, șoapte furioase, lacăte pe ușa mea.

Priviți-mă, e ceea ce voiam să vă spun. Vorbiți cu mine din când în când. Găsiți-mi un leac pentru aceste lacrimi, aș vrea să respir cu adevărat pentru prima oară în viață.

Au trecut 2 săptămâni.

2 săptămâni cu aceeași rutină, 2 săptămâni cu nimic altceva decât rutină. 2 săptămâni cu colegul de celulă ~~care a fost atât de aproape de a mă atinge~~ care nu mă atinge. Adam se adaptează sistemului. Nu se plânge niciodată, nu oferă niciodată prea multe informații, continuă să pună prea multe întrebări.

Se poartă frumos cu mine.

Stau la fereastră și privesc ploaia și frunzele și zăpada ciocnindu-se. Dansează pe rând cu vântul, executând scheme coregrafice pentru mulțimile nevinovate. Soldații merg tropăind prin ploaie, călcând în picioare frunzele și zăpada depusă. Mâinile lor înmănușate duc arme care ar putea spulbera un milion de posibilități cu un singur glonț. Pe ei nu-i deranjează frumusețea care cade din cer. Ei nu

înțeleg libertatea de a simți universul pe propria-ți piele. Lor nu le pasă.

Mi-aș dori să-mi pot umple gura cu picături de ploaie și buzunarele cu zăpadă. Mi-aș dori să pot trasa cu degetul vinișoarele de pe o frunză căzută și să simt vântul cum îmi înțeapă nasul.

În schimb, ignor disperarea care-mi unește degetele și privesc așteptând pasărea pe care am văzut-o doar în vise. Conform poveștilor, păsările zburau cândva. Înainte ca stratul de ozon să se fi deteriorat, înainte ca poluarea să fi transformat creaturile în ceva ~~oribil~~ diferit. Se spune că vremea nu a fost întotdeauna atât de imprevizibilă. Se spune că existau cândva păsări care se înălțau la cer și zburau precum avioanele.

Pare ciudat că un animal micuț ar putea realiza ceva la fel de complex ca ingineria umană, însă posibilitatea e prea ademenitoare pentru a fi ignorată. Am visat 10 ani la rând aceeași pasăre zburând prin același văzduh. Albă, cu dungi aurii pe cap precum o coroană.

Este singurul vis care-mi conferă liniște interioară.

— Ce scrii?

Îmi mijesc ochii spre trupu-i solid, spre zâmbetul destins pe care îl are întipărit pe chip. Nu știu cum de reușește să zâmbească în pofida tuturor celor întâmplate. Mă întreb dacă poate să-și mențină acea formă, acea curbură specială a gurii care schimbă vieți. Mă întreb cum o să se simtă peste 1 lună și mă cutremur la acest gând.

Nu vreau să ajungă ca mine.

Pustiit.

— Hei... Îmi ia pătura de pe pat și se ghemuiește lângă mine, punându-mi imediat bucata subțire de material pe umerii mei și mai subțiri. Ești bine?

Încerc să zâmbesc. Mă hotărăsc să-i evit întrebarea.

— Mulțumesc pentru pătură.

Se așază pe jos lângă mine și se reazemă de perete. Umerii săi sunt foarte aproape, prea aproape ~~niciodată suficient de aproape.~~ Căldura trupului său face mai multe pentru mine decât va face vreodată pătura. Ceva în articulațiile mele tânjește cumplit, o nevoie disperată pe care n-am fost niciodată în stare s-o împlinesc. Oasele îmi cer ceva ce nu pot permite.

~~Atinge-mă.~~

Se uită la caietul de notițe din mâna mea, la stiloul stricat pe care-l țin în pumn. Închid caietul și-l fac sul. Îl bag într-o crăpătură din perete. Analizez stiloul din palmă. Știu că mă privește lung.

— Scrii o carte?

— Nu.

Nu, nu scriu o carte.

— Poate c-ar trebui.

Mă întorc să-i întâlnesc privirea și regret imediat. Nici 10 centimetri nu sunt între noi, și nu mă pot mișca, deoarece trupul meu știe doar cum să înghețe locului. Fiecare mușchi, fiecare mișcare se înăsprește, fiecare vertebră din coloana mea e un cub de gheață. Îmi țin respirația, iar ochii îmi sunt larg deschiși, blocați, prinși în intensitatea privirii sale. Nu mă pot uita în altă parte. Nu știu cum să mă retrag.

Oh.

Doamne.

Ochii lui.

M-am tot mințit, hotărâtă să neg imposibilul.

Îl cunosc îl cunosc îl cunosc îl cunosc

Băiatul ~~care nu-și amintește de mine~~ pe care l-am cunoscut cândva.

— Au de gând să distrugă limba engleză, spune el pe un ton atent, liniștit.

Mă lupt să-mi recapăt respirația.

— Vor să refacă absolut totul, continuă el. Vor să reconstruiască totul. Vor să distrugă orice ar fi putut să fie motivul problemelor noastre. Ei cred că avem nevoie de o limbă nouă, universală.

Își coboară vocea. Își coboară privirea.

— Vor să distrugă totul. Fiecare limbă din istorie.

— Nu.

Respir sacadat. Privirea mi-e încețoșată de puncte.

— Știu.

— Nu.

Asta nu știam.

Își ridică privirea.

— E bine că aștern cuvinte pe hârtie. Într-o bună zi, ceea ce faci va fi ilegal.

Am început să tremur. Corpul meu se luptă deodată cu o vâltoare de sentimente, creierul mi-e îmbolnăvit de lumea pe care o pierd și îndurerat de băiatul ăsta care nu își aduce aminte de mine. Stiloul cade pe podea, iar eu strâng pătura atât de tare, că mă tem să n-o rup. Gheața îmi taie pielea, groaza mi se coagulează în vene. N-am crezut niciodată că avea să devină atât de rău. N-am crezut

niciodată că Restaurația va duce lucrurile atât de departe. Incinerează cultura, frumusețea diversității. Noii cetățeni ai lumii noastre vor fi reduși doar la niște numere, ușor interșanjabili, ușor de înlăturat, ușor de distrus pentru nesupunere.

Ne-am pierdut umanitatea.

Îmi înfășor umerii în pătură, până ce sunt învăluită în tremurul care nu încetează să-mi terorizeze trupul. Sunt îngrozită de lipsa mea de autocontrol. Nu pot sta nemișcată.

Mâna lui e deodată pe spatele meu.

Atingerea sa îmi arde pielea prin straturile de material, iar eu respir atât de rapid, încât plămânii mei mai au un pic și cedează. Sunt prinsă în curente de confuzie ce se ciocnesc, atât de disperată ~~atât de disperată atât de disperată~~ să fiu aproape atât de disperată să fiu departe. Nu știu cum să mă îndepărtez de el. ~~Nu vreau să mă îndepărtez de el.~~

Nu vreau să-i fie frică de mine.

— Hei!

Vocea îi e blândă atât de blândă atât de blândă. Brațele îi sunt mai puternice decât orice os din corpul meu. Îmi trage trupul înfășurat aproape de pieptul său, iar eu sunt spulberată. Două trei patru cincizeci de mii de bucăți de sentimente mă străpung în inimă, se topesc în picături de miere caldă care alină cicatricele din sufletul meu. Pătura este singura barieră dintre noi, iar el mă trage mai aproape, mai bine, mai puternic, până ce aud bătăile bubuind adânc în pieptul său, iar brațele lui de oțel petrecute în jurul trupului meu taie toate legăturile încordate din membre. Căldura lui topește țurțurii de gheață care mă sprijină din interior, iar eu mă dezgheț mă dezgheț mă dezgheț, și ochii

îmi clipesc repede până ce rămân închiși, până ce lacrimi tăcute îmi alunecă pe față, și decid că singurul lucru pe care vreau să-l îngheț este trupul său care-l ține pe-al meu.

— Totul e bine, șoptește el. Tu vei fi bine.

Adevărul e un stăpân gelos, răutăcios, care nu doarme niciodată, e ceea ce nu-i spun. Nu voi fi niciodată bine.

E nevoie de fiecare firicel de putere din ființa mea pentru a mă îndepărta de el. O fac pentru că trebuie. ~~Pentru că e pentru binele său.~~ Cineva îmi bagă furculițe în spinare în timp ce mă îndepărtez. Piciorul mi se încurcă în pătură și aproape cad înainte ca Adam să întindă din nou mâna spre mine.

— Juliette...

— Nu mă p-poți atinge.

Respir sacadat și înghit greu, degetele îmi tremură atât de tare că le fac pumn.

— Nu mă poți atinge. Nu poți.

Mă uit spre ușă.

El se ridică în picioare.

— De ce nu?

— Pur și simplu nu poți, șoptesc eu către perete.

— Nu înțeleg... De ce nu vrei să vorbești cu mine? Stai toată ziua în colț și scrii în caietul ăla și te uiți peste tot, numai la mine nu. Ai atât de multe de povestit unei bucăți de hârtie, iar eu stau chiar aici și tu nici măcar nu mă bagi în seamă. Juliette, *te rog*... Se întinde spre mâna mea, dar eu mă întorc. De ce nu vrei măcar să mă *privești*? N-am de gând să-ți fac rău...

~~Nu-ți aduci aminte de mine. Nu-ți aduci aminte că am fost colegi de școală timp de 7 ani.~~

Nu-ți aduci aminte de mine.

— Nu mă cunoști.

Vocea mi-e monotonă, lipsită de inflexiuni; membrele îmi sunt amorțite, amputate.

— De două săptămâni împărțim un loc, și tu crezi că mă cunoști, dar nu știi nimic despre mine. Poate că *sunt* nebună.

— Nu ești, spune el printre dinții încleștați. *Știi* că nu ești.

— Atunci poate că tu ești, spun eu încet, cu grijă. Pentru că unul dintre noi e în mod sigur.

— Asta nu e adevărat...

— Adam, spune-mi de ce te afli aici. Ce cauți la un spital de nebuni dacă nu aparții acestui loc?

— Te întreb același lucru de când am ajuns aici.

— Poate că pui prea multe întrebări.

Îl aud cum expiră puternic. Râde pe un ton amar.

— Practic, noi suntem singurii 2 oameni *în viață* din acest loc, iar tu vrei să mă îndepărtezi de tine?

Închid ochii și îmi concentrez atenția asupra respirației.

— Poți vorbi cu mine. Doar că te rog să nu mă atingi.

7 secunde de tăcere se alătură conversației.

— Poate că vreau să te ating.

În inima mea își fac loc 15.000 de sentimente de neîncredere. Sunt tentată de nechibzuință, tânjind tânjind tânjind, veșnic disperată după un lucru pe care nu-l pot avea niciodată. Mă întorc cu spatele la el, dar nu pot să împiedic minciunile să mi se reverse de pe buze.

— Poate că nu vreau s-o faci.

Scoate un sunet dur.

— Te dezgust atât de tare?

Mă răsucesc pe călcâie, prinsă cu garda jos de cuvintele sale, încât uit cum trebuie să mă port. Mă privește îndelung, cu fața dură, cu maxilarul încleștat, mișcându-și degetele pe lângă corp. Ochii săi sunt 2 găleți de apă de ploaie: adâncă, proaspătă, limpede.

Rănit.

— Nu știi despre ce vorbești.

Nu pot respira.

— Tu chiar nu poți să răspunzi la o simplă întrebare, nu-i așa?

Clatină din cap și se întoarce spre perete.

Chipul mi-e vârât într-un stâlp cenușiu de beton, brațele și picioarele îmi sunt pline de ghips. Nu simt nimic. Nu sunt nimic. Sunt golită de tot, nu mă voi mai mișca niciodată. Mă holbez la o fisură mică aproape de papucul meu. Am să mă holbez la ea pe vecie.

Păturile cad pe jos. Lumea devine neclară, urechile mele externalizează fiecare sunet spre o altă dimensiune. Ochii mi se închid, gândurile mi se îndepărtează, amintirile mă lovesc în inimă.

Îl cunosc.

Am încercat din răsputeri să nu mă mai gândesc la el.

Am încercat din răsputeri să-i uit chipul.

Am încercat din răsputeri să-mi scot din minte acei ochi albaștri albaștri albaștri dar îl cunosc îl cunosc îl cunosc au trecut 3 ani de când l-am văzut ultima oară.

Nu l-aș putea uita niciodată pe Adam.

Dar el deja m-a uitat.

ŞAPTE

Îmi amintesc televizoare și șemineuri și chiuvete de porțelan. Îmi amintesc bilete de cinema și locuri de parcare și SUV-uri. Îmi amintesc saloane de coafură și vacanțe și obloane și păpădii și mirosul străzilor proaspăt pavate. Îmi amintesc reclame la pastă de dinți și doamne pe tocuri înalte și bărbați în vârstă îmbrăcați în costume de serviciu. Îmi amintesc poștași și biblioteci și trupe de băieți și baloane și brazi de Crăciun.

Îmi amintesc când aveam 10 ani și nu mai puteam ignora lipsa mâncării, iar lucrurile deveniseră atât de scumpe, încât nimeni nu-și mai permitea să trăiască.

Adam nu vorbește cu mine.

Poate că așa e mai bine. Poate că nu avea rost să sper că eu și el am putea fi prieteni, poate că e mai bine ca el să creadă că nu-l plac decât să creadă că-l plac prea mult. El ascunde foarte mult din ceva ce pare a fi durere, însă secretele sale mă înspăimântă. Nu vrea să-mi spună de ce se află aici. Cu toate că nici eu nu-i spun prea multe.

~~Și totuși și totuși și totuși.~~

Noaptea trecută, amintirea brațelor sale în jurul meu a fost suficientă pentru a înăbuși țipetele. Căldura unei îmbrățișări calde, forța unor mâini puternice ținând laolaltă toate părțile ce mă alcătuiesc, ușurarea și eliberarea

singurătății de atâția ani de zile. N-am cum să plătesc acest dar pe care el mi l-a oferit.

Să o atingi pe Juliette e aproape imposibil.

N-am să uit niciodată groaza din ochii mamei mele, chinul de pe chipul tatălui meu, frica întipărită în expresiile lor. Copilul lor ~~era~~ este un monstru. Posedat de însuși diavolul. Blestemat de întuneric. Păcătos. Ceva dezgustător. Medicamentele, analizele, soluțiile medicale au eșuat. Interogatoriul contradictoriu psihologic a eșuat.

E o armă pe două picioare în societatea noastră, e ceea ce au spus profesorii. *N-am mai văzut niciodată așa ceva*, e ceea ce au spus medicii. *Ar trebui luată din casa dumneavoastră*, e ceea ce au spus polițiștii.

~~Nicio problemă, e ceea ce au spus părinții mei.~~ Aveam 14 ani când au scăpat în cele din urmă de mine. Când au rămas în urmă și au privit cum eram târâtă din casă pentru o crimă pe care nu știam c-o puteam comite.

Poate că lumea e mai în siguranță cu mine încuiată într-o celulă. Poate că Adam e mai în siguranță dacă mă urăște. Stă în colț, sprijinindu-și fața în pumni.

N-am avut niciodată intenția să-l rănesc.

N-am avut niciodată intenția să o rănesc pe singura persoană care n-a vrut niciodată să mă rănească.

Ușa se deschide izbindu-se de perete și 5 oameni dau năvală în încăpere, cu puștile îndreptate spre piepturile noastre.

Adam e în picioare, iar eu sunt stană de piatră. Am uitat să respir. N-am mai văzut de mult atât de mulți oameni, că pe moment sunt stupefiată. Ar trebui să țip.

— MÂINILE SUS, PICIOARELE DEPĂRTATE, GURA-NCHISĂ! NU VĂ MIȘCAȚI, IAR NOI N-O SĂ VĂ-MPUȘCĂM!

Încă sunt înghețată în loc. Ar trebui să mă mișc, ar trebui să-mi ridic mâinile, ar trebui să-mi depărtez picioarele, ar trebui să-mi reamintesc să respir. Cineva îmi taie gâtul.

Cel care latră ordine mă lovește cu patul puștii în spate, iar genunchii îmi trosnesc când lovesc podeaua. În cele din urmă gust oxigenul și puțin sânge. Cred că Adam strigă, dar corpul meu este străbătut de o agonie acută pe care n-am mai simțit-o până acum. Sunt complet imobilizată.

— De ce nu-nțelegi când îți spun să-ți ții gura ÎNCHISĂ?

Mă uit cu coada ochiului și văd că țeava puștii e la 5 centimetri de fața lui Adam.

— RIDICĂ-TE!

O gheată cu vârf de oțel mă lovește în coaste rapid, tare, adânc. Nu înghit nimic decât icnetele sugrumate care-mi îneacă trupul.

— Am spus RIDICĂ-TE!

Mai tare, mai rapid, mai puternic, o altă gheată mă lovește în stomac. Nici măcar nu pot să țip.

~~Ridică-te, Juliette. Ridică-te. Dacă n-o faci, or să-l împuște pe Adam.~~

Mă ridic în genunchi și cad pe spate, în peretele dindărătul meu, aplecându-mă în față pentru a-mi recăpăta echilibrul. Să-mi ridic mâinile e o tortură mai puternică decât aș putea îndura. Organele îmi sunt moarte, oasele

crăpate, pielea e o sită, găurită de acele și ghimpii durerii. Au venit în cele din urmă să mă omoare.

De-asta l-au băgat pe Adam în celula mea.

Pentru că eu plec. Adam e aici pentru că eu plec, pentru că au uitat să mă omoare la timp, pentru că mi-a sosit vremea, pentru că cei 17 ani ai mei au fost prea mulți pentru această lume. Or să mă omoare.

Mereu m-am întrebat cum se va întâmpla asta. ~~Mă întreb dacă asta îi va face fericiți pe părinții mei.~~

Cineva râde.

— Ei bine, nu ești tu o ticăloasă mică?

Nici măcar nu știu dacă-mi vorbesc mie. De-abia mă pot concentra să-mi țin brațele ridicate.

— Nici măcar nu plânge, adaugă cineva. De obicei, până acum fetele ar implora deja milă.

Pereții încep să sângereze în tavan. Mă întreb cât îmi mai pot ține respirația. Nu pot distinge cuvintele nu pot înțelege sunetele pe care le aud sângele gonește prin capul meu și buzele îmi sunt 2 blocuri de beton pe care nu le pot desface. În spate am înfiptă o pușcă și mă poticnesc în față. Podelele cad în sus. Picioarele mi se târăsc într-o direcție pe care n-o pot desluși.

Sper să mă omoare curând.

OPT

Îmi ia 2 zile să deschid ochii.

Într-o parte se află o gamelă cu apă și o gamelă cu mâncare, și le devorez conținutul rece cu mâini tremurânde, cu o durere vagă scârțâindu-mi prin oase, cu o sete disperată sufocându-mi gâtul. Nimic nu pare să fie rupt, însă o privire aruncată sub tricoul meu îmi confirmă că durerea era reală. Vânătăile sunt vârtejuri decolorate de albastru și galben, un chin să le ating și greu de vindecat.

Adam nu se vede.

Sunt singură într-un bloc de singurătate, 4 pereți cu maximum 3 metri în fiecare direcție, singurul aer strecurându-se printr-o crăpătură din ușă. Tocmai ce începusem să mă terorizez cu imaginația mea debordantă, când uriașa ușă de metal se deschide brusc. Un paznic cu 2 puști agățate peste piept mă privește de sus în jos.

— Ridică-te!

De data asta nu ezit.

Sper ca măcar Adam să fie bine. Sper ca sfârșitul lui să nu fie precum al meu.

— Urmează-mă!

Vocea paznicului e groasă și profundă, ochii lui cenușii sunt impenetrabili. Are cam 25 de ani, păr blond tuns destul de scurt, mânecile suflecate până la umeri, tatuaje militărești ca ale lui Adam îi șerpuiesc pe brațe.

Oh.

Doamne.

Nu.

Adam pășește în cadrul ușii lângă blond și face semn cu arma sa către un culoar îngust.

— Mișcă!

~~Adam are o armă îndreptată spre pieptul meu.~~

~~Adam are o armă îndreptată spre pieptul meu.~~

Adam are o armă îndreptată spre pieptul meu.

Ochii lui îmi sunt străini, sticloși și distanți, foarte, foarte departe.

Sunt doar novocaină. Sunt amorțită, o lume de neființă, cu toate simțurile și emoțiile dispărute pentru totdeauna.

Sunt o șoaptă care n-a existat niciodată.

Adam e soldat. ~~Adam vrea ca eu să mor.~~

Îl privesc fix, cu toate senzațiile amputate, și durerea mea e un țipăt îndepărtat, deconectat de trupul meu. Picioarele mi se mișcă înainte de bunăvoie; gura îmi rămâne închisă deoarece nu vor exista niciodată cuvinte pentru acest moment.

Moartea va fi o bine-venită eliberare din aceste bucurii pământești pe care le-am cunoscut.

Nu știu cât de mult am mers înainte ca o altă lovitură în spate să mă paralizeze. Clipesc din pricina luminii strălucitoare pe care n-am mai văzut-o de atât de mult timp. Ochii încep să-mi lăcrimeze și îi mijesc atunci când ajungem în spațiul larg iluminat de becurile fluorescente. De-abia pot vedea.

— Juliette Ferrars.

O voce îmi detonează numele. O gheată grea mă apasă pe spate și nu-mi pot înălța capul ca să văd cine-mi vorbește.

— Weston, fă lumina mai slabă și eliberează-o. Vreau să-i văd fața.

Ordinul este rece și dur precum oțelul, periculos de calm, puternic fără efort.

Lumina e redusă la un nivel pe care îl pot tolera. Urma unei ghete este săpată în spatele meu, dar nu se mai află pe piele. Îmi înalț capul și privesc în sus.

Sunt imediat șocată de tinerețea lui. Nu poate să fie cu mult mai mare decât mine.

În mod evident are o anumită responsabilitate, dar habar nu am care e aceea. Pielea îi e fără cusur, iar maxilarul ascuțit și puternic. Ochii îi sunt de nuanța celui mai palid smarald pe care l-am văzut vreodată.

E frumos.

Zâmbetul strâmb exprimă răutate calculată.

Stă pe ceea ce își închipuie că e un tron, dar care nu e decât un scaun așezat în fața unei încăperi goale. Costumul îi e perfect călcat, părul blond pieptănat cu pricepere, soldații săi — paznicii perfecți.

Îl urăsc.

— Ești atât de încăpățânată, spune, și ochii lui verzi sunt aproape transparenți. Nu vrei niciodată să cooperezi. Nici măcar n-ai vrut să te porți frumos cu colegul tău de celulă.

Tresar fără să vreau. Arderea trădării îmi încinge gâtul.

Ochi Verzi pare brusc amuzat, iar eu mă simt pe neașteptate umilită.

— Ei bine, nu-i așa că e interesant? întreabă el, pocnind din degete. Kent, înaintează, te rog.

Inima mea își oprește bătăile când îl văd pe Adam. ~~Kent. Numele lui e Adam Kent.~~

Ard din cap până-n picioare. Adam îl flanchează pe Ochi Verzi într-o clipită, însă dă din cap de-abia perceptibil în chip de salut. Poate că liderul nu e pe-atât de important pe cât se crede.

— Domnule, spune el.

Atât de multe gânduri mi se încâlcesc în minte, că nu pot desface nebunia care se înnoadă singură. Ar fi trebuit să știu. Auzisem zvonuri despre soldați care trăiau printre oameni în secret, comunicând autorităților dacă era ceva suspect. În fiecare zi dispăreau oameni. Nimeni nu se întorcea.

Cu toate că tot nu pot să înțeleg de ce Adam a fost trimis să mă spioneze.

— Se pare că ai impresionat-o serios.

Îl privesc mai îndeaproape pe bărbatul din scaun, doar ca să-mi dau seama că pe costum are petice micuțe colorate — decorații. Amintiri militărești. Numele de familie îi este înscris pe rever: Warner.

Adam nu spune nimic. Nu se uită la mine. Stă cu trupul drept, 180 de centimetri de mușchi ~~superbi~~ bine definiți, un profil puternic și ferm. Aceleași brațe care mi-au ținut trupul sunt acum tocuri de arme letale.

— N-ai nimic de spus în legătură cu asta?

Warner îl privește pe Adam doar ca să-și încline capul într-o parte în direcția mea, și ochii îi dansează în lumină, în mod evident amuzați.

Adam își încleștează maxilarul.

— Domnule.

— Desigur. Warner e deodată plictisit. De ce să mă aştept să ai ceva de spus?

— Ai de gând să mă omori?

Cuvintele îmi scapă de pe buze înainte să le pot gândi, iar arma cuiva mă izbeşte din nou în şira spinării. Cad pe jos cu un scâncet frânt, icnind pe podeaua murdară.

— Asta nu era necesar, Roland.

Vocea lui Warner e plină de dezamăgire prefăcută.

— Bănuiesc că m-aş întreba acelaşi lucru dacă aş fi în locul ei.

Pauză.

— Juliette?

Reuşesc să-mi înalţ capul.

— Am să-ţi fac o propunere.

NOUĂ

Nu sunt sigură că-l aud bine.

— Tu ai ceva ce eu vreau.

Warner încă se uită insistent la mine.

— Nu înțeleg, îi spun.

El respiră adânc și se ridică pentru a face pași de-a lungul încăperii. Lui Adam încă nu i s-a spus să plece.

— Tu ești un soi de proiect al meu la care țin. Warner zâmbește ca pentru sine. Îți studiez de multă vreme dosarul.

Nu-i suport mersul țanțoș, afectat și plin de automulțumire. Vreau să-i șterg rânjetul tâmp de pe față.

Warner se oprește din mers.

— Te vreau în echipa mea.

— Poftim? șoptesc eu surprinsă.

— Suntem în toiul unui *război*, spune el un pic nerăbdător. Poate că poți să pui piesele cap la cap.

— Nu...

— Știu care e secretul tău, Juliette. Știu de ce te afli aici. Toată viața ta e înregistrată în dosarele spitalului, în plângerile către autorități, în procese încâlcite, în cererile publice de a fi băgată în ospiciu.

Pauza pe care-o face îmi acordă suficient timp să-mi înghit groaza adunată în gât.

— Te studiez de ceva timp, dar voiam să mă asigur că nu ești cu *adevărat* nebună. Izolarea nu a fost un indicator

prea bun, deși te-ai descurcat destul de bine singură. Îmi oferă un zâmbet care spune că ar trebui să-i fiu recunoscătoare pentru elogii. L-am trimis pe Adam să stea cu tine ca o ultimă măsură de precauție. Voiam să mă asigur că nu erai labilă, că erai capabilă de interacțiune și comunicare umană. Trebuie să spun că sunt foarte mulțumit de rezultate.

Cineva îmi sfâșie pielea.

— Adam, se pare, și-a jucat rolul un pic cam prea bine. E un soldat bun. De fapt, unul dintre cei mai buni. Warner îi aruncă o privire scurtă înainte să-mi zâmbească. Dar nu-ți face griji, el nu știe de ce ești în stare. Oricum, nu încă.

Mă agăț de panică, înghit agonia, mă implor să nu mă uit în direcția lui, dar nu pot să n-o fac ~~nu pot să n-o fac nu pot să n-o fac.~~ Adam se uită la mine în aceeași secundă scurtă în care eu mă uit la el, dar apoi își mută privirea atât de repede, încât nu sunt sigură dacă nu cumva mi-am imaginat toată scena.

~~Sunt un monstru.~~

— Nu sunt atât de rău pe cât crezi, continuă Warner, cu un ritm săltăreț în glas. Dacă îți place atât de tare compania lui, pot face asta — gesticulează între mine și Adam — o sarcină permanentă.

— Nu, șoptesc eu.

Warner schițează un zâmbet nepăsător.

— O, *da*! Dar ai grijă, fetiță frumoasă. Dacă faci ceva... *rău*... o să trebuiască să te omoare.

Inima mi-e găurită de clești de tăiat sârma. Adam nu reacționează la nimic din ceea ce spune Warner.

Pur și simplu își face treaba.

Eu sunt un număr, o misiune, un obiect ușor de înlocuit; nu sunt nici măcar o amintire în mintea lui.

Nu sunt nimic.

Nu mă așteptam ca trădarea lui să mă mâhnească atât de profund.

— Dacă-mi accepți oferta, îmi întrerupe Warner gândurile, vei trăi ca mine. Vei fi una dintre *noi*, și nu una dintre *ei*. Viața ta se va schimba pentru totdeauna.

— Și dacă nu accept? întreb eu, menținându-mi vocea fermă înainte să mi se taie de frică.

Warner pare cu adevărat dezamăgit. Mâinile îi sunt împreunate în exasperare.

— Nu prea ai de ales. Dacă stai alături de mine, vei fi răsplătită. Își strânge gura pungă. Dar dacă alegi să-mi nesocotești ordinele... Ei bine... Cred că îți stă bine cu toate părțile corpului intacte, nu-i așa?

Respir atât de greu, că trupul îmi tremură.

— Vrei ca eu să torturez oameni pentru tine?

Fața i se destinde într-un zâmbet strălucitor.

— Asta ar fi minunat.

Lumea sângerează.

Nu am timp să formulez un răspuns înainte ca el să se întoarcă spre Adam.

— Vrei să-i arăți, te rog, ce ratează?

Adam își întârzie cu o fracțiune de secundă răspunsul.

— Domnule?

— Soldat, ăsta e un ordin!

Ochii lui Warner mă privesc fix, buzele sale zvâcnind de amuzament înăbușit.

— Aș vrea s-o pun nițel la punct. E un pic cam prea năbădăioasă pentru propriul ei bine.

— Nu mă poți atinge, scuip eu printre dinții încleștați.

— Greșit, rostește el monoton. Îi aruncă lui Adam o pereche de mănuși negre. O să ai nevoie de astea, îi spune într-o șoaptă conspirativă.

— Ești un monstru.

Vocea mi-e prea fermă; trupul mi-e brusc plin de furie.

— De ce nu mă *omori*?

— Asta, draga mea, ar fi o risipă. Pășește în față și îmi dau seama că mâinile sale sunt acoperite cu grijă de niște mănuși albe de piele. Îmi ridică bărbia cu un singur deget. În plus, adaugă, ar fi o rușine să pierd un asemenea chip drăguț.

Încerc să-mi răsucesc gâtul departe de el, dar aceeași gheată cu vârf de oțel mă izbește în șira spinării, iar Warner îmi prinde fața în strânsoarea lui. Îmi rețin un strigăt de durere.

— Nu te împotrivi, iubire. Nu faci decât să-ți înrăutățești situația.

— Sper să putrezești în iad!

Warner își mișcă maxilarul. Ridică o mână pentru a opri pe cineva să mă împuște, să mă lovească în splină cu piciorul, să-mi crape capul, habar n-am.

— Lupți pentru o cauză pierdută. Își îndreaptă spatele. Dar putem schimba asta. Adam, strigă el. Să n-o scapi din priviri. Ea e răspunderea ta acum.

— Da, domnule.

ZECE

Adam își pune mănușile, dar nu mă atinge.

— Roland, las-o să se ridice. Preiau eu de-aici.

Gheata dispare. Mă chinui să mă ridic în picioare și nu mă uit în vreo direcție anume. Nu vreau să mă gândesc la oroarea care mă așteaptă. Cineva mă lovește în spatele genunchilor și aproape că mă împleticesc la podea.

— *Mergi*, mârâie o voce din spate.

Îmi ridic privirea și îmi dau seama că Adam deja se îndepărtează. Se presupune că trebuie să-l urmez.

Se oprește din mers doar când ne aflăm din nou în întunericul familiar de pe culoarele ospiciului.

— Juliette.

~~Un singur cuvânt blând și articulațiile mele sunt făcute din aer.~~

Nu-i răspund.

— Ia-mă de mână, spune el.

— N-am s-o fac niciodată, reușesc să rostesc printre inhalări întretăiate de oxigen. Niciodată.

Un oftat profund. Simt cum își schimbă poziția în întuneric și curând trupul lui este prea aproape atât de dezarmant de aproape de-al meu. Îmi pune mâna pe spate și mă ghidează pe culoare către o destinație necunoscută. Fiecare centimetru al pielii mele se înroșește. Trebuie să mă mențin dreaptă ca să nu cad în spate în brațele lui.

Drumul pe care mergem e mult mai lung decât mă așteptam. Când Adam vorbește în cele din urmă, bănuiesc că suntem aproape de destinație.

— O să ieșim afară, spune el aproape de urechea mea.

Trebuie să-mi fac mâinile pumn pentru a-mi controla fiorii care-mi străbat inima. Aproape că sunt prea distrasă de senzația vocii lui pentru a înțelege cu adevărat ceea ce spune.

— M-am gândit că ar trebui să știi.

Icnetul meu zgomotos este singurul răspuns. N-am mai fost pe-afară de aproximativ un an. Sunt dureros de exaltată, însă a trecut atât de mult timp de când n-am mai simțit pe piele lumina naturală, încât habar nu am dacă voi putea să o suport. N-am de-ales.

Aerul e cel care mă lovește primul.

Atmosfera noastră nu e un motiv de laudă, dar după atâtea luni petrecute într-un colț de beton, până și cel mai stricat oxigen de pe Pământul nostru muribund are un gust dumnezeiesc. Nu pot inhala suficient de rapid. Îmi umplu plămânii cu această senzație; pășesc în briza ușoară și prind un pumn de boare în timp ce aceasta mi se strecoară printre degete.

Un extaz pe care nu l-am mai simțit niciodată până acum.

Aerul este aspru și răcoros. O baie revigorantă de nimic tangibil care îmi înțeapă ochii și-mi biciuiește pielea. Astăzi, soarele e sus, orbindu-mă în timp ce se reflectă în peticele de zăpadă care mențin pământul înghețat. Ochii îmi sunt apăsați de greutatea luminii strălucitoare și nu pot privi decât mijit, însă razele calde îmi scaldă trupul precum o mantie perfectă pe silueta mea, precum îmbrățișarea a ceva mai mare decât o ființă umană. Aș putea rămâne

pentru totdeauna neclintită în acest moment. Pentru o secundă infinită, mă simt liberă.

Atingerea lui Adam mă șochează, aducându-mă cu picioarele pe pământ. Aproape că tresar de spaimă și el mă prinde de talie. Trebuie să-mi implor oasele să nu-mi mai tremure.

— Ești bine?

Ochii lui mă surprind. Sunt aceiași pe care mi-i amintesc, albaștri și fără fund precum cea mai adâncă parte a unui ocean. Mâinile lui sunt ~~blânde atât de blânde~~ în jurul meu.

— Nu vreau să mă atingi, îl mint.

— N-ai de-ales.

Nu vrea să se uite la mine.

— Întotdeauna am de-ales.

Își trece o mână prin păr și înghite nimicul adunat în gât.

— Urmează-mă.

Suntem într-un spațiu gol, un acru pustiu plin de frunze moarte și copaci muribunzi care iau înghițituri mici din zăpada topită în pământ. Peisajul a fost distrus de război și de neglijare, și tot e cel mai frumos lucru pe care îl văd după atât de multă vreme. Soldații care tropăie se opresc pentru a-l privi pe Adam cum deschide pentru mine portiera unei mașini.

Nu e o mașină. E un tanc.

Mă uit uimită la masiva caroserie metalică și încerc să mă sui printr-o parte, când Adam se află deodată în spatele meu. Mă ridică de talie și icnesc când mă așază pe scaun.

Curând, mergem în tăcere, iar eu habar nu am încotro ne îndreptăm.

Mă uit pe geam la tot.

Mănânc și beau și absorb fiecare detaliu neînsemnat din grămezile de moloz, din cer, din casele abandonate și din bucățelele de metal și sticlă răspândite în peisaj. Lumea pare dezbrăcată, fără vegetație și căldură. Nu mai există indicatoare și stopuri; nu e nevoie de ele. Nu mai există transport public. Toată lumea știe că mașinile sunt acum fabricate de o singură companie și vândute la un preț ridicol de mare.

Prea puținor oameni li se îngăduie o cale de scăpare.

~~Părinții mei~~ Populația generală a fost distribuită în ceea ce a mai rămas din țara noastră. Clădiri industriale formează coloana vertebrală a peisajului: cutii de metal înalte, dreptunghiulare, pline de mașinării. Mașinării care au ca scop consolidarea armatei, consolidarea Restaurației, distrugerea unor cantități enorme de civilizație umană.

Carbon/Smoală/Oțel

Gri/Negru/Argintiu

Culori fumurii care pătează cerul, picurând în mocirla care era cândva zăpadă. Gunoiul e adunat în grămezi împrăștiate peste tot, straturi de iarbă îngălbenită ițindu-se de sub distrugere.

Casele tradiționale ale vechii noastre lumi au fost abandonate, cu ferestrele sparte, acoperișurile prăbușite, vopseaua roșie și verde și albastră pusă peste nuanțele stinse pentru a se asorta mai bine cu viitorul nostru strălucitor. Acum văd complexele de locuințe neglijent construite pe pământul devastat și încep să-mi amintesc. Îmi amintesc cum acestea se presupuneau a fi temporare. Îmi amintesc cum au început să le construiască cu câteva luni înainte să mă închidă pe mine. Conform celor spuse de

conducătorii Restaurației, aceste locuințe mici și reci trebuiau să fie de-ajuns până ce ei aveau să vină cu toate detaliile acestui nou plan. Doar până ce toată lumea avea să se supună. Doar până ce oamenii aveau să înceteze să mai protesteze și să-și dea seama că această schimbare era *bună* pentru ei, *bună* pentru copiii lor, *bună* pentru viitorul lor.

Îmi amintesc că existau reguli.

Gata cu imaginațiile periculoase, gata cu rețetele medicale. Avea să ne susțină o nouă generație formată numai din indivizi sănătoși. Bolnavii trebuie închiși. Bătrânii trebuie eliminați. Nebunii trebuie duși la ospicii. Numai cei puternici ar trebui să supraviețuiască.

Da.

Desigur.

Gata cu limbile tâmpite și poveștile tâmpite și picturile tâmpite puse deasupra șemineurilor tâmpite. Gata cu Crăciunul, gata cu Hanuka, gata cu Ramadanul sau Diwaliul. Nicio vorbă despre religie, credință sau convingeri personale. După spusele lor, convingerile personale erau cele care aproape ne omorâseră pe toți.

Convingerile prioritățile preferințele prejudecățile și ideologiile ne-au despărțit. Ne-au înșelat. Ne-au distrus.

Nevoile egoiste, poftele și dorințele trebuiau date uitării. Lăcomia, răsfățul și voracitatea trebuiau să fie înlăturate din comportamentul uman. Soluția stătea în autocontrol, în lucrurile puține și esențiale, în traiul simplu; o singură limbă simplă și un nou dicționar plin de cuvinte pe care toată lumea să le înțeleagă.

Au spus că aceste lucruri ne-ar salva pe noi, i-ar salva pe copiii noștri, ar salva rasa umană.

Restaurăm Egalitatea. Restaurăm Umanitatea. Restaurăm Speranța, Vindecarea și Fericirea.

SALVAȚI-NE!

VENIȚI ALĂTURI DE NOI!

RESTAURAȚI SOCIETATEA!

Afișele încă mai sunt lipite pe ziduri.

Vântul biciuiește ceea ce a mai rămas din ele, însă sunt fixate bine, fluturând pe structurile din oțel și beton de care sunt prinse. Unele încă sunt lipite de stâlpii care ies din pământ și au în vârf difuzoare. Difuzoare care avertizează oamenii, fără-ndoială, de pericolele iminente care îi înconjoară.

Însă lumea e sinistru de tăcută.

Pietonii trec, mergând agale prin aerul rece, glacial, pentru a munci în fabrici și pentru a căuta de mâncare pentru familiile lor. În această lume, speranța sângerează din țeava unei arme.

Nimănui nu-i mai pasă de concept.

Înainte, oamenii își doreau speranță. Voiau să creadă că lucrurile aveau să fie mai bune. Voiau să creadă că puteau să se preocupe din nou de bârfe, vacanțe și mersul la petreceri sâmbătă seara. Așa că Restaurația le-a promis un viitor prea prefect pentru a fi posibil, iar oamenii erau prea disperați pentru a nu crede. Nu și-au dat niciodată seama că își vindeau sufletele unui grup care plănuia să profite de ignoranța lor. De frica lor.

Mulți civili sunt prea îngroziți ca să protesteze, însă există unii mai puternici. Mai sunt și alții care așteaptă momentul potrivit. Iar alții au început deja să se răzvrătească.

Sper că nu e prea târziu pentru luptă.

Analizez fiecare creangă tremurătoare, fiecare soldat impunător, fiecare fereastră pe care o pot număra. Ochii mei sunt 2 hoți profesioniști, furând totul și ascunzând prada în mintea mea.

Pierd numărătoarea minutelor peste care pășim.

Ne oprim în fața unui structuri de 10 ori mai mare decât ospiciul și situată suspect de aproape de civilizație. De afară pare o clădire simplă, modestă sub orice aspect în afară de mărime, plăci gri de oțel cuprinzând 4 pereți netezi, ferestre tăiate și închise la cele 15 etaje. E sumbră și nu are niciun însemn, nicio emblemă, nicio dovadă a adevăratei sale identități.

Comandament politic camuflat printre mulțimi.

Interiorul tancului e o adunătură întortocheată de butoane și manete pe care nu știu cum să le manevrez, iar Adam îmi deschide portiera înainte să pot identifica piesele. Mâinile sale sunt la loc în jurul taliei mele, iar picioarele bine înfipte în pământ, însă inima-mi bate atât de repede încât sunt sigură că și el o aude. Nu mi-a dat drumul.

Îmi ridic privirea.

Ochii îi sunt mijiți, fruntea încordată, iar buzele ~~buzele buzele~~ 2 bucăți forjate de frustrare.

Pășesc înapoi și 10.000 de particule se spulberă între noi. Își coboară privirea. Se întoarce. Inspiră, și 5 degete de la o mână i se fac pumn.

— Pe-aici, spune, dând din cap spre clădire.

Îl urmez înăuntru.

UNSPREZECE

Sunt atât de pregătită pentru lucruri groaznice, de neimaginat, că realitatea e aproape mai rea de-atât.

Bani murdari picură din pereți, rezerve de mâncare pentru un an irosite pe podelele de marmură, sute de mii de dolari de ajutor medical transformate în mobilă luxoasă și covoare persane. Simt căldura artificială infiltrându-se prin sistemele de ventilație și mă gândesc la copiii care strigă după apă curată. Îmi mijesc ochii la candelabrele de cristal și aud mame implorând milă. Văd o lume superficială care există în mijlocul unei realități terorizante și nu mă pot mișca.

Nu pot respira.

Atât de mulți oameni probabil că au murit pentru a susține acest lux. Atât de mulți oameni au trebuit să-și piardă casele și copiii și ultimii 5 dolari din bancă pentru promisiuni promisiuni promisiuni atât de multe promisiuni care să-i salveze de ei înșiși. Ei ne-au *promis* — Restaurația ne-a promis — speranță pentru un viitor mai bun. Au spus că vor îndrepta lucrurile, au spus că ne vor ajuta să ne întoarcem la lumea pe care o cunoșteam — lumea cu întâlniri la film și nunți de primăvară și petreceri pentru copiii care urmau să se nască. Au spus că ne vor da înapoi casele noastre, sănătatea noastră, viitorul nostru durabil.

Dar au furat totul.

Mi-au luat totul. ~~Viața. Viitorul. Judecata sănătoasă. Libertatea.~~

Ne-au umplut lumea cu arme îndreptate spre frunțile noastre și au zâmbit când au împușcat 16 lumânări fix prin viitorul nostru. I-au omorât pe cei suficient de puternici pentru a riposta și i-au încuiat pe ciudații care nu au putut să trăiască potrivit așteptărilor lor utopice. ~~Oameni ca mine.~~

Aici e dovada coruperii lor.

Pielea mi-e rece și transpirată, degetele îmi tremură de dezgust, iar picioarele-mi sunt incapabile să reziste ~~irosirii irosirii irosirii~~ irosirii egoiste dintre acești 4 pereți. Peste tot văd roșu. Sângele trupurilor împroșcat pe ferestre, împrăștiat pe covoare, picurând din lustrele de cristal.

— Juliette...

Nu mai pot — cedez.

Sunt în genunchi, trupul mi se frânge de la durerea pe care am înghițit-o de atât de multe ori, mi se umflă de suspine pe care nu mi le mai pot înăbuși, demnitatea mea se dizolvă în lacrimi, agonia ultimei săptămâni îmi sfâșie fărâme pielea.

Nici să respir nu pot.

Nu pot prinde oxigenul din jurul meu și am spasme de vomă și aud voci și văd fețe pe care nu le recunosc, fărâme de cuvinte înlăturate de confuzie, gânduri învârtite de-atâtea ori, că nu știu dacă mai sunt conștientă.

Nu știu dacă am înnebunit în mod oficial.

Sunt în aer. Sunt un sac de pene în brațele lui, iar el trece printre soldații care se adună pentru a trage cu ochiul la agitație, și pentru o clipă nu vreau să-mi pese că

n-ar trebui să-mi doresc asta atât de mult. Vreau să uit că se presupune că trebuie să-l urăsc, că el m-a trădat, că lucrează pentru aceiași oameni care încearcă să distrugă puținul care a mai rămas din omenire și fața mi-e îngropată în materialul moale al tricoului său și obrazul mi-e lipit de pieptul lui și el miroase a putere și curaj și lume cufundată în ploaie. Nu vreau să-mi dea drumul ~~vreodată vreodată vreodată~~ niciodată. Mi-aș dori să-i ating pielea, mi-aș dori ca între noi să nu existe bariere.

Realitatea mă pălmuiește peste față.

Rușinea îmi tulbură mintea, umilirea disperată îmi încețoșează judecata; roșul îmi desenează chipul, sângerează prin pielea mea. Îl prind de tricou.

— Poți să mă omori, îi spun. Ai arme...

Încerc să scap din strânsoarea lui, iar el și-o înăsprește. Fața nu îi trădează niciun sentiment, ci o încleștare subită a maxilarului, o încordare evidentă a brațelor.

— Pur și simplu poți să mă *omori...*, îl implor.

— *Juliette.*

Vocea îi e fermă, cu o nuanță de disperare.

— *Te rog.*

Sunt din nou amorțită. Din nou fără pic de putere. Topindu-mă pe dinăuntru, viața prelingându-se din membrele mele.

Ne aflăm în fața unei uși.

Adam ia un card de acces și îl trece printr-un panou negru de sticlă montat în micul spațiu de deasupra clanței, iar ușa de oțel inoxidabil se deschide. Pășim înăuntru.

Suntem singuri în noua încăpere.

— Te rog, ~~nu-mi da drumul~~ lasă-mă jos, îi spun.

În mijlocul încăperii se află un pat mare, un covor luxos acoperă podeaua, un șifonier imens stă lipit de perete, lămpi strălucesc din tavan. Frumusețea e atât de mânjită, că nu suport s-o văd. Adam mă pune cu grijă pe salteaua moale și face un pas în spate.

— Cred că ai să stai aici o vreme, e tot ce spune el.

Îmi strâng ochii cu putere. Nu vreau să mă gândesc la tortura inevitabilă care mă așteaptă.

— Te rog, îi spun. Aș vrea să mă lași singură.

Un oftat profund.

— Sincer, asta nu e posibil.

— Cum adică? îl întreb, întorcându-mă.

— Trebuie să fiu cu ochii pe tine, Juliette.

Îmi rostește numele ca o șoaptă. ~~Inima mea inima mea inima mea.~~

— Warner vrea să înțelegi ce-ți oferă, însă tot ești considerată... o amenințare. Mi te-a dat în grijă. Nu pot pleca.

~~Nu știu dacă să fiu încântată sau îngrozită.~~ Sunt îngrozită.

— Trebuie să locuiești cu mine?

— Eu locuiesc în cazarma din spatele acestei clădiri. Cu ceilalți soldați. Dar, da. Își drege vocea. Nu se uită la mine. Mă voi muta aici.

În străfundul stomacului meu e o durere care îmi roade sistemul nervos. Vreau să-l urăsc și să-l judec și să zbier întruna, însă nu reușesc pentru că tot ce văd este un băiețel de 8 ani care nu-și amintește că într-o vreme a fost cea mai de treabă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Nu vreau să cred că asta se întâmplă cu adevărat.

Închid ochii și îmi vâr capul între genunchi.

— Trebuie să te îmbraci, îmi spune el după o clipă.

Îmi înalț capul. Clipesc spre el de parcă nu înțeleg ce spune.

— Sunt îmbrăcată.

Își drege din nou vocea, dar încearcă să nu scoată prea multe sunete.

— Pe-aici e o baie.

Arată cu degetul într-o direcție. Văd o ușa care dă din cameră și, deodată, sunt curioasă. Am auzit povești despre oameni care au băi în dormitoarele lor. Bănuiesc că nu sunt chiar *în* dormitor, însă se află suficient de aproape. Mă dau jos din pat și-i urmez direcția degetului. De-ndată ce deschid ușa, el continuă de unde a rămas.

— Poți să faci un duș și să te schimbi înăuntru. Baia... e singurul loc care nu are camere de supraveghere, adaugă el, și vocea i se curmă.

În dormitorul meu sunt camere de supraveghere.

Bineînțeles.

— Acolo ai să găsești haine, spune el, dând din cap spre șifonier.

Pare deodată stânjenit.

— Și tu nu poți să pleci? îl întreb.

Își freacă fruntea și se așază pe pat. Oftează.

— Trebuie să te pregătești. Warner te așteaptă la cină.

— *Cină?*

Ochii îmi sunt de mărimea lunii.

Adam pare înnegurat.

— Mda.

— N-are de gând să-mi facă rău? Mi-e rușine de ușurarea din vocea mea, de încordarea neașteptată pe care am eliberat-o, de frica pe care nu știam că o îngrădeam în mine. Vrea să-mi ofere o *cină*?

~~Mor de foame stomacul meu e o gaură torturată de înfometare mi-e atât de foame atât de foame atât de foame~~

Nici măcar nu-mi pot imagina ce gust are mâncarea adevărată.

Chipul lui Adam e din nou de nepătruns.

— Ar trebui să te grăbești. Pot să-ți arăt cum funcționează totul.

Nici măcar nu am timp să protestez înainte să se afle în baie și eu să-l fi urmat. Ușa e încă deschisă, iar el stă în mijlocul spațiului mic, cu spatele la mine, și nu înțeleg de ce.

— Știu deja cum se folosește o baie, îi spun.

~~Am locuit și eu într-o casă normală. Am avut și eu o familie.~~

Se întoarce foarte, foarte încet, iar eu încep să mă panichez. În cele din urmă își înalță capul, însă ochii săi privesc în toate direcțiile. Când se uită la mine, își mijește ochii, iar fruntea îi e încordată. Își face pumn mâna dreaptă, și își duce un deget de la cea stângă la buze. Îmi spune să tac.

Fiecare organ din trupul meu cade la pământ.

Știam că ceva avea să urmeze, dar nu știam că va fi Adam. Nu credeam că el avea să fie cel care să mă rănească, să mă tortureze, să mă facă să-mi doresc moartea mai mult ca oricând. Nici măcar nu-mi dau seama că plâng până ce nu aud scâncetul și simt lacrimile tăcute curgându-mi

șiroaie pe față și sunt ~~rușinată atât de rușinată~~ atât de rușinată de slăbiciunea mea, însă o parte din mine e nepăsătoare. Sunt tentată să implor, să cer milă, să-i fur arma și să mă împușc singură. Demnitatea este singurul lucru care mi-a rămas.

El pare să-și dea seama de isteria mea subită, deoarece își deschide larg ochii și rămâne cu gura căscată.

— Nu, Dumnezeule, Juliette... Eu nu...

Înjură printre dinții încleștați. Își izbește pumnul de frunte și se întoarce, oftând greoi, făcând pași prin mica încăpere. Înjură din nou.

Iese din baie și nu se uită înapoi.

DOISPREZECE

5 minute întregi sub apă foarte fierbinte, 2 săpunuri mirosind a levănțică, o sticlă de șampon doar pentru părul meu, și atingerea prosoapelor moi, de pluș, pe care îndrăznesc să le înfășor în jurul corpului, și încep să înțeleg.

Ei vor ca eu să uit.

Ei cred că-mi pot înlătura amintirile, loialitățile, prioritățile, cu niște mâncăruri calde și o cameră cu vedere. Ei cred că sunt atât de ușor de cumpărat.

Warner nu pare să înțeleagă că eu nu am avut nimic, dar n-am urât lucrul ăsta. Nu am vrut haine sau pantofi perfecți sau alte lucruri scumpe. Nu am vrut să fiu înfășurată în mătase. Tot ceea ce am vrut vreodată a fost să întind mâna și să ating o altă ființă umană, nu doar cu degetele, ci și cu inima. Am văzut lumea și lipsa ei de compasiune, judecata ei aspră și supărătoare, și ochii reci și plini de ură. Am văzut-o peste tot în jurul meu.

Am avut atât de mult timp la dispoziție să ascult.

Să privesc.

Să analizez oamenii și locurile și posibilitățile. Nu trebuia decât să-mi deschid ochii. Nu trebuia decât să deschid o carte — să văd poveștile sângerând din scoarță-n scoarță. Să văd amintirile gravate în hârtie.

Mi-am petrecut viața între paginile cărților.

Din lipsă de relații umane, am format legături cu personajele create pe hârtie. Am trăit iubirea și pierderea prin poveștile care se întind de-a lungul istoriei; am experimentat adolescența prin asociere. Lumea mea este o rețea formată din cuvinte, legând membru de membru, os de tendon, gânduri și imagini, toate laolaltă. Sunt o ființă compusă din litere, un personaj creat din propoziții, o născocire a imaginației formată prin ficțiune.

Ei vor să șteargă fiecare semn de punctuație din viața mea pe acest pământ, și nu pot îngădui să se întâmple asta.

Mă îmbrac tot cu vechile mele haine și merg pe vârfuri către dormitor, doar ca să văd că e pustiu. Adam a plecat, cu toate că a spus că va rămâne. Nu-l înțeleg nu-i înțeleg purtarea nu-mi înțeleg dezamăgirea. Mi-aș dori să nu-mi placă prospețimea pielii mele, sentimentul de a fi cu adevărat curată după atâta timp; nu înțeleg de ce încă nu m-am privit în oglindă, de ce mi-e teamă de ceea ce voi vedea, de ce nu sunt sigură dacă voi recunoaște fața care s-ar putea să se uite lung la mine.

Deschid șifonierul.

E doldora de rochii și pantofi și tricouri și pantaloni și tot soiul de haine, culori atât de vii că mă dor ochii, materiale de care doar am auzit și pe care mi-e aproape teamă să le ating. Mărimile sunt perfecte prea perfecte.

Mă așteptau.

Din cer plouă cu cărămizi drept în craniul meu.

Am fost neglijată abandonată proscrisă și târâtă din casa mea. Am fost lovită împunsă verificată și aruncată într-o celulă. Am fost examinată. Am fost înfometată. Am fost tentată cu o prietenie doar ca să fiu în cele din urmă

trădată și prinsă în acest coșmar pentru care se presupune c-ar trebui să fiu recunoscătoare. Părinții mei. Profesorii mei. Adam. Warner. Restaurația. Sunt omul de sacrificiu pentru ei toți.

Ei cred că sunt o păpușă pe care o pot îmbrăca și mânui cum vor.

Dar se înșală.

— Warner te-așteaptă.

Mă întorc brusc și îmi pierd echilibrul și mă lovesc de șifonier, închizându-i ușa în criza de panică ce mi-a cuprins inima. Mă îndrept și îmi înlătur teama când îl văd pe Adam stând în pragul ușii. Pentru o clipă, gura i se mișcă, dar nu spune nimic. În cele din urmă înaintează, înaintează foarte aproape, până ce e suficient de aproape ca să ne-atingem.

Trece de mine pentru a redeschide ușa ce ascunde lucrurile de care mi-e rușine să știu că există.

— Toate astea sunt pentru tine, spune el fără să se uite la mine, degetele sale atingând tivul unei rochii mov, o culoare bogată ca de prună, suficient de bună pentru a fi mâncată.

— Am deja haine.

Mâinile mele netezesc materialul boțit al ținutei murdare și rupte.

În cele din urmă se hotărăște să mă privească, dar când o face, sprâncenele i se arcuiesc, ochii îi clipesc și îngheață, iar buzele i se deschid a surprindere. Mă întreb dacă nu cumva după ce m-am spălat am o nouă față, și roșesc imediat, sperând că nu e dezgustat de ceea ce ar putea vedea. Nu știu de ce-mi pasă.

Își coboară privirea în pământ. Respiră adânc.

— Am să aștept afară.

~~Mă uit îndelung la rochia mov care poartă amprentele lui Adam~~ Examinez interiorul șifonierului doar pentru o clipă înainte să-l abandonez. Îmi trec degetele nerăbdătoare prin părul umed și mă îmbărbătez.

Nu sunt proprietatea nimănui.

Și nu-mi pasă de felul în care vrea Warner să arăt.

Ies din cameră și Adam se uită lung la mine pentru o secundă. Se freacă la ceafă și nu spune nimic. Clatină din cap. Începe să meargă. Nu mă atinge și nu ar trebui să observ asta, dar o fac. Habar n-am la ce să mă aștept, habar n-am cum va fi viața mea în acest loc nou, și sunt lovită în stomac de fiecare podoabă frumoasă, de fiecare accesoriu de lux, de fiecare pictură, formă, lumină sau culoare superfluă din această clădire. Sper ca toate astea să ia foc.

Îl urmez pe Adam pe un culoar lung, acoperit cu un covor, către un lift făcut în întregime din sticlă. Scoate același card de acces folosit la ușa mea și pășim înăuntru. Nici măcar nu mi-am dat seama că luasem un lift pentru a urca atâtea etaje. Când ajungem, realizez că probabil sunt o apariție îngrozitoare pentru ei, și aproape că sunt fericită.

Sper să-l dezamăgesc pe Warner în toate felurile posibile.

Sufrageria este suficient de mare pentru a hrăni mii de orfani. În schimb, există 7 mese de banchet în mijlocul încăperii, îmbrăcate în fețe de masă de mătase albastră, cu vaze de cristal pline de orhidee și crini orientali, boluri de sticlă umplute cu gardenii. ~~E încântător.~~ Mă întreb de unde au făcut rost de flori. Probabil că nu sunt adevărate. Nu știu cum ar putea fi. N-am mai văzut flori adevărate de ani de zile.

Warner stă în capul mesei, exact în mijloc. De îndată ce ~~mă~~ îl vede pe Adam, se ridică în picioare. Întreaga încăpere îi urmează exemplul.

Îmi dau seama aproape imediat că de-o parte și de alta a sa se află două locuri libere, și nu intenționez să mă opresc din mers, dar o fac. Trec repede în revistă invitații, și nu văd nicio femeie.

Adam mă atinge pe spate cu 3 degete și inima aproape că-mi sare din loc. Înaintez grăbită, iar Warner îmi zâmbește radios. Trage scaunul din stânga lui și îmi face semn să mă așez. Mă supun.

Încerc să nu mă uit la Adam când ia loc în dreapta lui.

— Draga mea, știi... ai o mulțime de haine în șifonier.

Warner se așază lângă mine; toți cei din încăpere își reiau locurile, continuându-și conversațiile. E întors aproape cu totul în direcția mea, dar, cumva, singura prezență de care sunt conștientă se află dincolo de el. Mă concentrez asupra farfuriei goale așezată la câțiva centimetri de degetele mele. Îmi pun mâinile în poală.

— Și nu mai trebuie să porți tenișii ăia murdari, continuă Warner, aruncându-mi o altă privire înainte să-mi toarne ceva în pahar.

Pare apă.

~~Sunt atât de însetată, că aș putea înghiți o cascadă.~~

Urăsc zâmbetul lui.

Ura arată la fel ca toate celelalte până ce zâmbește. Până ce se rotește și minte cu buze și dinți sculptate în înfățișarea a ceva prea pasiv pentru a lovi.

— Juliette?

Respir prea repede. O tuse înăbușită mi se adună în gât.

Ochii lui verzi, sticloși, strălucesc în direcția mea.

— Nu ți-e foame?

Cuvinte înmuiate în zahăr. Mâna lui înmănușată îmi atinge încheietura mâinii și aproape că mi-o scrântesc în graba de a mă depărta de el.

~~I-aș putea mânca pe toți cei din încăpere.~~

— Nu, mulțumesc.

Își linge buza de jos cu un zâmbet.

— Iubire, nu confunda curajul cu prostia. Știu că n-ai mâncat nimic de multe zile.

Ceva se frânge în răbdarea mea.

— Mai degrabă aș muri decât să mănânc din mâncarea ta și să te aud spunându-mi *iubire*, îi zic eu, apoi îmi încleștez maxilarul.

Adam își scapă furculița din mână.

Warner îi aruncă o privire scurtă, și când se uită din nou la mine ochii îi sunt duri. Îmi susține privirea pentru câteva secunde infinite, apoi scoate o armă din buzunarul jachetei. Trage.

Întreaga încăpere tace.

Inima mea dă din aripi în gât.

Îmi întorc capul foarte, foarte încet pentru a urma direcția armei lui Warner și văd că a tras într-o bucată de carne fix prin os. Platoul de mâncare scoate niște aburi de-abia vizibili, mâncarea e așezată la mai puțin de jumătate de metru de invitați. A tras fără să se uite. Ar fi putut omorî pe cineva.

Am nevoie de toată forța pentru a rămâne foarte, foarte nemișcată.

Warner trântește pistolul în farfuria mea. Tăcerea îi oferă timp să zăngănească în jurul universului și înapoi.

— Alege-ți vorbele cu chibzuință, Juliette. Un singur cuvânt din partea mea și viața n-o să-ți fie foarte ușoară.

Clipesc.

Adam împinge în fața mea o farfurie cu mâncare; intensitatea privirii sale e ca un vătrai incandescent lipit de pielea mea. Îmi ridic privirea, iar el dă din cap aproape imperceptibil. Ochii lui spun „te rog".

Îmi ridic furculița.

Lui Warner nu-i scapă nimic. Își drege vocea un pic cam prea zgomotos. Râde fără umor când își taie carnea din farfurie.

— Trebuie să-l pun pe Adam să facă toată treaba pentru mine?

— Poftim?

— Se pare că e singurul de care vrei să asculți.

Tonul îi e vioi, însă maxilarul lui e vizibil încleștat. Se întoarce spre Adam.

— Sunt surprins că nu i-ai spus să-și schimbe hainele, cum te-am rugat.

Adam se îndreaptă de spate.

— I-am spus, domnule.

— Îmi plac hainele mele, îi spun.

Mi-aș dori să-ți trag un pumn în ochi, e ceea ce nu-i spun.

Warner zâmbește din nou.

— Nimeni nu te-a întrebat ce-ți place *ție*, iubire. Acum, mănâncă! Am nevoie să arăți cât se poate de bine când vei sta lângă mine.

TREISPREZECE

Warner insistă să mă conducă la camera mea.

După cină, Adam a dispărut alături de câțiva dintre ceilalți soldați. A dispărut fără să spună nimic sau fără să se uite la mine, și nu știu la ce să mă aștept. Măcar nu am nimic de pierdut în afară de propria-mi viață.

— Nu vreau să mă urăşti, îmi spune Warner în timp ce mergem către lift. Sunt dușmanul tău doar dacă vrei tu să fiu.

— Întotdeauna vom fi dușmani.

Vocea mi-e spartă în așchii de gheață. Cuvintele mi se topesc pe limbă.

— Nu voi fi niciodată ceea ce vrei tu să fiu.

Warner oftează în timp ce apasă pe buton pentru a chema liftul.

— Eu chiar cred că o să te răzgândești.

Se uită la mine și zâmbește. E mare păcat, sincer, ca o asemenea înfățișare superbă să fie irosită pe o asemenea ființă umană jalnică.

— Juliette, noi doi... împreună? Am fi de neoprit.

Nu mă uit la el, cu toate că simt cum privirea lui îmi atinge fiecare centimetru al corpului.

— Nu, mulțumesc.

Suntem în lift. Lumea trece ca o vijelie pe lângă noi, iar pereții de sticlă ne transformă într-un spectacol pentru

fiecare persoană de la fiecare etaj. În această clădire nu există secrete.

Îmi atinge cotul, iar eu mă îndepărtez.

— S-ar putea să te mai gândești la asta, spune el pe un ton blând.

— Cum de ți-ai dat seama?

Ușile liftului se deschid cu un clinchet, dar eu nu mă mișc. În cele din urmă mă întorc cu fața spre Warner deoarece nu-mi pot stăpâni curiozitatea. Îi studiez mâinile, atât de îngrijit acoperite în piele, mânecile groase și curate și lungi. Până și gulerul îi e înalt și elegant. E îmbrăcat impecabil din cap până-n picioare și acoperit peste tot, cu excepția feței. Chiar și dacă aș vrea să-l ating, n-aș putea s-o fac. Se protejează.

De mine.

— Poate o să avem parte de-o conversație mâine-seară? Ridică din sprânceană și îmi oferă brațul, dar mă prefac că nu-l văd în timp ce ieșim din lift și mergem pe hol. Poate ai să te îmbraci cu ceva frumos.

— Care-i numele tău mic? îl întreb.

Ne aflăm în fața ușii mele.

Se oprește. Surprins. Își ridică bărbia de-abia vizibil și își concentrează atenția asupra feței mele până ce încep să regret întrebarea pusă.

— Vrei să-mi știi numele.

Nu o fac intenționat, dar îmi mijesc un pic ochii.

— Warner e numele tău de familie, nu-i așa?

Aproape că zâmbește.

— Vrei să-mi știi numele.

— Nu mi-am dat seama că e un secret.

Face un pas în față. Buzele îi zvâcnesc. Privirea îi coboară și inspiră ușor. Mă mângâie cu degetul pe obraz.

— Am să ți-l spun pe-al meu dacă ai să mi-l spui și tu pe-al tău, șoptește el, prea aproape de gâtul meu.

Mă dau un pic mai în spate. Înghit în sec.

— Dar tu îmi știi deja numele.

Nu se uită la mine.

— Ai dreptate. Ar trebui să rectific. Ceea ce voiam să zic este că am să ți-l spun pe-al meu dacă tu mi-l arăți pe-al tău.

— Poftim?

Deodată, respir prea repede.

El începe să-și scoată mănușile, iar eu încep să mă panichez.

— Arată-mi ce poți să faci.

Maxilarul mi-e prea încleștat, iar dinții încep să mă doară.

— N-am să te ating.

— În regulă. Își scoate și cealaltă mănușă. N-am nevoie de ajutorul tău.

— Nu...

— Nu-ți face griji. Rânjește. Sunt sigur că n-o să te rănească pe *tine*.

— Nu, icnesc eu. Nu, n-o să... nu pot...

— Prea bine, spune tăios Warner. În regulă. Nu vrei să-mi faci rău. Sunt atât de flatat.

Aproape că-și dă ochii peste cap. Se uită pe hol. Vede un soldat. Îi face semn să vină.

— Jenkins?

Jenkins e iute în pofida mărimii sale, și e lângă mine într-o secundă.

— Domnule.

Își înclină capul ușor, cu toate că e evident că e mai mare decât Warner. Nu are mai mult de 27 de ani; scund, robust și plin de mușchi. Se uită pieziș la mine. Ochii lui căprui sunt mai blânzi decât mă așteptam.

— O să am nevoie să o însoțești pe domnișoara Ferrars înapoi la parter. Dar ai grijă: e extrem de ostilă și o să încerce să scape din strânsoarea ta. Warner zâmbește prea încet. Soldat, indiferent ce spune sau face, nu-i dai drumul. Clar?

Ochii lui Jenkins se fac mari; clipește, nările i se umflă, și își flexează degetele de-o parte și de alta a trupului. Respiră scurt. Încuviințează din cap.

Jenkins nu e prost.

O iau la fugă.

Pornesc în goană pe culoar și trec de câțiva soldați împietriți, prea speriați pentru a mă opri. Nu știu ce fac, de ce cred că pot să fug, unde cred că aș putea să mă duc. Mă străduiesc să ajung la lift chiar dacă asta n-o să facă decât să-mi ofere puțin timp în plus. Nu știu ce altceva pot face.

Ordinele lui Warner ricoșează în pereți și explodează în timpanele mele. Nu are nevoie să mă urmărească. Îi pune pe alții să facă asta pentru el.

Soldații se aliniază în fața mea.

Lângă mine.

În spatele meu.

Nu pot să respir.

Mă învârtesc în cercul propriei mele prostii, panicată, îndurerată, pietrificată de gândul la ceea ce-i voi face lui Jenkins împotriva voinței mele. Ceea ce-mi va face el mie împotriva voinței lui. Ceea ce ni se va întâmpla amândurora în pofida celor mai bune intenții ale noastre.

— Prinde-o, spune Warner pe un ton calm.

Tăcerea s-a adunat în fiecare colț al acestei clădiri. Vocea lui este singurul sunet din încăpere.

Jenkins face un pas în față.

Ochii îmi sunt plini de lacrimi și îi închid cu putere. Mă forțez să-i deschid. Clipesc către mulțime și văd un chip cunoscut. Adam se holbează la mine, îngrozit.

Rușinea mi-a acoperit fiecare centimetru din trup.

Jenkins îmi întinde mâna.

Oasele încep să mi se îndoaie, trosnind în același timp cu bătăile inimii mele. Cad la podea, strângându-mă ca o clătită subțire. Brațele îmi sunt dureros de goale în tricoul ăsta jerpelit.

— Nu... Ridic o mână, implorând cu ochii, privindu-l fix pe acest bărbat nevinovat. Te rog, n-o face...

Vocea mi se sparge.

— Nu vreau să mă atingi...

— Nici n-am spus c-o să te ating.

Vocea lui Jenkins e joasă și fermă, plină de regrete. Jenkins care nu are nicio mănușă, nicio protecție, nicio pregătire, niciun fel de apărare.

— Soldat, a fost un ordin direct! latră Warner, ducând un pistol la spatele lui Jenkins.

Jenkins mă apucă de brațe.

NU NU NU

Simt că mă sufoc.

Sângele îmi țâșnește prin vene, năpustindu-se prin trupul meu precum un râu învolburat, valuri de căldură izbindu-mi-se de oase. Îi aud suferința, îi simt puterea scurgându-i-se din trup, îi aud inima bătând în urechea mea, iar capul mi se învârtește din cauza rafalei de adrenalină care-mi întărește ființa.

Mă simt în viață.

Mi-aș fi dorit să mă rănească pe mine. Mi-aș fi dorit să mă schilodească pe mine. Mi-aș fi dorit să mă respingă pe mine. Mi-aș fi dorit să urăsc forța puternică ce îmi învăluie oasele.

Dar n-o fac. Pielea îmi pulsează cu viața altcuiva, și nu urăsc asta.

Mă urăsc pentru că mă bucur de ea.

Mă bucur de felul în care debordez de mai multă viață și speranță și putere omenească decât am știut vreodată că sunt în stare a avea. Durerea lui îmi oferă o plăcere pe care n-am cerut-o vreodată.

Și el nu-mi dă drumul.

Dar nu-mi dă drumul pentru că nu poate. Pentru că eu trebuie să fiu cea care rupe legătura. Pentru că agonia îl împiedică s-o facă. Pentru că e prins în lațurile mele.

Pentru că eu sunt o plantă carnivoră.

Și sunt letală.

Cad pe spate și îl lovesc cu piciorul în piept, îndepărtându-l de mine, îndepărtându-i greutatea de pe silueta mea mică, trupul lui moale căzut peste al meu. Deodată

țip și mă forțez să văd dincolo de perdeaua de lacrimi care-mi întunecă viziunea; sughit, isterică, îngrozită de privirea înghețată a omului, de buzele lui paralizate care șuieră, încercând să adune aer în plămâni.

Mă eliberez de el și mă poticnesc îndărăt. Marea de soldați se desparte în spatele meu. Fiecare față arată uimire și frică pură. Jenkins zace pe podea și nimeni nu îndrăznește să se apropie de el.

— Cineva să-l ajute! strig eu. Cineva să-l *ajute*! Are nevoie de un doctor... trebuie dus... trebuie... el... o, Doamne... ce-am făcut...

— Juliette...

— NU MĂ ATINGE... NU ÎNDRĂZNI SĂ MĂ ATINGI...

Warner are din nou mănușile puse și încearcă să mă țină, încearcă să-mi aranjeze părul, încearcă să-mi șteargă lacrimile, și eu vreau să-l omor.

— Juliette, trebuie să te liniștești...

— AJUTĂ-L! strig eu disperată, căzând în genunchi, cu privirea lipită de silueta care zace pe podea.

Ceilalți soldați încep în cele din urmă să se apropie, cu grijă, ca și când ar fi contagios.

— Te rog..., spun, trebuie să-l ajuți! *Te rog*...

— Kent, Curtis, Soledad — OCUPAȚI-VĂ DE ASTA! strigă Warner către oamenii lui înainte să mă ridice în brațe.

Încă mai dau din picioare când lumea se întunecă.

PAISPREZECE

Tavanul apare și dispare.

Capul mi-e greu, viziunea încețoșată, inima îndurerată. Sub limbă simt o aromă clară de panică și mă lupt să-mi amintesc de unde vine. Încerc să mă ridic în capul oaselor și nu înțeleg de ce sunt întinsă.

Cineva își pune mâinile pe umerii mei.

— Cum te simți?

Warner privește în jos, spre mine.

Deodată, amintirile ard în ochii mei și fața lui Jenkins plutește în conștiința mea, și lovesc cu pumnii și-i strig lui Warner să plece de lângă mine și mă lupt să scap din strânsoarea lui, dar el nu face decât să zâmbească. Râde puțin. Îmi pune cu blândețe mâinile pe lângă trup.

— Ei bine, măcar ești trează, oftează el. Pentru o clipă m-am speriat.

Încerc să-mi controlez membrele care-mi tremură.

— Ia-ți mâinile de pe mine!

Îmi flutură prin față mâinile înmănușate.

— Sunt acoperit din cap până-n picioare. Nu-ți face griji.

— Te *urăsc*!

— Câtă pasiune.

Râde din nou. Pare atât de calm, atât de sincer amuzat. Se uită la mine cu niște ochi mai blânzi decât mă așteptam.

Îmi întorc privirea.

El se ridică. Respiră ușor.

— Uite, spune el, întinzându-se după o tavă de pe măsuță. Ți-am adus de mâncare.

Profit de moment ca să mă ridic și să privesc în jur. Sunt întinsă pe un pat cu baldachin, cu perdele de damasc auriu și roșu rubiniu, în nuanța sângelui întunecat. Podeaua e acoperită de un covor gros de culoarea soarelui care apune. În această cameră e cald. E de aceeași mărime cu cea pe care o ocup eu, iar mobila e destul de simplă: pat, șifonier, noptiere și un candelabru care strălucește de pe tavan. Singura diferență e că există o ușă în plus și că pe o măsuță din colț arde liniștită o lumânare. N-am mai văzut un foc de atât de mulți ani, că le-am pierdut și numărătoarea. Trebuie să-mi potolesc dorința de a întinde mâna ca să ating flacăra.

Mă reazem de perne și încerc să pretind că nu mă simt comod.

— Unde sunt?

Warner se întoarce, ținând o farfurie cu pâine și brânză. În cealaltă mână are un pahar de apă. Se uită prin cameră de parcă o vede pentru prima oară.

— Ăsta e dormitorul meu.

Dacă n-aș avea o durere de cap îngrozitoare, aș fi tentată să fug.

— Du-mă în camera mea. Nu vreau să mă aflu aici.

— Și totuși, aici te afli. Se așază la picioarele patului, la câțiva centimetri depărtare, și împinge farfuria spre mine. Ți-e sete?

Nu știu dacă e din cauză că nu pot gândi limpede sau e din cauză că sunt extrem de confuză, însă mi-e greu să

împac personalitățile opuse ale lui Warner. Îmi oferă un pahar de apă după ce m-a forțat să torturez pe cineva. Îmi ridic mâinile și îmi examinez degetele de parcă nu le-am mai văzut niciodată.

— Nu înțeleg.

El își lasă capul într-o parte, analizându-mă de parcă m-aș fi rănit singură.

— Pur și simplu te-am întrebat dacă ți-e sete. Asta n-ar trebui să fie prea greu de înțeles.

Pauză.

— Bea asta!

Iau paharul și mă uit lung la el. Apoi mă uit lung la Warner. Apoi la pereți.

Probabil că-s nebună.

Warner oftează.

— Nu sunt sigur, dar cred că ai leșinat. Și, de asemenea, cred că ar trebui să mănânci ceva, cu toate că nu sunt sigur nici în legătură cu asta. Face o pauză, apoi: Probabil că ai făcut un efort prea mare în prima ta zi aici. Greșeala mea.

— De ce ești drăguț cu mine?

Surprinderea de pe fața lui mă surprinde pe mine și mai mult.

— Deoarece îmi pasă de tine, spune el.

— Îți *pasă* de mine?

Amorțeala din corpul meu începe să dispară. Tensiunea îmi crește și furia își face loc spre centrul de activitate al conștiinței mele.

— Aproape că l-am omorât pe Jenkins din cauza ta!

— Nu l-ai omo…

— Soldații tăi m-au bătut! Mă ții aici de parc-aș fi o prizonieră! Mă amenințì! Mă amenințì cu moartea! Nu-mi oferi niciun pic de libertate și spui că-ți *pasă* de mine? Mai am puțin și îi arunc paharul cu apă în față. Ești un *monstru*!

Warner își întoarce privirea, așa că mă uit îndelung la profilul lui. Își împreunează mâinile. Se răzgândește. Își atinge buzele.

— Nu fac decât să încerc să te-ajut.

— Mincinosule!

Pare să se gândească la asta. Încuviințează din cap, doar o dată.

— Da. În cea mai mare parte a timpului, da.

— Nu vreau să mă aflu aici. Nu vreau să fiu experimentul tău. Lasă-mă să plec.

— Nu. Se ridică. Mi-e teamă că nu pot face asta.

— De ce nu?

— Pentru că nu pot. Eu...

Se trage de degete. Își drege vocea. Privirea lui atinge tavanul pentru o clipă.

— Pentru că am nevoie de tine.

— Ai nevoie de mine ca să omori oameni!

Nu-mi răspunde imediat. Se duce spre lumânare. Își scoate o mănușă. Atinge flacăra cu degetele goale.

— Știi, Juliette, și eu pot să omor oameni. Și sunt chiar foarte bun la asta.

— Dezgustător.

Ridică din umeri.

— Cum crezi că cineva de vârsta mea e în stare să controleze atât de mulți soldați? De ce crezi că mă lasă tatăl meu să mă ocup de un întreg sector?

— *Tatăl* tău?

Mă ridic în șezut, deodată prea curioasă în ciuda voinței mele.

El îmi ignoră întrebarea.

— Mecanismele fricii sunt destul de simple. Oamenii sunt intimidați de mine, așa că mă ascultă când vorbesc, spune el fluturând din mână. În ziua de azi, niște simple amenințări nu valorează nimic.

Închid ochii strâns.

— Deci omori oameni pentru putere.

— Așa cum faci și tu.

— Cum *îndrăznești*...

Râde cu poftă.

— Ești liberă să te minți singură, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Nu mint...

— De ce ți-a luat atât de mult să rupi legătura cu Jenkins?

Gura îmi încremenește.

— De ce nu te-ai luptat să scapi de el? De ce i-ai permis să te atingă atât de mult?

Mâinile au început să-mi tremure, așa că le strâng tare.

— Nu știi nimic despre mine.

— Și totuși, tu pretinzi că mă cunoști foarte bine.

Îmi încleștez maxilarul, nefiind sigură că sunt în stare să vorbesc.

— Măcar eu sunt sincer, adaugă el.

— Tocmai ai fost de acord cu mine că ești un mincinos!

Ridică din sprânceană.

— Măcar sunt sincer când spun că sunt un mincinos.

Trântesc paharul cu apă pe noptieră. Îmi las capul în mâini. Încerc să rămân calmă. Respir adânc.

— Ei bine, spun eu enervată, atunci de ce ai nevoie de mine? Dacă ești un ucigaș excelent?

Un zâmbet îi apare și-i dispare imediat de pe față.

— Într-o zi am să-ți ofer un răspuns la această întrebare.

Încerc să protestez, dar mă oprește cu o mână. Ia o bucată de pâine de pe farfurie. Mi-o ține sub nas.

— N-ai mâncat mai nimic la cină. Asta nu poate fi sănătos.

Nu mă mișc.

Dă drumul pâinii pe farfurie, pe care o pune lângă paharul cu apă. Se întoarce spre mine. Îmi studiază ochii cu o asemenea intensitate că, pe moment, sunt dezarmată. Există atât de multe lucruri pe care vreau să le spun și să le strig, dar, cumva, am uitat de tot de cuvintele care așteaptă răbdătoare pe limba mea. Nu pot să mă uit în altă parte.

— Mănâncă ceva.

Privirea lui mă abandonează.

— Apoi culcă-te. Am să mă întorc dimineață după tine.

— De ce nu pot să dorm în camera mea?

Se ridică în picioare. Își scutură pantalonii, cu toate că nu există nicio scamă pe ei.

— Deoarece vreau să stai aici.

— Dar de ce?

Râde.

— Câte întrebări...

— Ei bine, dacă mi-ai da un răspuns sincer...

— Noapte bună, Juliette.

— O să mă lași să plec? întreb eu, de data asta încet, de data asta timidă.

— Nu. Face 6 pași către colțul cu lumânarea. Și nici n-o să-ți promit că-ți voi face viața mai ușoară.

În vocea sa nu răzbate nici regret, nici remușcare, nici milă. Ar putea foarte bine să vorbească despre vremea de-afară.

— Ai putea să minți.

— Da, aș putea, spune el, dând ușor din cap ca pentru sine, apoi stinge lumânarea.

Și dispare.

Încerc să mă lupt cu asta
Încerc să stau trează
Încerc să-mi găsesc capul, dar nu pot.

Mă prăbușesc epuizată.

CINCISPREZECE

De ce nu te sinucizi? m-a întrebat cineva odată la școală.

Cred că a fost genul de întrebare menită a fi răutăcioasă, însă a fost pentru prima oară când m-am gândit cu adevărat la această posibilitate. N-am știut ce să-i răspund. Poate că era o prostie să o iau în considerare, însă mereu sperasem că dacă aveam să fiu un copil suficient de bun, dacă aveam să fac toate lucrurile așa cum trebuie, dacă aveam să spun lucrurile cuvenite sau să tac — credeam că părinții mei aveau să se răzgândească. Am crezut că în cele din urmă aveau să mă asculte când aș fi încercat să le vorbesc. Am crezut că îmi vor oferi o șansă. Am crezut că în sfârșit aveau să mă iubească.

Am trăit mereu cu acea speranță ~~prostească.~~

— Bună dimineața.

Deschid ochii imediat. Întotdeauna am avut un somn ușor.

Warner se uită la mine, așezat la picioarele propriului său pat, într-un costum curat și ghete perfect lustruite. Totul la el este meticulos. Imaculat. Respirația îi e rece și proaspătă în aerul aspru al dimineții. O simt pe propria-mi față.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că sunt înfășurată în aceleași așternuturi în care a dormit Warner. Mă înroșesc imediat și mă străduiesc să mă eliberez. Sunt cât pe ce să cad din pat.

Nu-i răspund.

— Ai dormit bine? mă întreabă.

Îmi ridic privirea. Ochii săi sunt de o ciudată nuanță de verde: luminoasă, limpede, pătrunzătoare în cel mai alarmant mod cu putință. Părul îi e des, o bucată solidă de aur; e slab și neimpresionant, însă strânsoarea îi este extrem de puternică. Observ pentru prima oară că pe degetul mic de la mână stângă poartă un inel de jad.

Mă prinde uitându-mă la el și se ridică. Își pune mănușile și își împreunează mâinile la spate.

— E timpul să se întorci în camera ta.

Clipesc. Încuviințez din cap. Mă ridic și aproape cad. Mă prind de marginea patului și încerc să-mi limpezesc capul amețit. Îl aud pe Warner oftând.

— N-ai mâncat ce ți-am adus aseară.

Iau apa cu mâini tremurânde și mă forțez să mănânc puțină pâine. Trupul mi s-a obișnuit atât de tare cu foamea, că nici nu mai știu cum să o recunosc.

Imediat ce-mi recapăt echilibrul, Warner mă conduce spre ușă.

În mână încă țin o bucată de brânză.

Aproape că o scap când ies din cameră.

Aici sunt și mai mulți soldați decât la etajul meu. Fiecare e echipat cu cel puțin 4 tipuri diferite de arme, unele atârnate de gât, altele prinse de centuri. Când mă văd, cu toții au o expresie îngrozită, deși această expresie apare și dispare atât de repede, că aproape nici nu-mi dau seama de ea, însă e destul de evident: în timp ce trec, toți își țin armele un pic mai strâns decât de-obicei.

Warner pare satisfăcut.

— Temerea lor e în favoarea ta, îmi șoptește el la ureche.

Umanitatea mea zace într-un milion de bucățele pe covorul de pe podea.

— Eu n-am avut niciodată intenția să-i fac să le fie frică de mine.

— Ar fi trebuit.

Se oprește. Privirea lui îmi spune că sunt o proastă.

— Dacă nu le e frică de tine, atunci te vor vâna.

— Oamenii tot timpul vânează lucruri de care le e frică.

— Acum măcar ei știu cu ce se pun.

Continuă să meargă, dar picioarele mele sunt lipite de podea. Înțelegerea e o apă rece ca gheața care-mi picură pe spate.

— Tu m-ai pus să-i fac aia — ceea ce am făcut — lui Jenkins? *Dinadins?*

Warner e deja cu 3 pași înaintea mea, dar îi văd zâmbetul de pe față.

— Tot ceea ce fac eu e dinadins.

— Ai vrut să mă transformi într-un spectacol!

Inima-mi gonește în încheietura mâinii și-mi pulsează în degete.

— Încercam să te protejez.

— De soldații tăi? Alerg să-l ajung din urmă, plină de indignare. Cu prețul *vieții* unui om...

— Intră!

Warner a ajuns la lift. Ține ușile deschise pentru mine. Îl urmez înăuntru.

Apasă pe butoanele care trebuie.

Ușile se închid.

Mă întorc să-i vorbesc.

El mă-ncolțește.

Sunt ımpinsă în cea mai îndepărtată margine a acestui receptacul de sticlă și brusc devin extrem de agitată. Mâinile lui mă țin de brațe, iar buzele îi sunt periculos de aproape de fața mea. Se uită fix la mine, cu ochii scăpărând; periculos. Spune doar un cuvânt:

— Da.

Îmi ia ceva timp să-mi găsesc glasul.

— Da, ce?

— Da, de soldații mei. Da, cu prețul vieții unui om. Își încordează maxilarul. Vorbește printre dinții încleștați. Nu înțelegi prea multe lucruri din lumea mea, Juliette.

— Încerc să înțeleg...

— Nu, nu încerci, mi-o trântește el.

Genele lui sunt fire individuale de fibre aurii care au luat foc. Aproape că vreau să i le ating.

— Nu înțelegi că puterea și controlul pot să-ți scape din mână în orice moment, chiar și atunci când crezi că ești foarte pregătit. Lucrurile astea două nu sunt ușor de câștigat. Iar ca să le păstrezi e și mai greu.

Dau să vorbesc, dar mă întrerupe.

— Crezi că nu știu câți dintre soldații mei mă urăsc? Crezi că nu știu că și-ar dori să mă vadă detronat? Crezi că nu există alții care și-ar dori să aibă poziția pentru care muncesc atât de mult s-o am...

— Nu te *flata* singur...

Acoperă și ultimii câțiva centimetri dintre noi, iar cuvintele mi se risipesc pe jos. Nu pot respira. Încordarea din tot corpul lui e atât de intensă, încât aproape pot s-o simt, și cred că mușchii mei au început să înghețe.

— Ești naivă, îmi spune el pe un ton aspru, coborât, o șoaptă stridentă pe pielea mea. Tu nu-ți dai seama că ești

o amenințare pentru toți cei din clădirea asta. Ei au toate motivele să-ți facă rău. Tu nu vezi că încerc să te ajut...

— Rănindu-mă! explodez eu. Rănindu-i pe alții!

Hohotul lui de râs e rece, trist. Se depărtează de mine, brusc dezgustat. Liftul se deschide, dar el nu iese. De aici văd ușa camerei mele.

— Întoarce-te în camera ta. Spală-te. Schimbă-te. Ai rochii în șifonier.

— Nu-mi plac rochiile.

— Presupun că nici pe *ăla* nu-ți place să-l vezi, spune el dând din cap.

Îi urmăresc privirea pentru a vedea o umbră musculoasă lângă ușa mea. Mă întorc spre el așteptând explicații, însă nu spune nimic. Brusc e calm, cu trăsăturile senine, lipsite de orice emoție. Mă ia de mână, îmi strânge degetele și spune:

— Am să mă întorc după tine fix într-o oră.

Apoi închide ușile liftului înainte să am vreo șansă să protestez. Încep să mă întreb dacă nu cumva e o coincidență că singurul om căruia nu îi e frică să mă atingă este el însuși un monstru.

Înaintez și îndrăznesc să arunc o privire către soldatul care stă în întuneric.

Adam.

Oh Adam.

Adam, care acum știe de ce sunt în stare.

Inima mi-e un balon de apă care mi se sparge în piept. Plămânii îmi atârnă de cutia toracică. Mă simt ca și când toți pumnii din lume s-au decis să mă lovească în stomac. N-ar trebui să-mi pese atât de mult, dar îmi pasă.

De-acum o să mă urască pentru totdeauna. Nici măcar n-o să vrea să se uite la mine.

Aștept să-mi deschidă ușa, dar nu se mișcă.

— Adam? îndrăznesc eu nesigură. Am nevoie de cardul de acces.

Îl privesc înghițind puternic și inspirând ușor, și îmi dau seama imediat că ceva e în neregulă. Mă apropii de el și un ușor clătinat înțepenit din cap îmi spune să n-o fac. ~~Nu ating oamenii nu mă apropii de oameni sunt un monstru.~~ Nu vrea să fie aproape de mine. Bineînțeles că nu vrea. N-ar trebui să uit niciodată unde mi-e locul.

Îmi deschide ușa cu mare greutate și îmi dau seama că cineva l-a rănit undeva unde nu pot vedea. Aud din nou cuvintele lui Warner și recunosc în vioiciunea cu care și-a luat rămas-bun o avertizare. O avertizare care-mi retează fiecare terminație nervoasă din corp.

Adam va fi pedepsit pentru greșelile mele. Pentru nesupunerea mea.

Vreau să-mi adun lacrimile într-o găleată cu regrete.

Pășesc înăuntru și arunc o ultimă privire spre Adam, dar nu pot să simt niciun fel de triumf în durerea lui. În pofida a tot ceea ce a făcut, nu știu dacă sunt în stare să-l urăsc. Nu pe Adam. Nu pe băiatul pe care l-am cunoscut cândva.

— Rochia mov, spune el cu o voce spartă și respirând greu, de parcă îl doare să tragă aer în piept.

Trebuie să-mi frâng mâinile ca să nu alerg spre el.

— Poartă rochia mov, spune și tușește. Juliette.

Voi fi manechinul perfect.

SAISPREZECE

De îndată ce sunt în cameră, deschid șifonierul și scot rochia mov de pe umeraș înainte să-mi amintesc că sunt urmărită. *Camerele de supraveghere.* Mă întreb dacă Adam a fost pedepsit și pentru că mi-a spus despre camerele de supraveghere. Mă întreb dacă și-a mai asumat și alte riscuri pentru mine. Mă întreb de ce ar face-o.

Ating materialul aspru, modern al rochiei de culoarea prunei, și degetele mele se duc spre tiv, exact așa cum a făcut Adam ieri. Nu pot să nu mă întreb de ce oare îi place atât de mult această rochie. De ce trebuie să fie neapărat asta. De ce trebuie, de fapt, să port o rochie.

Nu sunt o păpușă.

Mă reazem cu o mână de răftulețul de lemn de sub hainele de pe umerașe și o textură necunoscută îmi mângâie pielea. E aspră și străină, dar în același timp familiară. Pășesc mai aproape de șifonier și mă ascund între uși. Degetele mele bâjbâie pe la suprafață și un val de fericire îmi trece prin stomac până ce sunt sigură că debordez de speranță și sentimente și de o forță de fericire prostească atât de intensă, încât sunt surprinsă că pe obraji nu-mi curg lacrimile șiroaie.

Caietul meu.

Mi-a salvat caietul de notițe. ~~Adam mi-a salvat singurul lucru pe care-l am.~~

Iau rochia mov și ascund caietul între faldurile ei, și pe urmă mă strecor spre baie.

~~Baia unde nu sunt camere de supraveghere.~~

~~Baia unde nu sunt camere de supraveghere.~~

~~Baia unde nu sunt camere de supraveghere.~~

Îmi dau seama că el a încercat să-mi spună. Înainte, în baie. Încerca să-mi spună ceva, iar eu am fost atât de speriată, că l-am speriat și pe el și l-am făcut să plece.

L-am speriat și l-am făcut să plece.

Închid ușa în urma mea, iar mâinile îmi tremură în timp ce umblu printre paginile cunoscute ținute laolaltă de un lipici vechi. Răsfoiesc paginile pentru a mă asigura că sunt toate acolo, iar ochii mi se opresc asupra celei mai recente consemnări. În josul paginii există o schimbare. O nouă propoziție care nu a fost scrisă de mine.

O nouă propoziție care îi aparține probabil lui.

Nu e ceea ce crezi.

Rămân nemișcată.

Fiecare centimetru al pielii mele este încordat, încărcat de sentimente, iar presiunea crește cu viteză în pieptul meu, bătând mai tare și mai repede și mai puternic, compensându-mi din plin nemișcarea. Nu tremur când sunt încremenită în timp. Îmi antrenez respirația să vină mai încet, număr lucruri care nu există, inventez numere pe care nu le am, mă prefac că timpul e o clepsidră spartă care sângerează secunde prin nisip. Îndrăznesc să cred.

Îndrăznesc să sper că Adam încearcă să mă ajute. Sunt destul de nebună cât să iau în considerare posibilitatea.

Rup pagina din caiet și o strâng aproape de piept, înghițind în mod activ isteria care-mi gâdilă fiecare moment distrus din minte.

Ascund caietul de notițe într-un buzunar al rochiei mov. Buzunarul în care probabil Adam l-a vârât. Buzunarul din care probabil a căzut. ~~Buzunarul rochiei mov. Buzunarul rochiei mov.~~

Speranța e un buzunar de posibilități.

Îl țin în mâna mea.

Warner nu întârzie.

Și nici nu bate la ușă.

Tocmai îmi pun pantofii când intră fără să spună ceva, fără ca măcar să facă vreun efort pentru a-și anunța prezența. Ochii săi mă analizează de sus până jos. Maxilarul mi se încordează singur.

— Tu l-ai rănit, îi spun.

— N-ar trebui să-ți pese, spune el, înclinându-și capul într-o parte, gesticulând către rochia mea. Dar e evident că-ți pasă.

Strâng din buze și mă rog ca mâinile să nu-mi tremure prea tare. Nu știu unde se află Adam. Nu știu cât de grav e rănit. Nu știu ce va face Warner, cât de departe va merge pentru a-și îndeplini capriciile, însă gândul că Adam e rănit e ca o mână rece care mă apucă de esofag. Nu pot respira. Mă simt de parcă mă forțez să înghit o scobitoare. Dacă Adam încearcă să mă ajute, l-ar putea costa viața.

Ating bucata de hârtie ascunsă în buzunar.

Respiră.

Warner se uită pe fereastră.

Respiră.

— E timpul să mergem, spune el.

Respiră.

— Unde mergem?

Nu-mi răspunde.

Ieșim pe ușă. Mă uit în jur. Holul e pustiu; gol.

— Unde e ~~Adam~~ toată lumea...?

— Chiar îmi place rochia asta, spune Warner în timp ce-și petrece un braț în jurul taliei mele.

Încerc să mă smulg, dar mă trage spre el, conducându-mă spre lift.

— Îți vine perfect. Mă ajută să nu-ți bag în seamă întrebările.

— Biata ta mamă.

Warner aproape că se împiedică în propriile-i picioare. Ochii îi sunt larg deschiși; alarmați. Se oprește la vreun metru de lift. Se întoarce spre mine.

— Ce vrei să spui?

Stomacul mi se strânge.

Expresia de pe chipul lui: încordarea nemascată, groaza înfiorătoare, neliniștea din trăsături.

Încercam să fac o glumă, e ceea ce nu-i spun. Mi-e milă de biata ta mamă, e ceea ce eram pe cale să-i spun, că trebuie să aibă de-a face cu un fiu atât de nefericit și patetic. Dar nu spun nimic.

Mă ia de mână și se uită în ochii mei. Presiunea îi pulsează la tâmple.

— Ce vrei să spui? insistă.

— N-nimic, mă bâlbâi eu și vocea mi se sparge. Nu voiam... era doar o glumă...

Warner îmi dă drumul la mână de parcă l-aș fi ars. Privește în altă parte. Se repede spre lift și nu mă așteaptă să-l ajung din urmă.

Mă întreb ce anume nu-mi spune.

Doar după ce coborâm câteva etaje și ne îndreptăm pe un coridor necunoscut către o ieșire necunoscută se uită în cele din urmă la mine. Îmi oferă 5 cuvinte.

— Bun venit în viitorul tău.

ȘAPTESPREZECE

Mă scald în lumina soarelui.

Warner ține deschisă o ușă care dă direct afară și, cum nu sunt deloc pregătită pentru experiență, de-abia mai văd bine. Mă apucă de cot pentru a mă sprijini, și mă uit din nou la el.

— Mergem afară.

Spun asta deoarece trebuie s-o spun cu voce tare. Deoarece lumea de-afară e un cadou care mi se oferă foarte rar. Deoarece nu știu dacă Warner încearcă să fie din nou drăguț cu mine. Mă uit de la el la ceva ce pare a fi o curte de beton, și înapoi la el.

— Ce facem afară?

— Avem ceva treburi de făcut.

Mă conduce spre centrul acestui nou univers, și mă eliberez de el, întinzând mâna ca să ating cerul de parcă sper c-o să-și amintească de mine. Norii sunt gri, așa cum au fost mereu, însă sunt mici și împrăștiați. Soarele este sus sus sus, tolănit pe un fundal, trimițându-și razele și redirecționându-și căldura către noi. Mă ridic pe vârfuri și încerc să-l ating. Vântul se strânge în brațele mele și îmi zâmbește pe piele. Aerul rece și moale ca mătasea îmi împletește în păr o briză blândă. Această curte pătrată ar putea fi sala mea de bal.

Vreau să dansez cu elementele naturii.

Warner mă ia de mână. Mă întorc.

Zâmbește.

— Asta, spune el, arătând către lumea rece și gri de sub picioarele noastre, asta te face fericită?

Mă uit în jur. Îmi dau seama că această curte nu e chiar un acoperiș, ci se află undeva între două clădiri. Mă apropii de margine și văd pământ și copaci desfrunziți și complexe de locuințe împrăștiate pe kilometri întregi.

— Aerul rece miroase atât de curat, îi spun. Proaspăt. Nou-nouț. E cel mai minunat miros din lume.

Ochii îi sunt amuzați, tulburați, interesați și confuzi, toate deodată. Clatină din cap. Își pipăie jacheta și bagă mâna într-un buzunar interior. De-acolo scoate un pistol cu un mâner de aur care strălucește în lumina soarelui.

Mi se taie răsuflarea.

Examinează pistolul într-un fel pe care nu-l înțeleg, probabil pentru a verifica dacă e gata sau nu să tragă. Și-l trece dintr-o mână într-alta, cu degetul pus pe trăgaci. Se întoarce și înțelege într-un final expresia de pe fața mea.

Aproape că râde.

— Nu-ți face griji. Nu e pentru tine.

— De ce ai un pistol? Înghit cu putere, ducându-mi brațele la piept. Ce căutăm aici?

Warner își bagă pistolul înapoi în buzunar și merge către celălalt capăt al marginii. Îmi face semn să-l urmez. Mă apropii. Îi urmăresc privirea. Mă uit peste margine.

Toți soldații din clădire se află la nici 5 metri dedesubt.

Disting aproape 50 de rânduri, toate perfect drepte, perfect distanțate, atât de mulți soldați stând în șir indian,

încât pierd socoteala. ~~Mă întreb dacă Adam se află în mulțime. Mă întreb dacă poate să mă vadă.~~

~~Mă întreb ce crede acum despre mine.~~

Soldații stau într-un loc pătrat aproape identic cu cel în care ne aflăm eu cu Warner, însă ei alcătuiesc o masă organizată neagră: pantaloni negri, tricouri negre, ghete înalte negre; nicio singură armă la vedere. Cu toții au pumnul stâng pus deasupra inimii. Nemișcați.

Negru și gri

și

negru și gri

și

negru și gri

și

mohorât.

Deodată, sunt extrem de conștientă de ținuta mea nepotrivită. Deodată, vântul e prea aspru, prea rece, prea dureros în timp ce biciuiește mulțimea. Tremur, și asta n-are de-a face cu temperatura. Mă uit după Warner, dar el deja s-a așezat la marginea curții; e evident c-a făcut asta de multe ori până acum. Scoate din buzunar un pătrățel de metal perforat și și-l apasă pe buze; când vorbește, vocea i se aude deasupra mulțimii de parcă ar fi amplificată.

— Sector 45.

Un singur cuvânt. Un singur număr.

Întregul grup se mișcă: pumnii sunt lăsați în jos, pe lângă corp; pumnii drepți le iau locul pe piept. Sunt o mașinărie unsă, lucrând în perfectă colaborare unul cu celălalt. Dacă n-aș fi fost atât de neliniștită, poate că asta m-ar fi impresionat.

— În această dimineață avem două probleme de rezolvat, spune Warner și vocea lui străpunge atmosfera: clară, puternică, insuportabil de încrezătoare. Prima se află lângă mine.

Mii de ochi sunt ațintiți asupra mea. Tresar.

— Juliette, vino aici, te rog.

2 degete se îndoaie în 2 locuri pentru a-mi face semn să înaintez.

Mă ivesc încet.

Warner își petrece brațul în jurul meu. Eu mă dau ușor înapoi. Mulțimea freamătă. Inima îmi bate anapoda. Mi-e prea frică să mă depărtez de el. Pistolul îi e prea aproape de corpul meu.

Soldații par uluiți că Warner vrea să mă atingă.

— Jenkins, vrei să faci un pas în față, te rog?

Degetele îmi aleargă în maraton pe coapsă. Nu pot sta locului. Nu-mi pot liniști palpitațiile care-mi distrug sistemul nervos. Jenkins iese din rând; îl văd imediat.

E bine.

Doamne Dumnezeule.

E bine.

— Seara trecută, Jenkins a avut plăcerea de-a face cunoștință cu Juliette, continuă el.

Starea de tensiune a soldaților este aproape tangibilă. Se pare că niciunul nu știe încotro se îndreaptă acest discurs. Și se pare că nu există nimeni care să nu fi auzit deja povestea lui Jenkins. Povestea mea.

— Sper că o veți primi cu toții cu aceeași amabilitate, adaugă Warner, buzele lui râzând fără să scoată vreun sunet. Ea va rămâne alături de noi ceva timp, și va fi un

element de valoare adăugat eforturilor noastre. Restaurația îi urează bun venit. Eu îi urez bun venit. Voi ar trebui să-i urați bun venit.

Soldații își lasă cu toții pumnii în jos, exact în același timp.

Se mișcă toți ca unul, 5 pași în spate, 5 pași în față, 5 pași pe loc. Își ridică sus brațul stâng și își strâng degetele pumn.

Și cad într-un genunchi.

Alerg spre margine, disperată să văd mai de-aproape o asemenea rutină cu o coregrafie ciudată. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Warner îi lasă să rămână așa, aplecați, cu pumnii ridicați. Nu vorbește cam 30 de secunde. Apoi o face.

— Bun.

Soldații se ridică și își duc din nou pumnul la piept.

— A doua problemă e chiar mai plăcută decât prima, continuă Warner, cu toate că se pare că nu are nicio plăcere să rostească aceste cuvinte.

Ochii îi devin mai ageri când privește soldații de dedesubt, cioburi de smarald care scânteiază precum un foc verde deasupra trupurilor lor.

— Delalieu are ceva de raportat.

Petrece o eternitate pur și simplu privindu-i pe soldați, lăsând cele câteva cuvinte să se îmbibe în mințile lor. Lăsând ca propriile lor imaginații să îi înnebunească. Lăsându-i pe cei vinovați dintre ei să tremure chinuiți.

Warner tace mult timp.

Nimeni nu se mișcă mult timp.

Încep să mă tem pentru viața mea, în pofida asigurărilor lui de mai devreme. Încep să mă întreb dacă nu cumva eu sunt cea vinovată. Dacă nu cumva pistolul din buzunarul lui îmi este menit mie. În cele din urmă îndrăznesc să mă uit spre el. Mă privește și el pentru prima oară, și habar nu am cum să-l citesc.

Fața lui însumează 10.000 de posibilități care privesc fix prin mine.

— Delalieu, spune el, încă privindu-mă. Poți să faci un pas în față.

Un bărbat subțire, cu început de chelie, într-o ținută ceva mai decorată, iese din capul celui de-al cincilea rând. Nu pare să se simtă prea bine. Își înclină vag capul. Când vorbește, vocea îi tremură.

— Domnule.

În cele din urmă, Warner își ia privirile de la mine și dă din cap, aproape imperceptibil, spre omul cu început de chelie.

Delalieu recită:

— Avem o acuzație împotriva Soldatului 45B-76423. Fletcher, Seamus.

Soldații rămân înghețați în rânduri, înghețați de ușurare, înghețați de frică, înghețați de nerăbdare. Nu se mișcă nimic. Nu respiră nimic. Până și vântului îi este teamă să scoată vreun sunet.

— Fletcher.

Un singur cuvânt din partea lui Warner, și câteva sute de gâturi se întorc în aceeași direcție.

Fletcher iese din rând.

Arată ca un om de turtă dulce. Păr roșcat. Pistrui roșcați. Buze de un roșu aproape artificial. Fața îi este complet albă, fără nicio urmă de emoție.

Niciodată în viață nu mi-a mai fost atât de teamă pentru un străin.

Delalieu vorbește din nou:

— Soldatul Fletcher a fost găsit pe teren nelegiferat, fraternizând cu civili bănuiți a fi membri ai partidului rebelilor. A furat mâncare și provizii din unitățile de depozitare ale cetățenilor Sectorului 45. Nu se știe dacă a trădat informații importante.

Warner își coboară privirea asupra bărbatului roșcat.

— Soldat, negi aceste acuzații?

Nările lui Fletcher se umflă. Maxilarul i se încordează. Când vorbește, vocea îi sună spartă.

— Nu, domnule.

Warner încuviințează din cap. Respiră scurt. Își linge buzele.

Și îl împușcă în frunte.

OPTSPREZECE

Nimeni nu se mișcă.

Pe chipul lui Fletcher este gravată o groază permanentă în timp ce cade la pământ. Sunt atât de șocată de imposibilitatea a ceea ce se întâmplă, încât nu mă pot hotărî dacă visez sau nu, nu mă pot decide dacă mor sau nu, nu-mi pot da seama dacă să leșin e sau nu o idee bună.

Membrele lui Fletcher sunt poziționate în unghiuri ciudate pe lespedea rece de beton. Sângele se adună sub el și totuși nimeni nu mișcă. Nimeni nu spune nimic. Nimeni nu arată nicio privire înspăimântată.

Îmi ating buzele întruna, ca să văd dacă țipetele mi-au scăpat sau nu.

Warner își bagă pistolul înapoi în buzunarul jachetei.

— Sector 45, sunteți liberi.

Toți soldații cad într-un genunchi.

Warner își bagă înapoi în costum amplificatorul metalic și trebuie să mă smulgă din locul unde sunt lipită de pământ. Mă împiedic de mine însămi, cu membrele slăbite și dureroase până-n măduva oaselor. Mă simt îngrețoșată, delirantă, incapabilă de a mă ține pe picioare. Tot încerc să vorbesc, dar cuvintele îmi sunt lipite de limbă. Deodată transpir și deodată înghet și deodată mi-e atât de rău, că văd pete încețoșându-mi viziunea.

Warner încearcă să mă bage înăuntru pe ușă.

— Ar trebui să mănânci mai mult, îmi spune.

Privesc uimită cu ochii, cu gura, cu fața, deoarece simt găuri făcute peste tot în corpul meu.

Inima probabil că-mi sângerează în afara pieptului.

Mă uit în jos și nu înțeleg de ce nu am sânge pe rochie, de ce durerea din inima mea pare atât de reală.

— L-ai omorât, reușesc să șoptesc. Tocmai l-ai omorât...

— Ești foarte isteață.

— De ce l-ai *omorât* de ce l-ai *omorî* cum poți *face* așa ceva...

— Ține-ți ochii deschiși, Juliette. Nu e momentul să adormi.

Îl apuc de haină. Îl opresc înainte să intre. O rafală de vânt mă lovește peste față și, deodată, îmi vin în simțiri. Îl împing cu putere, izbindu-l cu spatele de ușă.

— Mă dezguști! Îl privesc fix în ochii săi reci ca de cristal. Mă *dezguști...*

Mă întoarce, țintuindu-mă de ușa unde tocmai l-am ținut eu. Îmi cuprinde fața cu mâinile înmănușate, susținându-mi privirea. Aceleași mâini pe care tocmai le-a folosit pentru a omorî un om.

Sunt încolțită.

Încremenită.

Ușor îngrozită.

Degetul lui mare îmi mângâie obrazul.

— Viața e un loc sumbru, șoptește el. Uneori, trebuie să înveți să împuști primul.

Warner mă urmează în camera mea.

— Ar trebui să dormi, îmi spune.

E prima dată când îmi vorbește de când am plecat de pe acoperiș.

— Am să trimit pe cineva să-ți aducă mâncare, dar, în afară de asta, am să mă asigur că nu vei fi deranjată.

— Unde e Adam? ~~E în siguranță? E sănătos? Ai de gând să-i faci rău?~~

Warner tresare, apoi își recapătă calmul.

— De ce-ți pasă?

~~Îmi pasă de Adam Kent de când eram în clasa a treia.~~

— Nu se presupune că trebuie să mă supravegheze? Pentru că nu e aici. Asta înseamnă c-o să-l omori și pe el?

Mă simt ca o proastă. Mă simt curajoasă deoarece mă simt ca o proastă. Cuvintele mele nu au parașute când se aruncă din gura mea.

— Nu omor oameni decât dacă trebuie.

— Cât de generos.

— Mai mult decât generos.

Râd fără haz, împărtășind râsul doar cu mine.

— Poți să faci ce vrei restul zilei. Adevărata muncă a noastră va începe mâine. Adam o să te aducă la mine. Îmi susține privirea. Își reprimă un zâmbet. Între timp, încearcă să nu omori pe nimeni.

— Tu și cu mine, îi spun eu, furia curgându-mi prin vene, tu și cu mine nu semănăm...

— Nu crezi asta cu adevărat.

— Crezi că poți să compari... *boala* mea... cu nebunia ta...

— *Boală*? Înaintează iute, dintr-odată tulburat, iar eu mă străduiesc să nu mă trag înapoi. Crezi că suferi de vreo

boală? strigă el. Ai un har! Ai un talent extraordinar pe care nu vrei să-l înțelegi! *Potențialul* tău...

— Nu am niciun potențial!

— Te înșeli.

Mă privește feroce. Nu poate fi descris în alte cuvinte. Mai că aș putea să spun că în acest moment mă urăște. Mă urăște pentru că eu mă urăsc.

— Ei bine, tu ești ucigașul, îi spun. Așa că probabil ai dreptate.

Zâmbetul îi e împodobit cu dinamită.

— Culcă-te!

— Du-te la dracu'!

Își încordează maxilarul. Se îndreaptă spre ușă.

— Lucrez la asta.

NOUĂSPREZECE

Întunericul mă îneacă.

Visele mele sunt sângeroase și sângerează și sângele sângerează prin toată mintea mea și nu mai pot dormi. Singurele vise care cândva îmi confereau liniște au dispărut și nu știu cum să le recuperez. Nu știu cum să găsesc pasărea albă. Nu știu dacă va zbura vreodată. Tot ce știu este că acum, când închid ochii, nu văd decât dezolare. Fletcher e împușcat din nou și din nou și din nou, și Jenkins moare în brațele mele și Warner îl împușcă pe Adam în cap și vântul cântă la fereastra mea, dar o face strident și fals și nu mă lasă inima să-i spun să tacă.

Îngheț în hainele mele.

Patul pe care stau e plin de nori distruși și zăpadă căzută de curând; e prea moale, prea comod. Îmi amintește prea mult de ziua în care am dormit în camera lui Warner, și nu pot suporta asta. Mi-e teamă să mă bag sub pături.

Nu pot să nu mă-ntreb dacă Adam e bine, dacă se va mai întoarce, dacă Warner are de gând să-i facă rău de fiecare dată când eu nu mă supun. Sincer, n-ar trebui să-mi pese atât de mult.

Mesajul lui Adam din caietul meu de notițe ar putea fi doar o altă parte din planul lui Warner de a mă face să-mi pierd mințile.

Mă târăsc pe podeaua tare și îmi verific pumnul să văd dacă mai am bucata de hârtie pe care o strâng în el de 2 zile. Este singura speranță pe care o mai am și nici măcar nu știu dacă e adevărată.

Nu mai am alte opțiuni.

— Ce faci aici?

Îmi mușc buza ca să nu țip și mă împleticesc în toate părțile, aproape izbindu-mă de Adam, care e întins pe podea lângă mine. Nici măcar nu l-am văzut.

— Juliette?

Nu se mișcă nici măcar un centimetru. Mă privește fix: calm, liniștit; 2 gălеți de apă de râu la miezul nopții. Aș vrea să plâng în ochii lui.

Nu știu de ce îi spun adevărul.

— Nu puteam să dorm pe pat.

Nu mă întreabă de ce. Se ridică și își înăbușă un geamăt și-mi aduc aminte că e rănit. Mă întreb prin ce chinuri trece. Nu pun întrebări când îl văd că ia de pe patul meu pătura și o pernă, pe care o pune pe podea.

— Întinde-te, e tot ce-mi spune.

Liniștit, e felul cum mi-o spune.

~~Toată ziua în fiecare zi pentru totdeauna e când vreau să-mi spună asta.~~

2 cuvinte, și nu știu de ce roșesc. Mă întind în pofida sirenelor ce se învârtesc în sângele meu, și-mi pun capul pe pernă. Mă învelește cu pătura. Îl las s-o facă. Privesc cum brațele i se îndoaie și încovoaie în întunericul nopții, strălucirea lunii strecurându-se pe fereastră, luminându-i silueta. Se întinde pe podea, lăsând doar câteva zeci de centimetri de spațiu între noi. Nu are nevoie de nicio

pătură. Nu folosește nicio pernă. Doarme tot fără tricou și am descoperit că nu știu cum să respir. Mi-am dat seama că probabil nu voi mai expira niciodată în prezența lui.

— Nu mai e nevoie să țipi, îmi șoptește.

Fiecare respirație din corp îmi scapă.

Îmi strâng degetele în jurul posibilității ca Adam să fie în palma mea, și dorm mai adânc decât am făcut-o vreodată.

Ochii mei sunt 2 ferestre întredeschise de haosul din această lume.

O adiere răcoroasă pe piele mă sperie deodată și mă ridic în șezut, ștergându-mi somnul de la ochi, și-mi dau seama că Adam nu se mai află lângă mine. Clipesc și mă târăsc până la pat, unde pun la loc perna și pătura.

Mă uit spre ușă și mă întreb ce mă așteaptă dincolo de ea.

Mă uit spre fereastră și mă întreb dacă o să văd o pasăre zburând.

Mă uit spre ceasul de pe perete și mă întreb ce înseamnă să trăiesc din nou în funcție de numere. Mă întreb ce înseamnă în această clădire ora 6:30 dimineața.

Mă hotărăsc să mă spăl pe față. Gândul mă însuflețește și mă simt puțin rușinată.

Deschid ușa băii și prind reflexia lui Adam în oglindă. Mâinile lui rapide trag tricoul în jos înainte să am șansa de a observa toate detaliile, însă am văzut suficient cât n-am putut vedea pe întuneric.

E plin de vânătăi.

Îmi simt picioarele rupte. Nu știu cum să-l ajut. Aș vrea să-l pot ajuta.

— Îmi pare rău, spune el repede. Nu știam că te-ai trezit.

Trage de marginea tricoului de parcă nu mai e suficient să mă prefac că sunt oarbă.

Încuviințez din cap fără niciun motiv. Mă uit la placa de gresie de sub picioarele mele. Nu știu ce să spun.

— Juliette.

Vocea lui îmbrățișează literele numelui meu cu atâta blândețe, că mor de 5 ori în acea secundă. Fața lui e o mare de sentimente. Scutură din cap.

— Mie îmi pare rău, spune el, atât de încet că sunt sigură că mi-am imaginat. Nu sunt... Își încleștează maxilarul și își trece o mână prin păr. Toate astea... nu sunt...

Îmi deschid palma spre el. Hârtia zace acolo ca un cocoloș de posibilități.

— Știu.

Ușurarea îi inundă fiecare trăsătură de pe chip și, deodată, ochii săi sunt singura asigurare de care voi avea nevoie vreodată. Adam nu m-a trădat. Nu știu de ce sau cum sau ce sau orice altceva cu excepția faptului că e încă prietenul meu.

El încă se află în fața mea și nu vrea ca eu să mor.

Înaintez și închid ușa.

Deschid gura să vorbesc.

— Nu!

Rămân cu gura căscată.

— Așteaptă, spune el cu o mână.

Buzele i se mișcă, dar nu scot niciun sunet. Bănuiesc că în absența camerelor de supraveghere, probabil că în baie se află microfoane. Adam se uită de jur împrejur, de sus în jos, peste tot.

Se oprește din cercetat.

Dușul e făcut din 4 pereți de sticlă marmorată și îi deschide ușa fără să am idee de ceea ce se întâmplă. Pornește dușul la presiune maximă și sunetul apei se aude tare, fâșâind prin toată încăperea, înăbușind totul în timp ce tună în spațiul gol din jurul nostru. Oglinda deja se aburește și tocmai când sunt pe cale să cred că încep să-i înțeleg planul, mă ia în brațe și mă ridică în duș.

Țipetele mele sunt vapori, icnete pe care nu mi le pot reține.

Apa fierbinte îmi udă hainele. Îmi răpăie pe păr și îmi curge pe gât, dar tot ce simt sunt mâinile lui în jurul taliei mele. Vreau să strig pentru toate motivele greșite.

Ochii săi mă țintuiesc în loc. Insistența lui îmi aprinde oasele. Pâraie de apă șerpuiesc pe muchiile lustruite ale chipului său, iar degetele lui mă apasă de perete.

Buzele lui buzele lui buzele lui buzele lui buzele lui

Ochii mei se luptă să nu clipească

Picioarele mele și-au câștigat dreptul de a tremura

Pielea mi-e pârjolită peste tot pe unde nu mă atinge.

Buzele îi sunt atât de aproape de urechea mea că eu sunt apă și nimic și totul și mă topesc într-o dorință atât de disperată că mă arde în timp ce o înghit.

— Pot să te ating, spune el, și eu mă întreb de ce am păsări colibri în inimă. N-am înțeles asta decât ieri-seară, murmură el, iar eu sunt prea beată pentru a digera greutatea a altceva ce nu e corpul lui aflat atât de aproape de mine. Juliette...

Corpul lui se apropie din ce în ce mai tare și îmi dau seama că sunt atentă doar la păpădiile care suflă dorințe în plămânii mei. Îmi deschid ochii, iar el își linge buza

inferioară timp de o fracțiune de secundă, și ceva în creierul meu explodează.

Mă sufoc. Mă sufoc. Mă sufoc.

— Ce *faci*...

— Juliette, *te rog*...

Vocea îi e nerăbdătoare și se uită în spatele lui de parcă nu e sigur că suntem singuri.

— Seara trecută...

Își strânge buzele. Închide ochii pentru o clipă, iar eu mă minunez de picăturile de apă fierbinte prinse în genele sale ca niște perle plămădite din durere. Degetele sale îmi pipăie părțile laterale ale corpului de parcă se străduiește să le țină locului, de parcă se străduiește să nu mă atingă peste tot peste tot peste tot și ochii săi beau cei 160 de centimetri ai mei iar eu sunt atât de atât de atât de

prinsă.

— Acum înțeleg, îmi spune el la ureche. Știu... știu de ce te vrea Warner.

Degetele sale sunt 10 vârfuri de electricitate care mă omoară cu ceva de care habar n-aveam înainte. ~~Ceva ce am vrut întotdeauna să simt.~~

— Atunci de ce ești aici? șoptesc eu, distrusă, murind în brațele lui. De ce...

1, 2 încercări de a respira.

— De ce mă atingi?

— Pentru că *pot*. Aproape că schițează un zâmbet, iar mie aproape că-mi crește o pereche de aripi. Pentru că deja am făcut-o.

— Poftim? Clipesc, complet trează din beție. Ce vrei să spui?

— În prima noapte în celulă, oftează el. Se uită în jos. Țipai în somn.

Aștept.

Aștept.

Aștept pentru totdeauna.

— Ți-am atins fața. Îmi vorbește la ureche. Mâna. Ți-am mângâiat brațul...

Se dă înapoi, iar ochii îi zăbovesc pe umărul meu, coboară spre cot, și ajung pe încheietura mâinii. Sunt suspendată în neîncredere.

— Nu știam cum să te trezesc. Nu voiai să te trezești. Așa că m-am așezat pe pat și te-am privit. Am așteptat să te oprești din țipat.

Nu reușesc să rostesc decât 5 cuvinte:

— Asta. Nu. E. Cu. Putință.

Dar mâinile îi devin brațe petrecute în jurul taliei mele buzele îi devin un obraz lipit de obrazul meu iar trupul lui e o fierbințeală lipită de trupul meu, pielea lui mă atinge mă atinge mă atinge și nu țipă nu moare nu fuge de mine iar eu plâng

mă înec

mă clatin tremur mă despic în lacrimi

iar el mă ține în felul în care nimeni nu m-a mai ținut vreodată.

Ca și cum m-ar vrea.

— O să te scot de-aici, spune, iar gura i se mișcă pe părul meu și mâinile-i călătoresc pe brațele mele și eu mă reazem de perete și el mă privește în ochi și probabil că visez.

— De ce... de ce tu... eu nu...

Clatin din cap și tremur deoarece asta nu se poate întâmpla și îmi scutur lacrimile lipite de față. Asta nu poate fi adevărat.

Ochii lui blânzi, zâmbetul lui îmi desfac articulațiile și mi-aș dori să știu ce gust au buzele lui. Mi-aș dori să am curajul să-l ating.

— Trebuie să plec, spune el. Trebuie să te schimbi și să fii jos la opt fix.

Mă înec în ochii săi și nu știu ce să spun.

Își scoate tricoul și nu știu unde să privesc.

Mă prind de panoul de sticlă și închid ochii strâns și clipesc când ceva flutură prea aproape. Degetele sale sunt la o depărtare de o clipă de fața mea și eu mă preling ard mă topesc de nerăbdare.

— Nu trebuie să te uiți în altă parte, spune el.

O spune cu un zâmbet mic de mărimea planetei Jupiter.

Trag cu ochiul la trăsăturile lui, la zâmbetul strâmb pe care vreau să-l savurez, la culoarea din ochii săi pe care aș folosi-o ca să pictez un milion de tablouri. Urmăresc linia maxilarului său coborând pe gât până în vârful claviculei; memorez dealurile și văile sculptate ale brațelor lui, perfecțiunea trunchiului. Pasărea de pe pieptul lui.

Pasărea de pe pieptul lui.

Un tatuaj.

O pasăre albă, care pe cap are dungi aurii precum o coroană. Zboară.

— Adam, încerc să-i spun. Adam, încerc să spun gâtuit. Adam, încerc să-i spun de atâtea ori, și de fiecare dată dau greș.

Încerc să-i găsesc ochii și-mi dau seama că se uita la mine cum îl analizam. Părțile feței lui sunt adunate în cute de emoție atât de adânci, că mă întreb cum arăt pentru el. Mă atinge pe bărbie cu 2 degete, îmi ridică fața suficient și sunt un cablu electric băgat în apă.

— Am să găsesc o modalitate să vorbim, spune, și mâinile lui mă strâng către el și fața mi-e lipită de pieptul său și lumea e deodată mai luminoasă, mai mare, mai frumoasă.

Deodată, lumea înseamnă ceva pentru mine, posibilitatea omenirii înseamnă ceva pentru mine, întregul univers se oprește și se rotește în cealaltă direcție, iar eu sunt pasărea.

Eu sunt pasărea, și îmi iau zborul.

DOUĂZECI

E 8 dimineață și port o rochie de culoarea pădurilor uscate și a conservelor vechi.

E mai strâmtă decât oricare altă ținută pe care am purtat-o vreodată, are o croială modernă, în colțuri, aproape la întâmplare; materialul e tare și gros, dar cumva îți permite să respiri. Îmi privesc picioarele și mă mir că am așa ceva.

Mă simt mai expusă ca niciodată.

Vreme de 17 ani m-am învățat să-mi acopăr fiecare centimetru de piele goală, iar Warner mă obligă să îndepărtez straturi întregi de material. Nu pot decât să cred c-o face intenționat. Trupul mi-e o plantă carnivoră, o plantă otrăvitoare, un pistol încărcat, cu un milion de trăgace, și e mai pregătit ca niciodată să tragă.

Atinge-mă și suferă consecințele. La această regulă n-a existat niciodată vreo excepție.

În afară de Adam.

M-a lăsat udă leoarcă la duș, îmbibându-mă cu o aversă torențială de lacrimi fierbinți. L-am privit prin sticla aburită cum s-a șters și s-a îmbrăcat în uniforma standard.

Am privit cum a plecat, întrebându-mă în fiecare clipă de ce de ce de ce

De ce mă poate atinge?

De ce m-ar ajuta?

~~Își amintește de mine?~~

Pielea mea e încă aburindă.

Oasele mele sunt bandajate în faldurile strâmte ale acestei rochii ciudate, fermoarul fiind singurul care mă ține laolaltă. Asta, plus perspectiva a ceva ce ~~întotdeauna~~ niciodată nu am îndrăznit să visez.

Buzele mele vor rămâne pecetluite pentru totdeauna cu secretele acestei dimineți, însă inima mi-e atât de plină de încredere și uimire și pace și posibilitate încât e pe cale să explodeze, și mă întreb dacă îmi va sfâșia rochia.

Speranța mă îmbrățișează, mă ține în brațele ei, ștergându-mi lacrimile și spunându-mi că azi și mâine și poimâine voi fi bine, și sunt atât de fericită, încât chiar îndrăznesc să cred totul.

Stau într-o încăpere albastră.

Pereții sunt îmbrăcați într-un material de culoarea cerului de vară perfect, pe podea se află un covor gros de 5 centimetri, întreaga încăpere e goală în afară de 2 fotolii de catifea decupate dintr-o constelație. Fiecare nuanță diferită e ca o vânătaie, ca o greșeală frumoasă, ca o amintire a ceea ce i-au făcut lui Adam ~~din cauza mea.~~

Stau singură într-un fotoliu de catifea într-o încăpere albastră purtând o rochie croită din măsline. Greutatea caietului de notițe din buzunarul meu se simte ca și când aș balansa pe genunchi o bilă de bowling.

— Arăți minunat.

Warner apare pe neașteptate în încăpere, de parcă își câștigă existența pășind prin aer. Nu e însoțit de nimeni.

Ochii îmi coboară involuntar pe tenișii mei, și mă întreb dacă am încălcat vreo regulă fiindcă am evitat pantofii cu

tocuri din dulap care sunt sigură că nu-s făcuți pentru picioare. Îmi ridic privirea și el se află chiar în fața mea.

— Verdele ți se potrivește de minune, spune el cu un zâmbet prostesc. Îți scoate în evidență culoarea ochilor.

— Ce culoare au ochii mei? întreb peretele.

Râde.

— Doar nu vorbești serios.

— Câți ani ai?

Nu mai râde.

— Chiar vrei să știi?

— Sunt curioasă.

Se așază lângă mine.

— N-am să-ți răspund la întrebări dacă nu te uiți la mine când îți vorbesc.

— Vrei să torturez oameni împotriva voinței mele. Vrei să fiu o armă în războiul tău. Vrei să devin un monstru pentru tine. Fac o pauză, apoi: Mi se întoarce stomacul pe dos când te privesc.

— Ești mult mai încăpățânată decât credeam.

— Port rochia ta. Mănânc mâncarea ta. Sunt aici.

Îmi ridic ochii ca să-l privesc, și el deja se uită fix la mine. Pe moment sunt prinsă cu garda jos de puterea din ochii săi.

— N-ai făcut nimic din toate astea pentru mine, spune liniștit.

Aproape că râd cu voce tare.

— De ce-aș face-o?

Ochii i se luptă cu buzele pentru dreptul de a vorbi. Privesc în altă parte.

— Ce facem în camera asta?

— Ah! Respiră adânc. Micul dejun. Apoi am să-ți dau programul.

Apasă pe un buton de pe brațul fotoliului și, aproape imediat, cărucioare și tăvi sunt aduse în încăpere de bărbați și femei care în mod clar nu sunt soldați. Fețele lor sunt aspre și crăpate și prea supte pentru a fi sănătoși.

Inima mi se frânge exact în două.

— De obicei mănânc singur, continuă Warner, cu o voce precum un țurțure care-mi pătrunde în carnea amintirilor. Dar m-am gândit că noi doi ar trebui să ne cunoaștem mai bine. Mai ales că o să petrecem atât de mult timp împreună.

~~Slujnicii~~ ~~Servitorii~~ Oamenii-care-nu-sunt-soldați pleacă, iar Warner îmi oferă ceva pe o farfurie.

— Nu mi-e foame.

— N-ai de-ales.

Îmi ridic privirea și văd că e cât se poate de serios.

— Nu-ți este permis să te înfometezi. Nu mănânci suficient, și am nevoie să fii sănătoasă. Nu-ți este permis să te sinucizi. Nu-ți este permis să-ți faci rău. Ești prea valoroasă pentru mine.

— Nu sunt *jucăria* ta, spun eu, aproape scuipând cuvintele.

Trântește farfuria pe cărucior și sunt surprinsă că nu se face fărâme. Își drege vocea și aș putea foarte bine să fiu speriată.

— Acest proces ar putea fi mult mai ușor dacă cooperezi, spune el, rostind distinct fiecare cuvânt.

Cinci Cinci Cinci Cinci Cinci bătăi de inimă.

— Lumea e dezgustată de tine, spune el și buzele lui schițează un zâmbet. Toți oamenii pe care îi știai te-au urât. Au fugit de tine. Te-au abandonat. Propriii tăi părinți au renunțat la tine și au *decis de bună voie* ca existența ta să fie predată autorităților. Erau atât de disperați să scape de tine, să te transforme în problema altora, să se convingă pe ei înșiși că monstrul pe care l-au crescut nu era, de fapt, copilul lor.

Fața mi-a fost plesnită de o sută de mâini.

— Și totuși, spune râzând acum cu poftă, insiști să mă faci pe *mine* tipul cel rău. Mă privește. Eu încerc să te *ajut*. Îți ofer o șansă pe care nimeni nu ți-ar oferi-o vreodată. Sunt dispus să te tratez ca egal. Sunt dispus să-ți ofer tot ce-ți dorești și, pe deasupra, pot să pun putere în mâinile tale. Îi pot face să sufere pentru ce ți-au făcut. Se apleacă spre mine. Îți pot schimba lumea.

Greșește, greșește foarte tare, e mai greșit decât un curcubeu întors cu susul în jos.

Dar tot ceea ce spune e adevărat.

— Nu îndrăzni să mă urăști atât de repede, continuă el. Ai putea să te bucuri de această situație mult mai mult decât te-ai aștepta. Spre norocul tău, sunt dispus să fiu răbdător. Rânjește, apoi se lasă pe spate. Însă cu siguranță nu e ceva rău că ești periculos de frumoasă.

Din mine cad pe covor picături de vopsea roșie.

E un mincinos și o ființă umană îngrozitoare, îngrozitoare, îngrozitoare, și nu știu dacă-mi pasă pentru că are dreptate, sau pentru că se înșală, sau pentru că sunt atât de disperată după ceva care să semene cu recunoașterea în această lume. Nimeni nu mi-a mai spus așa ceva înainte.

Mă face să vreau să mă privesc în oglindă.

— Noi doi nu suntem atât de diferiți pe cât speri.

Zâmbetul îi e atât de înfumurat, că mi-aș dori să i-l șterg cu pumnul.

— Noi doi nu semănăm atât de tare pe cât speri.

Zâmbește atât de larg, încât nu știu cum să reacționez.

— Apropo, am nouăsprezece ani.

— Poftim?

— Am nouăsprezece ani, mă lămurește el. Pentru vârsta mea, sunt un specimen destul de impresionant, știu.

Înșfac lingura și o înfig în materia comestibilă de pe farfuria mea. Chiar nu mai știu ce mai e mâncarea.

— N-am pic de respect pentru tine.

— Ai să te răzgândești, spune el detașat. Acum, grăbește-te și mănâncă. Avem o mulțime de lucruri de făcut.

DOUĂZECI ȘI UNU

Să omori vremea nu e atât de dificil pe cât pare.

Pot să împușc o sută de numere în piept și să le privesc sângerând virgule zecimale în palmă.

Pot să rup cifrele de pe un ceas și să privesc acul tic tic ticăindu-și ultimul tac înainte să adorm. Pot sufoca secundele doar ținându-mi respirația. Ore întregi am omorât minute, și se pare că nimănui nu-i pasă.

A trecut o săptămână de când n-am mai vorbit cu Adam.

M-am întors către el o singură dată. Am deschis gura doar o dată, însă n-am avut posibilitatea de a-i spune ceva, deoarece Warner m-a interceptat. „N-ai voie să vorbești cu soldații", mi-a spus el. „Dacă ai întrebări, poți să mă cauți pe *mine*. Cât timp te afli aici, eu sunt singura persoană cu care trebuie să ai de-a face."

Posesiv nu e un cuvânt suficient de puternic pentru Warner.

Mă escortează peste tot. Îmi vorbește prea mult. Programul meu constă în întruniri cu Warner și luarea meselor alături de Warner și în a-l asculta pe Warner. Dacă e ocupat, sunt trimisă în camera mea. Dacă e liber, vine la mine. Îmi povestește despre cărțile pe care le-au distrus. Vestigiile cărora se pregătesc să le dea foc. Ideile pe care le are pentru o lume nouă și cum eu îi voi fi de mare ajutor

de-ndată ce voi fi pregătită. De-ndată ce-mi voi da seama cât de mult îmi doresc *asta*, cât de mult mi-l doresc pe *el*, cât de mult vreau această viață nouă, glorioasă, plină de putere. El așteaptă ca eu să-mi valorific *potențialul*. Îmi spune cât de recunoscătoare ar trebui să fiu pentru răbdarea lui. Pentru bunătatea lui. Pentru bunăvoința lui de a înțelege că această tranziție trebuie să fie dificilă.

Nu mă pot uita la Adam. Nu-i pot vorbi. Doarme în camera mea, dar nu-l văd niciodată. Respiră atât de aproape de trupul meu, dar nu-și desface buzele în direcția mea. Nu mă urmează în baie. Nu-mi lasă mesaje secrete în caietul de notițe.

Încep să mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat tot ce mi-a zis.

Trebuie să știu dacă s-a schimbat ceva. Trebuie să știu dacă sunt nebună pentru că mă agăț de această speranță ce-mi înflorește în inimă și trebuie să știu ce a însemnat mesajul lui Adam, dar fiecare zi în care mă tratează ca pe o străină e o altă zi în care încep să mă îndoiesc de mine însămi.

Trebuie să-i vorbesc, dar nu pot.

Deoarece acum Warner mă urmărește.

Camerele de supraveghere urmăresc totul.

— Vreau să scoți camerele de supraveghere din dormitorul meu.

Warner se oprește din mestecatul mâncării/gunoiului/micului dejun/prostiilor din gură. Înghite cu grijă, se reazemă de spătar și mă privește în ochi.

— Nici gând!

— Dacă mă tratezi ca pe o prizonieră, îi spun, atunci am să mă port întocmai. Nu-mi place să fiu urmărită.

— Nu se poate avea încredere în tine.

Își ia din nou lingura.

— Fiecare gură de aer pe care o iau este monitorizată. Pe toate culoarele, din doi în doi metri, se află paznici. Nu am acces nici măcar în propria-mi cameră, protestez eu. Camerele de supraveghere n-au cum să schimbe situația.

Un fel de amuzament ciudat îi dansează pe buze.

— Vezi tu, ești cam labilă. Ai putea să omori pe cineva.

— Nu. Îmi strâng degetele. Nu... n-aș... nu l-am omorât pe Jenkins...

— Nu mă refer la Jenkins.

Zâmbetul îi e o baie de acid care mi se infiltrează în piele.

Mă privește încontinuu. Îmi zâmbește. Mă torturează cu ochii.

Aceasta sunt eu, urlând pe tăcute în pumn.

— Ăla a fost un accident.

Cuvintele îmi ies din gură atât de încet, atât de încet că nici măcar nu știu dacă le-am rostit cu adevărat sau dacă mă aflu cu adevărat aici sau dacă am de fapt 14 ani din nou din nou din nou și țip și mor și mă cufund într-o piscină de amintiri pe care niciodată niciodată niciodată niciodată

nu pot să le uit.

Am văzut-o la magazin. Stătea cu picioarele încrucișate la glezne, iar copilul ei era ținut într-o lesă care ea credea că el credea că era un rucsac. Ea credea că el era prea prost/prea tânăr/prea imatur pentru a înțelege că sfoara care-l lega de încheietura mâinii ei era un dispozitiv fabricat pentru a-l prinde în cercul ei neinteresat de

autocompătimire. Ea e prea tânără să aibă un copil, să aibă responsabilitățile astea, să fie îngropată de un copil cu nevoi care nu se potrivesc cu ale ei. Viața ei e atât de incredibil de insuportabilă atât de imens de fățarnică prea fermecătoare pentru ca moștenirea legată în lesă a pântecului ei să înțeleagă.

Copiii nu sunt proști, asta voiam să-i spun.

Voiam să-i spun că al șaptelea țipăt al lui nu însemna că încerca să fie enervant, că a paisprezecea ei dojană în genul copil neastâmpărat/ești așa un neastâmpărat/mă faci de rușine, neastâmpăratule/nu mă face să-i spun lui tati că ești un neastâmpărat era nelalocul ei. Nu voiam să mă uit, dar nu m-am putut abține. Fețișoara lui de copil de 3 ani se strâmba de durere, mânuțele lui încercau să desfacă lanțurile pe care ea i le prinsese peste piept, și ea a tras atât de tare, încât micuțul a căzut și a plâns, și ea i-a spus că o merita.

Am vrut s-o întreb de ce făcea asta.

Am vrut s-o întreb atâtea lucruri dar n-am făcut-o deoarece nu mai vorbim cu oamenii deoarece dacă spui ceva ar fi mai ciudat decât să nu spui nimic unui străin. Băiețelul s-a prăbușit pe jos și s-a zvârcolit până ce am scăpat tot ce aveam în mâini și trăsăturile mi-au căzut.

Îmi pare atât de rău, e ceea ce nu i-am spus niciodată fiului ei.

Am crezut că mâinile mele ajutau
am crezut că inima mea ajuta
am crezut atâtea lucruri
n-am crezut niciodată
niciodată

niciodată
niciodată
— Ai omorât un băiețel!

Sunt țintuită în fotoliul meu de catifea de un milion de amintiri și sunt bântuită de o oroare creată de mâinile mele și mi se reamintește în fiecare clipă că sunt nedorită pentru un motiv întemeiat. Mâinile mele pot ucide oameni. Mâinile mele pot distruge totul.

N-ar trebui să mi se îngăduie să trăiesc.

— Vreau, icnesc eu, făcând eforturi să înghit pumnul prins în gât, vreau să scap de camerele de supraveghere. Scoate-le, sau o să mă lupt cu tine pentru dreptate.

— În sfârșit! Warner se ridică și își împreunează mâinile ca și când s-ar felicita singur. Mă întrebam când aveai să te trezești. Tot așteptam focul care știu că te mistuie în fiecare zi. Ești îngropată în ură, nu-i așa? Furie? Frustrare? Arzi de nerăbdare să faci *ceva*? Să fii *cineva*?

— Nu.

— Bineînțeles că da. Doar semeni cu mine.

— Te urăsc mai mult decât vei putea înțelege vreodată.

— Noi doi o să facem o echipă excelentă.

— Noi doi nu suntem *nimic*. Tu nu însemni *nimic* pentru mine...

— Știu ce vrei. Se apleacă spre mine, coborându-și vocea. Știu după ce a tânjit mereu inimioara ta. Îți pot oferi acceptarea pe care o cauți. Pot să fiu *prietenul* tău.

Îngheț. Mă bâlbâi. Nu pot vorbi.

— Știu *totul* despre tine, iubire. Rânjește. Te vreau de multă vreme. Te-aștept de-o veșnicie să fii pregătită. N-am să te las să-mi scapi așa ușor.

— Nu vreau să fiu un monstru, spun eu, probabil mai mult pentru mine decât pentru el.

— Nu te lupta cu ceea ce te-ai născut a fi, spune el, apucându-mă de umeri. Nu-i mai lăsa pe alții să-ți spună ce e rău și ce e bine. Revendică ceea ce ți se cuvine! Te umilești când ai putea să cucerești. Ai mai multă putere decât ești conștientă și, ca să fiu sincer, sunt — clatină din cap — fascinat.

— Nu sunt *ciudățenia* ta, mă răstesc. N-am să-ți ofer *spectacole*.

Își înăsprește strânsoarea în jurul umerilor mei și nu mă pot feri de el. E periculos de-aproape de fața mea și nu știu de ce, dar nu pot respira.

— Nu mi-e teamă de tine, draga mea, spune el pe un ton blând. Sunt absolut încântat!

— Ori îmi scoți tu camerele de supraveghere, ori am să le găsesc eu și am să le distrug pe toate.

Sunt o mincinoasă. Mint cu îndrăzneală, dar sunt furioasă și disperată și îngrozită. Warner vrea să mă transforme într-un animal care îi vânează pe cei slabi. Pe cei nevinovați.

Dacă vrea să lupt pentru el, o să trebuiască să se lupte el cu mine mai întâi.

Un zâmbet i se lățește încet pe față. Îmi atinge obrajii cu degetele acoperite de mănuși și îmi înalță capul, prinzându-mi bărbia în strânsoare când încerc să mă feresc.

— Ești absolut delicioasă când te înfurii.

— Păcat că sunt prea otrăvitoare pentru gustul tău.

Vibrez de dezgust din cap până-n picioare.

— Detaliul ăsta face jocul mult mai incitant.

— Ești bolnav, ești atât de *bolnav*...

Râde și-mi dă drumul la bărbie doar ca să-mi inventarieze celelalte părți ale corpului. Ochii săi lasă o urmă leneșă de-a lungul trupului mele, și simt nevoia subită de a-i rupe splina.

— Dacă îți scot camerele de supraveghere, tu ce-mi oferi în schimb?

Ochii îi sunt răutăcioși.

— Nimic.

Clatină din cap.

— Așa nu merge. Aș putea să fiu de-acord cu propunerea ta dacă accepți o condiție.

Îmi încordez maxilarul.

— Ce vrei?

Zâmbetul e mai larg ca-nainte.

— Asta e o întrebare periculoasă.

— Care ți-e *condiția*? îl întreb, nerăbdătoare.

— Atinge-mă.

— Poftim?

Icnetul mi se-aude atât de tare, că mi se oprește în gât, doar ca să gonească prin încăpere.

— Vreau să știu exact de ce ești în stare.

Vocea îi e fermă, sprâncenele strânse, încordate.

— N-am s-o fac din nou! explodez eu. Ai văzut ce m-ai pus să-i fac lui Jenkins...

— Dă-l dracului pe Jenkins, scuipă el. Vreau să mă atingi pe *mine*... Vreau s-o simt *eu însumi*...

— Nu... Clatin din cap atât de tare, că amețesc instantaneu. Nu. Niciodată. Ești nebun... N-am s-o fac...

— De fapt, ai s-o faci.

— NU am s-o fac...

— Va trebui să... *muncești*... la un moment dat, spune el, făcând un efort să-și mențină vocea calmă. Chiar dacă ai să te lipsești de condiția mea, tu te afli aici dintr-un motiv anume, Juliette. Mi-am convins tatăl că ai fi un element de valoare pentru Restaurație. Că ai fi în stare să-i stăpânești pe toți rebelii pe care noi...

— Vrei să spui, să-i *torturez*...

— Da, spune el zâmbind. Îmi cer scuze, voiam să spun să-i torturezi. Vei fi în stare să ne ajuți să torturăm pe oricine prindem. A făcut o pauză, apoi: Vezi tu, durerea agonizantă este o metodă incredibil de eficientă pentru a scoate informații de la cineva. Iar cu tine... Se uită spre mâinile mele. Ei bine, e ieftin. Rapid. Eficient. Zâmbește și mai tare. Și atâta timp cât ești în viață, vei fi de folos pentru cel puțin câteva zeci de ani. E foarte bine că nu funcționezi cu baterii.

— Ești un... *ești un*..., bolborosesc eu.

— Ar trebui să-mi mulțumești. Te-am salvat din gaura aia lugubră din ospiciu — te-am adus într-o poziție a puterii. Ți-am oferit tot ce ai avea nevoie pentru a te simți comodă. Se uită la mine lung. Acum am nevoie să fii atentă la ceea ce-ți spun. Trebuie să renunți la speranțele de a trăi ca ceilalți. Tu *nu ești* normală. N-ai fost niciodată, și nici nu vei fi. Acceptă ceea ce *ești*.

— Eu... Eu nu sunt... nu sunt... nu sunt...

— O ucigașă?

— NU...

— Un instrument de tortură?

— TACI...

— Te minți singură.

Sunt pregătită să-l distrug.

Își înclină capul într-o parte și zâmbește.

— Ai fost în pragul nebuniei toată viața, nu-i așa? Atât de mulți au fost cei care te-au numit nebună, încât ai început să-i crezi. Te-ai întrebat dacă aveau dreptate. Te-ai întrebat dacă ai putea schimba asta. Te-ai gândit că dacă te-ai putea strădui un pic mai tare, dacă ai fi un pic mai bună, mai inteligentă, mai drăguță — ai crezut că lumea își va schimba părerea despre tine. Te-ai învinuit pentru tot.

Icnesc.

Buza inferioară îmi tremură fără să-i fi dat voie. De-abia îmi pot controla încordarea din maxilar.

~~Nu vreau să-i spun că are dreptate.~~

— Ți-ai înăbușit toată furia și ranchiuna deoarece voiai să fii iubită, spune el, fără să mai zâmbească. Poate că te-nțeleg, Juliette. Poate că ar trebui să ai încredere în mine. Poate că ar trebui să accepți faptul că ai încercat atât de mult timp să fii ceva ce nu ești, și indiferent de ceea ce făceai, nenorociții ăia nu erau niciodată fericiți. Nu erau niciodată satisfăcuți. Nu dădeau nici doi bani pe tine, nu-i așa?

Mă privește și pentru o clipă mi pare aproape uman. Pentru o clipă vreau să-l cred. Pentru o clipă vreau să mă așez pe jos și să plâng oceanul de lacrimi care s-a adunat în mine.

— E timpul să nu te mai prefaci, spune el foarte blând. Juliette... Îmi cuprinde fața cu mâinile, atât de neașteptat de tandru. Nu mai trebuie să fii de treabă. Îi poți distruge pe toți. Poți să-i dobori și să stăpânești lumea asta și...

O locomotivă cu aburi mă lovește în față.

— Nu vreau să distrug pe nimeni, îi spun. Nu vreau să *rănesc* oameni…

— Dar o *merită*! Se depărtează de mine, frustrat. Cum să nu vrei să te răzbuni? Cum să nu vrei să te *răzvrătești*…

Mă ridic încet, tremurând de furie, sperând ca picioarele să nu cedeze sub mine.

— Crezi că dacă nu sunt dorită, dacă sunt desconsiderată și… și dacă s-au *lepădat* de mine…

Vocea îmi crește cu fiecare cuvânt, sentimentele nestăpânite urlă deodată în plămânii mei.

— Crezi că nu am inimă? Crezi că nu *simt*? Crezi că dacă *pot* să produc durere, chiar ar trebui s-o fac? Ești exact ca ceilalți. Crezi că sunt un monstru, exact cum cred ceilalți. Nu mă înțelegi deloc…

— Juliette…

— Nu.

Nu vreau asta. Nu vreau viața lui.

Nu vreau să fiu nimic pentru nimeni în afară de mine. Vreau să-mi fac singură alegerile și n-am vrut niciodată să fiu un monstru. Cuvintele îmi sunt ferme când le rostesc rar.

— Prețuiesc viața umană mult mai mult decât o faci tu, Warner.

Deschide gura să zică ceva, dar se oprește. Râde zgomotos și clatină din cap.

Îmi zâmbește.

— Ce-i? îl întreb fără să mă gândesc.

— Tocmai mi-ai rostit numele. Nu mi te-ai adresat niciodată direct. Asta înseamnă că fac progrese cu tine.

— Tocmai ți-am spus că nu…

Mă întrerupe.

— Nu-mi fac probleme pentru dilemele tale morale. Tragi de timp deoarece te afli în faza de negare. Nu-ți face griji, spune el. Ai să treci peste asta. Mai pot aștepta puțin.

— Nu sunt în faza de *negare*...

— Ba sigur că ești. Nu știi încă, Juliette, dar ești o fată foarte rea, spune el, ducându-și mâna la inimă. Exact genul meu.

Această conversație este imposibilă.

— În camera mea *locuiește* un soldat, spun eu, respirând greu. Dacă mă vrei aici, trebuie să-mi scoți camerele de supraveghere.

Ochii lui Warner se întunecă pentru o secundă.

— Și totuși, unde *e* soldatul tău?

— N-am de unde să știu — și sper din toată inima să nu roșesc. Tu mi l-ai ales, spun.

— Da. Pare gânditor. Îmi place să văd cum te frământi. Nu te simți în largul tău din cauza lui, nu-i așa?

Mă gândesc la mâinile lui Adam pe trupul meu și la buzele lui atât de aproape de-ale mele și la mirosul pielii lui scăldate într-o aversă aburindă ce ne udă pe amândoi, și deodată inima mea e ca doi pumni care mă lovesc în coaste, cerând să evadeze.

— Da.

Dumnezeule.

— Da. Din cauza lui... nu mă simt deloc în largul meu.

— Știi de ce l-am ales? mă întreabă Warner, iar peste mine trece o remorcă de tractor.

Adam a fost *ales*.

Bineînțeles c-a fost. N-a fost doar un soldat oarecare trimis în celula mea. Warner nu face nimic fără vreun motiv întemeiat. Trebuie să știe că eu și Adam avem o poveste în spate. E mai crud și mai calculat decât îl credeam.

— Nu.

Trebuie să respir.

— Nu știu de ce.

Trebuie să expir. Nu pot să uit să respir.

— S-a oferit voluntar, spune Warner pur și simplu, și pe moment sunt stupefiată. A spus că a fost la aceeași școală cu tine cu mulți ani în urmă. A spus că probabil n-o să-ți aduci aminte de el, că s-a schimbat mult față de cum era atunci. A construit o poveste foarte convingătoare.

Un pic de respirație.

— A spus că era încântat să audă că ai fost închisă.

Warner se uită în sfârșit la mine.

Oasele îmi sunt ca niște cuburi de gheață ce se ciocnesc unele de altele, înghețându-mă până în miezul făpturii mele.

— Sunt curios, continuă el, lăsându-și capul într-o parte în timp ce vorbește. Îți aduci aminte de el?

— Nu, mint eu, și nu sunt sigură că trăiesc.

Încerc să descâlcesc adevărul de minciună de bănuieli de postulări, însă propozițiile care se înșiruie mi se răsucesc în gât.

Adam mă cunoștea când a pășit în acea celulă.

Știa exact cine sunt.

Îmi știa deja numele.

Oh

Oh

Oh

Totul a fost o capcană.

— Această informație te... face furioasă? mă întreabă el, și tot ce vreau este să-i cos buzele zâmbitoare într-o încruntare permanentă.

Nu spun nimic, și, cumva, e mai rău.

Warner radiază.

— Nu i-am spus niciodată, desigur, de ce ai fost închisă — am crezut că experimentul din ospiciu ar trebui să nu fie influențat de informații suplimentare —, dar mi-a spus că tu erai mereu o amenințare pentru elevi. Că toată lumea era mereu avertizată să stea departe de tine, cu toate că autoritățile nu explicau niciodată de ce. Mi-a spus că voia să vadă mai de-aproape ce monstruozitate ai devenit.

Inima îmi pocnește. Ochii îmi scânteiază. Sunt atât de rănită atât de furioasă atât de umilită și ard de o indignare atât de cruntă că e asemenea unui foc ce vuiește în mine, un foc mistuitor de speranțe decimate. Vreau să-i frâng coloana vertebrală lui Warner cu mâna mea. Vreau să știe cum e să fii rănit, cum e să-i faci pe alții să aibă dureri agonizante. Vreau să-l fac să cunoască durerea mea și durerea lui Jenkins și durerea lui Fletcher și vreau să *sufere*. Asta deoarece poate că Warner are dreptate.

Poate că unii oameni o merită.

— Scoate-ți cămașa!

Cu toată atitudinea sa, Warner pare sincer surprins, dar nu pierde vremea și își desface jacheta, își scoate mănușile și își dă jos cămașa subțire din bumbac lipită de corp.

Ochii îi sunt strălucitori, grețos de nerăbdători; nu-și ascunde curiozitatea.

Warner își aruncă hainele pe jos și mă privește aproape intim. Trebuie să-mi reprim repulsia care mi se adună în gât. Fața lui perfectă. Corpul lui perfect. Ochii lui la fel de aspri și de frumoși precum nestematele înghețate. Îmi repugnă. Vreau ca exteriorul să îi semene interiorului negru și distrus. Vreau să-i frâng îngâmfarea în palmă.

Înaintează spre mine până ce între noi mai rămâne un spațiu de doar vreo 30 de centimetri. Înălțimea și constituția lui mă fac să mă simt precum o crenguță căzută.

— Ești pregătită? mă întreabă arogant și ridicol.

Mă gândesc dacă să-i rup gâtul.

— Dacă fac asta, ai să-mi scoți toate camerele de supraveghere. Toate microfoanele. Totul.

Pășește mai aproape. Își înclină capul. Se uită lung la buzele mele, analizându-mă într-un fel cu totul nou.

— Promisiunile mele nu valorează prea mult, iubire, șoptește el. Sau ai uitat?

7 centimetri în față. Mâna lui pe talia mea. Respirația lui caldă și dulce pe gâtul meu.

— Sunt un mincinos desăvârșit.

Înțelegerea mă lovește ca 90 de kilograme de bun-simț. N-ar trebui să fac asta. N-ar trebui să fac pacte cu el. N-ar trebui să mă gândesc la tortură oh Doamne mi-am pierdut mințile. Mâinile îmi sunt făcute pumni și tremur din tot trupul. De-abia găsesc forța de-a vorbi.

— Du-te dracului!

Sunt neputincioasă.

Mă împleticesc în spate, mă lovesc de perete, și cad într-o grămadă nefolositoare; disperare. Mă gândesc la Adam și inima mi se dezumflă.

Nu mai pot sta aici nicio clipă.

Zbor către ușile duble și le deschid înainte ca Warner să mă poată opri. Dar, în schimb, mă oprește Adam. Se află dincolo de ele. Așteptând. Păzindu-mă oriunde merg.

Mă întreb dacă a auzit totul, iar ochii îmi cad în podea, culoarea îmi dispare de pe față, inima mi se fărâmă în mână. Bineînțeles c-a auzit totul. Bineînțeles că acum știe că sunt o ucigașă. Un monstru. Un suflet fără valoare vârât într-un trup otrăvitor.

Warner a făcut asta intenționat.

Iar eu mă aflu între ei doi. Warner fără cămașă pe el. Adam privindu-și pistolul.

— Soldat, spune Warner. Du-o înapoi în camera ei și scoate din funcțiune toate camerele de supraveghere. Dacă vrea, poate să ia prânzul singură, dar o aștept la cină.

Adam clipește cu o clipă prea mult.

— Da, domnule.

— Juliette?

Îngheț. Stau cu spatele la Warner și nu mă întorc.

— Mă aștept să-ți ții partea ta de promisiune.

DOUĂZECI ȘI DOI

Îmi ia 5 ani să ajung la lift. Încă 15 ca să urc cu el. Când ajung în camera mea au trecut un milion de ani. Adam e nemișcat, tăcut, perfect adunat și mecanic în mișcări. N-are nimic în ochi, în membre, în gesturile corpului care să indice faptul că îmi cunoaște până și numele.

Îl privesc cum se mișcă iute, cu ușurință și grijă prin camera mea, cum găsește micuțele dispozitive menite să-mi monitorizeze comportamentul și le scoate din funcțiune unul câte unul. Dacă cineva întreabă de ce camerele mele de supraveghere nu funcționează, Adam n-o să aibă probleme. Ordinul a venit de la Warner. E oficial.

Asta înseamnă că pot să am puțină intimitate.

Credeam că voi avea nevoie de intimitate.

Sunt atât de proastă.

Adam nu e băiatul pe care-l știam.

Eram în clasa a treia.

Tocmai mă mutasem în oraș după ce fusesem ~~alungată~~ rugată să-mi părăsesc fosta școală. Părinții mei se mutau constant, fugind mereu de nenorocirile pe care le produceam, de întâlnirile de joacă pe care le distrugeam, de prieteniile pe care nu le aveam niciodată. Nimeni nu voia să vorbească vreodată despre „problema” mea, dar misterul existenței mele făcea cumva ca lucrurile să se înrăutățească.

Imaginația umană este deseori dezastruoasă când e lăsată de capul ei. Auzeam doar frânturi din șoaptele lor.

— Ciudată!

— Ai auzit ce-a *făcut*...?

— Ce fraieră.

— ...a fost dată afară de la fosta ei școală...

— Psihopată!

— Are un fel de boală...

Nimeni nu vorbea cu mine. Cu toții se holbau la mine. Eram suficient de mică și tot mai plângeam. Îmi luam prânzul singură lângă un gard cu plasă și nu mă uitam niciodată în oglindă. Nu voiam să văd niciodată fața pe care toată lumea o ura atât de mult. Fetele mă loveau cu piciorul și fugeau. Băieții aruncau cu pietre în mine. Încă mai am cicatrice pe alocuri.

Mă uitam prin gardurile alea de plasă la lumea care trecea pe acolo. Mă holbam prin ele la mașini și la părinții care-și aduceau copiii la școală și la momentele din care nu aveam să fac parte niciodată. Asta a fost înainte ca bolile să devină ceva atât de obișnuit încât moartea era o parte naturală a conversației. Asta a fost înainte să ne dăm seama că norii nu aveau culoarea potrivită, înainte să ne dăm seama că toate animalele mureau sau se îmbolnăveau, înainte să ne dăm seama că toată lumea avea să moară de foame, și chiar repede. Asta se întâmpla când încă mai credeam cu toții că problemele noastre puteau fi rezolvate. Pe atunci, Adam era băiatul care venea pe jos la școală. Adam era băiatul care stătea cu 3 bănci în fața mea. Hainele lui erau mai jalnice decât ale mele, și la prânz nu avea nimic de mâncare. Nu l-am văzut niciodată mâncând.

Într-o dimineață a venit la școală într-o mașină.

Știu asta deoarece am văzut cum era tras din ea. Tatăl lui era beat și conducea, țipând și ridicându-și pumnii dintr-un anume motiv. Adam stătea complet nemișcat și se uita în pământ de parcă aștepta ceva, pregătindu-se pentru ceva inevitabil. Am văzut un tată pălmuindu-și fiul de 8 ani. L-am văzut pe Adam căzând pe jos și am rămas acolo, nemișcată, în timp ce el era lovit întruna cu piciorul în coaste.

— E vina ta! E vina *ta*, nenorocit împuțit! striga tatăl său iar și iar, până ce am vomitat chiar acolo, peste câteva păpădii.

Adam n-a plâns. A rămas ghemuit la pământ până ce tatăl său a renunțat și a plecat. Doar după ce s-a asigurat că toată lumea plecase a început să suspine, cu fețișoara lui murdară plină de noroi, cuprinzându-și cu brațele abdomenul învinețit. N-am putut să-mi iau privirile de la el.

N-am putut să-mi scot niciodată din cap acel sunet, acea scenă.

Atunci am început să-l bag în seamă pe Adam Kent.

— Juliette.

Îmi țin respirația și-mi doresc să nu-mi mai tremure mâinile. Îmi doresc să nu mai am ochi.

— Juliette, spune el din nou, de data asta mai blând, iar trupul meu se află într-un blender și sunt făcută terci.

Oasele mele tânjesc tânjesc tânjesc după căldură lui.

Nu vreau să mă întorc.

— Ai știut dintotdeauna cine eram, șoptesc.

El nu spune nimic și sunt dintr-odată disperată să-i văd ochii. Dintr-odată am nevoie să-i văd ochii. Mă întorc să

mă uit în ochii lui în pofida tuturor lucrurilor, și văd că își privește mâinile.

— Îmi pare rău, e tot ce spune.

Mă sprijin de perete și închid ochii. Totul a fost un spectacol. Furtul patului. Întrebările despre nume. Întrebările despre familie. Juca pentru Warner. Pentru paznici. Pentru oricine se uita. Nici nu mai știu ce să cred.

Trebuie s-o spun. Trebuie să afle. Trebuie să-mi deschid rănile și să picur sânge proaspăt pentru el.

— E adevărat, îi spun. În legătură cu băiețelul.

Vocea îmi tremură mai tare decât aș fi crezut.

— Am făcut asta.

Tace vreme îndelungată. Apoi spune:

— N-am înțeles niciodată înainte. Când am auzit prima oară vorbindu-se despre asta. Nu mi-am dat seama până acum de ceea ce s-a întâmplat probabil.

— Poftim?

N-am știut că puteam să clipesc atât de mult.

— N-a avut niciodată vreo noimă pentru mine, spune el, și fiecare cuvânt mă lovește în stomac. Își ridică privirile și pare mult mai chinuit decât mi-aș dori să fie. Când am auzit despre asta. Când am auzit cu toții. Toată școala...

— A fost un accident, bolborosesc eu, nereușind să nu mă destram. El... a... a căzut... și eu am încercat să-l ajut... și doar... eu n-am... am crezut...

— Știu.

— Poftim?

Icnesc atât de tare, că am înghițit întreaga încăpere dintr-o singură suflare.

— Te cred, îmi spune.

— Ce... de ce?

Ochii mei clipesc repede și des pentru a-mi opri lacrimile, mâinile îmi tremură, iar inima mi-e plină de o speranță agitată.

Își mușcă buza inferioară. Se uită în altă parte. Se duce spre perete. Deschide și închide gura de câteva ori înainte ca vorbele să-i curgă.

— Deoarece te *știam*, Juliette... Eu... Doamne... Eu doar... Își acoperă gura cu mâna, apoi își duce degetele la gât. Își freacă fruntea, închide ochii și strânge din buze. Apoi le deschide: Aia a fost ziua în care aveam de gând să-ți vorbesc.

Un zâmbet ciudat. Un râs ciudat. Își trece o mână prin păr. Privește înspre tavan. Se întoarce cu spatele la mine.

— Aveam de gând să-ți vorbesc în cele din urmă. Aveam de gând să-ți vorbesc în cele din urmă, și eu... Clatină din cap cu putere și încearcă să râdă din nou, chinuit. Doamne, nu-ți aduci aminte de mine.

Sute de mii de secunde trec, iar eu nu pot să mă opresc din a muri.

Vreau să râd și să plâng și să urlu și să fug, și nu mă pot hotărî ce să fac prima dată.

Mărturisesc.

— Bineînțeles că-mi aduc aminte de tine.

Vocea mi-e o șoaptă strangulată. Îmi închid ochii strâns. ~~Îmi amintesc de tine zilnic pentru totdeauna în fiecare moment distrus al vieții mele.~~

— Erai singurul care mă privea ca pe o ființă umană.

Nu mi-a vorbit niciodată. Nu mi-a adresat niciun cuvânt, dar a fost singurul care a îndrăznit să se așeze aproape de gardul meu. El a fost singurul care mi-a luat apărarea,

singurul care s-a luptat pentru mine, singurul care lovea pe cineva în față dacă îmi arunca cu pietre în cap. Nici măcar n-am știut cum să-i mulțumesc.

A fost singurul prieten pe care l-am avut.

Deschid ochii și îl văd în fața mea. Inima mea e un câmp de crini care înfloresc sub un panou de sticlă, răpăind necontenit către viață asemenea unui torent de picături de ploaie. Maxilarul îi e la fel de încordat precum ochii la fel de încordat precum pumnii la fel de încordat precum forța din brațe.

— Ai știut dintotdeauna?

3 cuvinte șoptite și mi-a distrus barajul, mi-a deschis buzele și mi-a furat din nou inima. De-abia simt cum lacrimile îmi curg șiroaie pe față.

— Adam. Încerc să râd, și buzele mele se împiedică de un suspin înăbușit. Ți-aș recunoaște ochii oriunde în lume.

Și asta-i tot.

De data asta nu mai există autocontrol.

De data asta sunt în brațele lui și lipită de perete și tremur toată și el e atât de tandru, atât de grijuliu, atingându-mă de parcă aș fi făcută din porțelan și vreau să mă spulber.

Mâinile sale aleargă pe corpul meu ochii săi aleargă pe fața mea el aleargă cu inima lui iar eu alerg maratoane cu mintea.

Totul a luat foc. Obrajii mâinile stomacul și mă înec în valuri de sentimente și o furtună de ploaie proaspătă și tot ce simt este forța trupului său peste al meu și nu vreau niciodată niciodată niciodată niciodată să uit acest moment. Vreau să mi-l întipăresc în piele și să-l păstrez acolo pentru totdeauna.

Îmi ia mâinile și mi le lipește de fața lui și știu că înainte de asta n-am cunoscut niciodată frumusețea de a mă simți om. Știu că încă mai plâng când ochii mi se închid.

Îi șoptesc numele.

Și el respiră mai tare decât mine și deodată buzele lui sunt pe gâtul meu și mă sufoc și mor și mă agăț de brațele lui și mă atinge mă atinge mă atinge și eu sunt tunet și fulger și mă întreb când naiba o să mă trezesc.

O dată, de două ori, de o sută de ori buzele lui îmi gustă ceafa și mă întreb dacă e posibil să mor de extaz. Îmi întâlnește privirea doar ca să-mi cuprindă fața în mâinile lui, iar eu roșesc de plăcere și durere și imposibilitate.

— Voiam să te sărut de atât de multă vreme.

În urechea mea, vocea lui e aspră, inegală și profundă.

Îngheț în anticipare în așteptare și sunt atât de îngrijorată c-o să mă sărute, atât de-ngrijorată că n-o s-o facă. Mă uit îndelung la buzele lui și nu-mi dau seama cât de aproape suntem, înainte să fim despărțiți.

3 bipuri electronice răsună clar în încăpere, iar Adam privește dincolo de mine de parcă pe moment nu înțelege unde se află. Clipește. Și fuge către un sistem de intercomunicație ca să apese pe butoanele corespunzătoare. Observ că încă respiră greu.

Eu tremur toată.

— Numele și numărul, cere vocea din sistem.

— Kent, Adam. 45B-86659.

Pauză.

— Soldat, ești conștient că toate camerele de supraveghere din încăpere au fost dezactivate?

— Da, domnule. Mi s-au dat ordine directe pentru a demonta toate dispozitivele.

— Cine ți-a dat acest ordin?

— Warner, domnule.

O pauză și mai lungă.

— Vom verifica și confirma. Soldat, modificarea neautorizată a dispozitivelor de securitate ar putea duce la procedura de excludere imediată. Sper că ești conștient de asta.

— Da, domnule.

Tăcere.

Adam se sprijină de perete, respirând greu. Nu sunt convinsă, dar aș putea să jur că buzele i-au schițat cel mai mic zâmbet cu putință. Închide ochii și expiră.

Nu sunt sigură ce să fac cu ușurarea debordantă din mâinile mele.

— Vino aici, spune el cu ochii încă închiși.

Înaintez pe vârfuri, iar el mă trage în brațe. Inspiră mireasma părului meu și mă sărută pe tâmplă și nu am simțit niciodată ceva mai incredibil de-atât. Nici măcar nu mai sunt om. Sunt mult mai mult de-atât. Soarele și luna s-au contopit, iar pământul s-a întors cu susu-n jos. În brațele lui mă simt de parcă aș putea fi cine vreau eu.

Mă face să uit de oroarea de care sunt capabilă.

— Juliette, îmi șoptește el la ureche. Trebuie să plecăm naibii de-aici.

DOUĂZECI ȘI TREI

Am din nou 14 ani și mă holbez la ceafa lui în mica sală de clasă. Am 14 ani și sunt îndrăgostită de Adam de ani de zile. Am avut grijă să fiu extrem de atentă, extrem de tăcută, extrem de cooperantă deoarece nu voiam să mă mut din nou. Nu voiam să părăsesc școala în care se afla cel mai prietenos chip pe care îl cunoscusem vreodată. Îl vedeam maturizându-se câte puțin în fiecare zi, crescând în înălțime în fiecare zi, devenind mai puternic, mai solid, mai tăcut cu fiecare zi. În cele din urmă a devenit prea mare ca să mai fie bătut de tatăl său, însă nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat cu mama lui. Elevii îl evitau, îl sâcâiau până ce se lua la bătaie cu ei, până ce presiunea lumii îl spărgea în cele din urmă.

Însă ochii i-au rămas aceiași.

Mereu aceiași când mă privea. Buni. Plini de milă. Disperați să înțeleagă. Dar nu mi-a pus niciodată întrebări. Nu m-a silit niciodată să spun vreun cuvânt. Avea grijă să fie suficient de aproape cât să-i alunge pe toți ceilalți.

Am crezut că poate nu eram atât de rea. Poate.

Am crezut că poate văzuse ceva în mine. Am crezut că poate nu eram atât de îngrozitoare pe cât spuneau oamenii. Nu atinsesem pe nimeni ani la rândul. Nu îndrăzneam să mă apropii de oameni. Nu puteam să risc.

Până într-o zi, când am distrus totul.

Am omorât un băiețel într-un magazin doar ajutându-l să se ridice în picioare. Doar apucându-l de mânuțe. Nu înțelegeam de ce urla. A fost prima mea experiență când atingeam pe cineva după atâția ani, și nu înțelegeam ce mi se-ntâmpla. În puținele dăți când atinsesem pe cineva din greșeală, mă dădusem imediat înapoi de-ndată ce-mi aminteam că nu trebuia să ating pe nimeni. De-ndată ce auzeam primul țipăt.

Cu băiețelul a fost altfel.

Voiam să-l ajut. Am simțit o furie nemărginită pentru mama lui care îi ignora plânsetele. Lipsa ei de milă ca părinte mă devastase ~~și mi-a amintit foarte mult de propria mea mamă.~~ Nu voiam decât să-l ajut. Voiam doar să știe că altcineva îl asculta — că altcuiva îi păsa. Nu înțelegeam de ce m-am simțit atât de ciudat, atât de însuflețită când l-am atins. Nu știam că îi luam viața și nu puteam înțelege de ce devenise nemișcat și liniștit în brațele mele. Am crezut că poate torentul de putere și sentimente pozitive însemnau că fusesem vindecată de boala mea îngrozitoare. Am crezut atât de multe lucruri tâmpite și am distrus totul.

Am crezut că eram de ajutor.

Mi-am petrecut următorii 3 ani din viață prin spitale, birouri ale poliției, centre de detenție pentru tineri, și am îndurat pastile și terapie cu electroșocuri. Nimic n-a funcționat. Nimic nu m-a ajutat. Singura soluție, în afară de a fi omorâtă, era să fiu închisă într-un ospiciu. Singurul fel de a proteja publicul de teroarea lui Juliette.

Până când a intrat în celula mea, nu-l mai văzusem pe Adam Kent de 3 ani.

Și chiar arată diferit. E mai solid, mai înalt, mai puternic, tatuat. E numai mușchi, matur, tăcut și iute. E aproape ca și cum nu și-ar permite să fie blând sau lent sau relaxat. Nu-și poate permite să fie altceva decât mușchi, altceva decât forță și eficiență. Liniile feței îi sunt netede, precise, sculptate de anii de muncă grea și antrenament și încercarea de a supraviețui.

Nu mai e un băiețel. Nu îi mai este teamă. E în armată.

Dar nici nu e chiar atât de diferit. Încă are ochii cu cea mai ciudată nuanță de albastru pe care am văzut-o vreodată. Întunecați și profunzi și scăldați în pasiune. Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să văd lumea prin asemenea lentile frumoase. M-am întrebat dacă nuanța ochilor înseamnă că poți vedea lumea diferit. Dacă drept rezultat lumea te-ar vedea diferit.

Când a apărut în celulă, ar fi trebuit să știu că era el.

O parte din mine a știut. Dar am încercat mereu atât de tare să-mi reprim amintirile trecutului, încât am refuzat să cred c-ar fi posibil. Deoarece o parte din mine nu voia să-și amintească. O parte din mine era prea speriată ca să mai spere. O parte din mine nu știa dacă faptul că-l cunoșteam avea să schimbe cu ceva lucrurile.

Mă întreb adesea cum arăt.

Mă întreb dacă sunt doar o umbră perforată a ceea ce-am fost înainte. Nu m-am privit în oglindă de mai bine de 3 ani. Mi-e teamă de ceea ce voi vedea acolo.

Cineva bate la ușă.

Sunt catapultată de-a lungul camerei de propria-mi frică. Adam mă privește înainte să deschidă ușa, și mă hotărăsc să mă retrag în cel mai îndepărtat colț al camerei.

Îmi ciulesc urechile doar ca să aud voci murmurate, tonuri șoptite, și pe cineva dregându-și vocea. Nu sunt sigură ce să fac.

— Cobor într-un minut, spune Adam un pic cam prea tare.

Îmi dau seama că încearcă să pună punct conversației.

— 'aide, frate, vreau doar s-o văd...

— Nu e un afurisit de spectacol, Kenji. Dispari de-aici!

— Stai... zi-mi doar: dacă se uită la un rahat, poa' să-i dea foc cu privirea?

Kenji râde, iar eu tresar, prăbușindu-mă pe podeaua de după pat. Mă ghemuiesc și încerc să nu ascult restul conversației.

Dar nu pot.

Adam oftează. Mi-l imaginez că-și freacă fruntea.

— Hai, taie-o!

Kenji se străduiește să-și înăbușe hohotele de râs.

— La naiba, ai devenit deodată sensibil, eh? Omule, văz că de când ești cu tipa aia, te-ai cam schimbat...

Adam spune ceva ce eu nu aud.

Ușa se închide cu putere.

Trag cu ochiul din ascunzătoarea mea. Adam pare stânjenit.

Mă îmbujorez. Analizez firele complexe ale covorului splendid țesut de sub picioarele mele. Ating țesătura de pe pereți și îl aștept să zică ceva. Mă ridic să privesc pe pătrățelul de fereastră și nu văd decât peisajul mohorât al unui oraș distrus. Mă reazem cu fruntea de sticlă.

Cuburi de metal sunt adunate laolaltă în depărtare: complexe rezidențiale ce găzduiesc civili îmbrăcați în

multe straturi de haine, încercând să găsească un refugiu în fața frigului. O mamă ținând de mână un copilaș. Soldați stând deasupra lor, nemișcați ca niște statui, cu puștile ațintite și gata să tragă. Mormane și mormane și mormane de gunoi, și resturi periculoase de fier și oțel strălucind pe pământ. Copaci singuratici mișcându-se în adierea vântului.

Mâinile lui Adam îmi cuprind mijlocul.

Buzele sale sunt aproape de urechea mea, și nu-mi spune nimic, dar eu mă topesc până ce sunt un pumn de unt fierbinte ce picură pe trupul lui. Vreau să devorez fiecare minut al acestui moment.

Le îngădui ochilor mei să se închidă în fața realității de dincolo de fereastra mea. Doar pentru scurtă vreme.

Adam respiră adânc și mă trage mai aproape. Mă modelez pe forma siluetei sale; mâinile lui îmi strâng talia și obrazul îi e lipit de capul meu.

— Te simt într-un mod incredibil.

Încerc să râd, dar se pare că am uitat cum se face.

— N-am crezut niciodată c-am să aud asemenea cuvinte.

Adam mă răsucește ca să fim față-n față, și deodată mă uit și nu mă uit la chipul lui, sunt atinsă de un milion de flăcări și mai înghit încă un milion. Mă privește de parcă nu m-a mai văzut niciodată până acum. Vreau să-mi spăl sufletul în albastrul fără fund al ochilor săi.

Se apleacă până ce fruntea lui este lipită de a mea, iar buzele noastre tot nu sunt suficient de aproape.

— Cum te simți? îmi șoptește, iar eu vreau să-i sărut fiecare bătaie frumoasă a inimii.

Cum te simți? 3 cuvinte pe care nimeni nu mi le adresează niciodată.

— Vreau să plec de-aici, e tot ce gândesc.

Mă strivește de pieptul lui și sunt uimită de puterea, gloria, minunea unei simple mișcări. Îl simt ca pe 1 bloc de putere înalt de 180 de centimetri.

Toți fluturii din lume au migrat în stomacul meu.

— Juliette.

Mă dau înapoi ca să-l privesc.

— Vorbești serios cu plecatul? mă întreabă el, mângâindu-mă pe obraz și dându-mi o șuviță după ureche. Ești conștientă de riscuri?

Inspir adânc. Știu că singurul risc adevărat e moartea.

— Da.

El dă din cap. Își coboară și ochii, dar și vocea.

— Trupele se mobilizează pentru un fel de atac. Multe grupuri care înainte erau tăcute au început să protesteze, iar treaba noastră este să le facem să renunțe la împotrivire. Cred că vor ca acest atac să fie ultimul, adaugă el încet. Se întâmplă ceva de proporții mari, și nu știu ce e, nu încă. Însă orice-ar fi, trebuie să fim pregătiți să plecăm odată cu ei.

Înghet.

— La ce te referi?

— Când trupele sunt pregătite să-și desfășoare forțele, noi doi ar trebui să fim pregătiți să fugim. Este singura modalitate care ne va permite să dispărem. Toată lumea o să fie preocupată de atac — o să ne ofere ceva timp înainte să-și dea seama că lipsim sau să adune suficienți oameni care să ne caute.

— Dar... vrei să zici... c-o să vii cu mine...? Ai fi în stare să faci asta pentru mine?

Schițează un zâmbet. Buzele i se mișcă de parcă încearcă să nu râdă. Ochii i se îmblânzesc când îi cercetează pe-ai mei.

— Aș face orice pentru tine.

Inspir adânc și închid ochii, punându-mi degetele pe pieptul lui, imaginându-mi pasărea care zboară pe pielea lui, și îi pun singura întrebare care mă sperie cel mai tare:

— De ce?

— La ce te referi? mă întreabă el, făcând un pas înapoi.

— De ce, Adam? De ce-ți pasă? De ce vrei să m-ajuți? Nu înțeleg... nu știu de ce ai dori să-ți riști viața...

Dar apoi mă cuprinde cu brațele și mă trage spre el atât de aproape, și buzele îi sunt lângă urechea mea și îmi rostește numele o dată, de două ori, și habar n-aveam că pot să mă aprind atât de repede. Gura îi zâmbește lipită de pielea mea.

— Nu știi?

Nu știu nimic, e ceea ce-aș vrea să-i spun dacă aș ști cum să vorbesc.

Râde puțin și se dă înapoi. Îmi ia mâna și mi-o studiază.

— Îți amintești când eram în clasa a patra, spune el, și Molly Carter s-a înscris pentru excursie prea târziu? Toate locurile erau ocupate, și a rămas lângă autobuz, plângând pentru că voia și ea să meargă. Nu așteaptă să-i răspund și continuă: Îmi aduc aminte că te-ai dat jos din autobuz. I-ai oferit locul tău, iar ea nici măcar nu ți-a mulțumit. Când am plecat, te-am privit stând pe trotuar.

Deja nu mai respir.

— Ți-aduci aminte când eram în clasa a cincea? În săptămâna când părinții Danei au fost cât pe ce să divorțeze? Zi de zi, a venit la școală fără mâncarea de prânz. Și tu te-ai oferit să i-o dai pe-a ta. Se oprește, apoi: Când săptămâna aia s-a terminat, ea a continuat să pretindă că nu existai.

Tot nu respir.

— În clasa a șaptea, la testul de matematică, Shelly Morrison a fost prinsă că a copiat din lucrarea ta. Plângea întruna că, dacă pica, tatăl ei avea s-o omoare. Așa că i-ai spus profesorului că tu ai fost cea care a copiat din testul *ei*. Ai luat nota zero la examen, și ai primit și detenție timp de-o săptămână. Își ridică privirea, dar nu se uită la mine. După asta ai avut vânătăi pe brațe timp de cel puțin o lună. Mereu mă întrebam de unde le căpătai.

Inima îmi bate prea repede. Periculos de repede. Îmi strâng mâinile pumn ca să nu-mi mai tremure. Îmi încleștez maxilarul și-mi șterg emoțiile de pe față, dar oricât de tare aș încerca, nu pot încetini zăngănitul din piept.

— De un milion de ori, spune el pe un ton liniștit. De un milion de ori te-am văzut făcând lucruri ca astea. Și n-ai spus niciodată vreun cuvânt, doar dacă nu erai cumva forțată s-o faci. Râde din nou, de data asta mai tare, și privește peste umărul meu într-un punct fix. N-ai cerut niciodată nimic de la nimeni... Într-un târziu, se uită la mine. Dar nimeni nu ți-a dat vreodată șansa s-o faci.

Înghit cu putere și încerc să mă uit în altă parte, dar el îmi cuprinde fața cu mâinile și-mi șoptește:

— Habar n-ai cât de mult m-am gândit la tine. De câte ori am visat... — inspiră profund — ...de câte ori am visat

să fiu aproape de tine. Face un pas în spate ca să-și treacă o mână prin păr, iar apoi se răzgândește. Se uită în jos. Se uită în sus. Și spune: Dumnezeule, Juliette, te-aș urma peste tot. Tu ești singurul lucru bun care a mai rămas în lumea asta.

Mă implor să nu izbucnesc în lacrimi, și nu știu dacă reușesc asta. Sunt făcută bucăți și lipită la loc și roșesc toată și de-abia găsesc puterea de a-l privi în ochi.

Degetele lui îmi găsesc bărbia. Și mi-o ridică ușor.

— Avem la dispoziție cel mult trei săptămâni, spune el. Nu cred că ei mai pot controla mulțimile prea multă vreme.

Dau din cap. Clipesc. Îmi sprijin fața de pieptul lui și mă prefac că nu plâng.

3 săptămâni.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Trec 2 săptămâni.

2 săptămâni de rochii și dușuri și mâncare pe care vreau s-o azvârl de perete. 2 săptămâni de Warner care-mi zâmbește și-mi atinge talia, râzând și punându-și mâna pe spatele meu, asigurându-se că arăt perfect când merg lângă el. Crede că sunt trofeul lui. Arma lui secretă.

Trebuie să-mi reprim dorința de a-i frânge încheieturile de ciment.

Dar îi ofer 2 săptămâni de cooperare, deoarece peste 1 săptămână o să plecăm.

Sper.

Și totuși, mai mult decât orice altceva, mi-am dat seama că nu-l urăsc pe Warner pe cât mi-aș dori.

Mi-e milă de el.

El găsește în compania mea un fel ciudat de consolare; crede că există o legătură între mine și el și concepțiile lui strâmbe, educația lui crudă și tatăl lui absent și în același timp exigent.

Dar nu vorbește niciodată despre mama sa.

Adam spune că nimeni nu știe nimic despre mama lui Warner — că nu s-a discutat niciodată despre ea și nimeni nu știe cine e. El spune că se știe doar că Warner este consecința unei creșteri și educații fără scrupule și a unei dorințe calculate pentru putere. Urăște copiii fericiți și părinții fericiți și viețile lor fericite.

Cred că Warner e convins că eu înțeleg. Că îl înțeleg.
Și, într-un fel, îl înțeleg. Dar într-altul, nu.
Deoarece noi nu semănăm.
Eu vreau să fiu mai bună.

Eu și Adam nu putem fi împreună decât noaptea. Și chiar și-atunci, destul de puțin. Warner stă din ce în ce mai mult cu ochii pe mine; faptul că a scos din funcțiune camerele de supraveghere l-a făcut mai suspicios. Tot timpul dă buzna în camera mea pe neașteptate, luându-mă cu el în tururi deloc necesare prin clădire, vorbindu-mi doar despre planurile lui și despre planurile lui de a face mai multe planuri și cum împreună vom cuceri lumea. Iar eu nu pretind că-mi pasă.

Poate că eu înrăutățesc lucrurile.

— Nu pot să cred că Warner chiar a fost de acord să-ți dezactiveze camerele de supraveghere, mi-a spus Adam într-o noapte.

— E nebun. Nu judecă limpede. E bolnav într-un fel în care n-am să-l înțeleg niciodată.

Adam a oftat.

— E obsedat de tine.

— Poftim?

Surprinsă, aproape că mi-am sucit gâtul.

— Nu vorbește decât despre tine. Adam a tăcut o clipă, cu dinții încleștați. Am auzit povești despre tine înainte să ajungi aici. De aceea m-am implicat — de aceea m-am oferit voluntar să te aduc. Warner a petrecut luni întregi adunând informații despre tine: adrese, dosare medicale, povești personale, relații familiale, certificate de naștere,

analize de sânge. Toată armata vorbea despre noul său proiect; toată lumea știa că el căuta o fată care omorâse un băiețel într-un magazin. O fată pe nume Juliette.

Mi-am ținut respirația.

Adam a clătinat din cap.

— Știam că despre tine era vorba. Trebuia să fie. L-am întrebat pe Warner dacă puteam să-l ajut cu acest proiect — i-am spus că învățaserăm la aceeași școală, că auzisem de băiețelul ăla, că te văzusem în persoană. Warner era încântat. Credea că asta avea să facă experimentul mult mai interesant, a adăugat el dezgustat. Și eu știam că dacă te voia ca un fel de proiect bolnav... A ezitat; s-a uitat în altă parte; și-a trecut o mână prin păr. Știam că trebuia să fac ceva. M-am gândit că aș putea să încerc să ajut. Dar acum, lucrurile s-au înrăutățit. Warner vorbește întruna despre ceea ce ești tu în stare să faci sau cât de valoroasă ești pentru eforturile lui și cât de entuziasmat e să te aibă aici. Toată lumea începe să observe. Warner e fără scrupule — nu are milă pentru nimeni. Iubește puterea, emoția de a distruge oameni. Dar începe să dea greș, Juliette. E atât de disperat ca tu să i te... *alături*. Și cu toate amenințările lui, nu vrea să te forțeze. Vrea ca tu să-ți dorești asta. Să-l alegi pe *el*, într-un fel. Adam a privit în jos, inspirând scurt. Își pierde tăria. Și ori de câte ori îi văd fața, mereu sunt la un pas de a face ceva prostesc. Mi-ar plăcea să-i rup maxilarul.

Da. Warner își pierde tăria.

E paranoic, cu toate că are motive întemeiate. Și totuși, cu mine e răbdător și nerăbdător. Fericit și agitat tot timpul. E un oximoron ambulant.

Îmi dezactivează camerele de supraveghere, dar în unele nopți îi ordonă lui Adam să doarmă în fața ușii mele, ca să se asigure că n-o să evadez. Spune că pot să iau masa de prânz singură, dar mereu sfârșește prin a mă chema să-i stau alături. Cele câteva ore pe care Adam și cu mine le-am fi avut împreună ne sunt furate, însă cele și mai puține nopți în care lui Adam îi este permis să doarmă în camera mea reușesc să mi le petrec ghemuită în brațele lui.

Acum dormim amândoi pe jos, lipiți unul de celălalt ca să ne încălzim, chiar dacă avem peste noi și pătura de pe pat. De fiecare dată când mă atinge e ca o explozie de foc și electricitate care-mi aprinde oasele în cel mai minunat fel cu putință. E genul de senzație pe care mi-aș dori s-o pot ține în mână.

Adam îmi povestește despre ce se mai întâmplă, șoapte pe care le-a auzit printre ceilalți soldați. Îmi povestește cum peste tot prin ceea ce a mai rămas din țara noastră se află multiple sedii centrale. Cum tatăl lui Warner e în capitală, cum și-a lăsat fiul să aibă grijă de acest sector. El spune că Warner își urăște tatăl, dar iubește puterea. Distrugerea. Devastarea. Mă mângâie pe păr și-mi spune povești și mă ține aproape de el ca și când i-ar fi teamă c-o să dispar. Îmi descrie oameni și locuri până ce adorm, până ce mă înec într-un drog de vise pentru a evada dintr-o lume fără refugiu, fără ajutor, fără libertate în afară de mângâierile lui reconfortante șoptite la ureche. Somnul este singurul lucru pe care îl aștept zilele astea. De-abia îmi mai pot aminti de ce țipam înainte.

Lucrurile devin mult prea tihnite, și încep să mă panichez.

— Îmbracă-te cu astea, îmi spune Warner.

Micul dejun din încăperea albastră a devenit o rutină. Mănânc și nu întreb de unde vine mâncarea, dacă lucrătorii sunt plătiți pentru ceea ce fac, cum de reușește clădirea asta să susțină atâtea vieți, să pompeze atât de multă apă, sau să folosească atât de multă electricitate. Acum aștept cuminte. Cooperez.

Warner nu mi-a mai cerut să-l ating, iar eu nu mă ofer.

— Pentru ce sunt?

Privesc bucățile de material din mâinile sale și simt un nod în stomac.

Zâmbește încet, șiret.

— Un test de aptitudini. Mă apucă de încheietură și-mi pune hainele în mână. Am să mă întorc cu spatele, doar de data asta.

Sunt prea agitată ca să mai fiu dezgustată de el.

Mâinile îmi tremură când mă schimb în ținuta care se dovedește a fi un maiou micuț și niște pantaloni scurți și mai mici. Sunt practic goală. Sunt practic cuprinsă de spaima a ceea ce ar putea însemna asta. Îmi dreg vocea încet, iar Warner se întoarce.

Îi ia prea mult să vorbească; ochii lui sunt ocupați să călătorească pe harta trupului meu. Vreau să rup covorul și să mi-l cos de piele. El zâmbește și-mi întinde mâna.

Sunt granit și calcar și sticlă marmorată. Nu mă mișc.

El își lasă mâna în jos. Își înclină capul într-o parte.

— Urmează-mă!

Warner deschide ușa. Adam stă afară. A devenit atât de bun în a-și masca sentimentele, că de-abia observ expresia

șocată care îi apare și-i dispare de pe chip. Ceea ce-l dă de gol sunt liniile de pe frunte și încordarea de la tâmple. Știe că ceva nu e-n regulă. De fapt, chiar își întoarce capul ca să-mi vadă ținuta. Clipește.

— Domnule?

— Rămâi unde ești, soldat. Preiau eu de-aici.

Adam nu răspunde nu răspunde nu răspunde...

— Da, domnule, spune el cu vocea deodată răgușită.

În timp ce înaintăm, îi simt privirea ațintită asupra mea.

Warner mă duce într-un loc nou. Mergem pe culoare pe care nu le-am mai văzut, mai întunecate și mai mohorâte și mai înguste. Îmi dau seama că mergem în jos.

Într-un subsol.

Trecem prin 1, 2, 4 uși de metal. Soldați peste tot, cu ochii peste tot, cercetându-mă cu frică și cu altceva, la care mai bine nu m-aș gândi. Mi-am dat seama că în această clădire nu sunt prea multe femei.

Dacă există un loc unde să fiu recunoscătoare că sunt de neatins, acela se află aici.

Este singurul motiv pentru care sunt ferită de ochii prădători a sute de bărbați singuri. Este singurul motiv pentru care Adam stă cu mine — deoarece Warner crede că Adam este o figură din carton făcută din regurgitații de vanilie. El crede că Adam este o mașinărie care funcționează cu ordine și cereri. El crede că Adam este o amintire a trecutului meu, și se folosește de asta ca să nu mă simt în largul meu. Nu i-ar trece prin gând niciodată că Adam mă poate atinge.

Nimeni n-ar face-o. Toată lumea e absolut îngrozită.

Întunericul e precum o pânză neagră găurită de un cuțit bont, cu raze de lumină ce se strecoară prin ea. Îmi

amintește prea mult de vechea mea celulă. Pielea îmi vălurește de o groază incontrolabilă.

Sunt înconjurată de arme.

— Intră aici, spune Warner.

Sunt împinsă într-o cameră goală ce miroase vag a mucegai. Cineva apasă pe un întrerupător și câteva lumini fluorescente se aprind, dezvăluind pereții galbeni și un covor de culoarea ierbii uscate. Ușa se trântește în spatele meu.

În această încăpere nu se află decât niște pânze de păianjen și o oglindă enormă, care e cât jumătate din perete. Din instinct, știu că Warner și complicii săi mă urmăresc. Numai că nu știu de ce.

Secrete sunt peste tot.

Răspunsuri nu sunt nicăieri.

Clinchete/scârțâieli/pocnete și mișcări mecanice cutremură locul în care mă aflu. Podeaua se trezește la viață. Tavanul tremură și amenință cu haos. Țepi metalici apar deodată peste tot, împrăștiați prin toată încăperea, găurind fiecare suprafață, la toate înălțimile. Dispar la câteva secunde, ca să apară din nou cu o smucire de groază, străpungând aerul ca niște ace.

Îmi dau seama că mă aflu într-o cameră de tortură.

În niște difuzoare mai vechi decât inima mea muribundă încep să se audă pocnete și pârâituri. Sunt un cal de curse care aleargă în galop către o falsă linie de finiș, respirând din greu pentru câștigul altcuiva.

— Ești pregătită? răsună în încăpere vocea lui Warner.

— Pentru ce-ar trebui să fiu pregătită? urlu în spațiul gol, sigură că cineva mă aude.

~~Sunt calmă. Sunt calmă. Sunt calmă.~~ Sunt îngrozită.

— Avem o înțelegere, ți-aduci aminte? îmi răspunde încăperea.

— Ce...

— Ți-am dezactivat camerele de supraveghere. Acum e rândul tău să-ți îndeplinești partea ta de târguială.

— N-am să te-ating! strig eu, învârtindu-mă pe loc, speriată, îngrozită, îngrijorată că aș putea leșina în orice clipă.

— În regulă, spune el. Îmi trimit înăuntru un înlocuitor.

Ușa se deschide și un copilaș intră mergând legănat, doar cu un scutec pe el. E legat la ochi și suspină cu sughițuri, tremurând de frică.

Un singur cui îmi sparge întreaga existență.

— Dacă nu-l salvezi, bubuie cuvintele lui Warner prin încăpere, nici noi n-o s-o facem.

Copilul ăsta.

Trebuie să aibă o mamă un tată cineva care-l iubește copilul ăsta copilul ăsta copilul ăsta care înaintează îngrozit împleticindu-se. Ar putea fi străpuns în orice clipă de o stalagmită metalică.

Salvarea lui e simplă: trebuie să-l ridic, să găsesc un loc sigur pe podea, și să-l țin în brațe până ce experimentul se termină.

Există o singură problemă.

Dacă-l ating, ar putea să moară.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Warner știe că n-am de-ales. Vrea să mă forțeze într-o altă situație unde poate vedea impactul abilităților mele, și nu-l deranjează să tortureze un copil nevinovat ca să primească ceea ce vrea.

În acest moment, nu am de-ales.

Trebuie să risc înainte ca băiețelul ăsta să înainteze în direcția greșită.

Memorez iute câte capcane pot, și ocolesc/sar/evit cu greutate țepii până ce sunt cât se poate de-aproape.

Respir agitată și îmi concentrez atenția asupra membrelor tremurânde ale băiatului din fața mea și mă rog la Dumnezeu să iau decizia cea bună. Sunt pe cale să-mi scot maioul ca să-l folosesc pe post de barieră între noi, când observ ușoara vibrație din pământ. Tremurul care precede teroarea. Știu că mai am o jumătate de secundă înainte ca țepii să taie aerul și încă mai puțin timp la dispoziție să reacționez.

Îl înșfac în brațe.

Țipetele lui pătrund în mine de parc-aș fi împușcată, câte un glonț la fiecare secundă. Mă zgârie pe brațe, pe piept, lovindu-mă cât de tare poate, plângând disperat până ce durerea îl paralizează. Îmi slăbește strânsoarea, iar eu sunt făcută fărâmițe, ochii, oasele și venele ies de la locurile lor și se întorc cu toatele împotriva mea pentru a

mă tortura pe vecie cu amintiri ale ororilor de care sunt responsabilă.

Durerea și puterea sângerează din corpul lui într-al meu, țâșnindu-i prin membre și lovindu-mă până ce aproape îl scap. ~~E ca și când aș retrăi un coșmar pentru care mi-am petrecut 3 ani din viață încercând să-l uit.~~

— Absolut uimitor, oftează Warner prin difuzoare și-mi dau seama că am avut dreptate: probabil că mă urmărește printr-un geam-oglindă. Minunat, iubire. Sunt de-a dreptul impresionat.

Sunt prea disperată ca să-mi pese de Warner acum. Nu am idee cât o să țină acest joc macabru, și trebuie să reduc cantitatea de piele pe care o expun trupului acestui băiețel.

Ținuta mea minimală are acum o noimă.

Îi schimb poziția în brațe și reușesc să-l apuc de scutec. Îl țin ridicat într-o palmă. Sunt disperată să cred că nu l-am atins suficient de mult pentru a-i cauza o vătămare serioasă.

Sughite o dată; trupul îi revine la viață.

Aș putea să plâng de fericire.

Dar apoi reîncep țipetele, dar nu mai sunt pricinuite de tortură, ci de frică. E disperat să se îndepărteze de mine, și eu îmi pierd strânsoarea, iar încheietura mâinii aproape că mi se rupe de la atâta efort. Nu îndrăznesc să-i scot eșarfa de la ochi. Mai degrabă aș muri decât să-l las să vadă această încăpere, decât să-l las să-mi vadă fața.

Îmi încleștez maxilarul atât de tare, încât mă tem c-o să-mi sparg dinții. Dacă-l pun jos, o să înceapă să alerge. Dacă începe să aleargă, o să fie terminat. Trebuie să-l țin în continuare.

Huruitul unui vechi mecanism îmi face inima să-mi bată mai puternic. Țepii intră înapoi în podea, unul câte unul, până ce dispar cu toții. Încăperea e din nou inofensivă, atât de repede încât mă tem că poate doar mi-am imaginat pericolul. Îl pun pe băiat jos și îmi mușc buza pentru a înghiți durerea care-mi cuprinde încheietura.

Copilul începe să alerge și din greșeală se izbește de picioarele mele goale.

Țipă și se cutremură și cade pe jos, ghemuit, suspinând, până ce mă gândesc să mă distrug singură, să dispar de pe lumea asta. Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji și nu vreau nimic altceva decât să mă întind să-l ajut, să-l strâng la pieptul meu, să-i sărut obrajii frumoși și să-i spun că voi avea mereu grijă de el, că vom fugi de-aici împreună, că mă voi juca cu el și îi voi citi povești înainte de culcare, și știu că nu pot. Știu că nu voi putea niciodată. Știu că nu va fi niciodată posibil.

Și, deodată, lumea dispare din raza mea vizuală.

Sunt năpădită de o furie, de o forță, de o mânie atât de puternică încât aproape că sunt ridicată de pe pământ. Fierb de dezgust și ură. Nici măcar nu înțeleg cum de picioarele mele se mișcă în următoarea clipă. Nu-mi înțeleg mâinile și ceea ce fac ele sau cum de s-au hotărât să zboare înainte, cu degetele răsfirate, către geam. Știu doar că vreau să simt cum gâtul lui Warner se frânge între cele două mâini ale mele. Vreau să trăiască aceeași groază pe care tocmai i-a pricinuit-o unui copilaș. Vreau să-l văd cum moare. Vreau să-l văd cum mă imploră să am milă.

Mă catapultez prin pereții de beton.

Sparg sticla cu cele 10 degete ale mele.

Ridic un pumn de balast și un pumn de material la gâtul lui Warner, și 50 de arme diferite sunt îndreptate spre capul meu. Aerul e îngreunat de ciment și sulf, de sticla care cade într-o simfonie chinuită ca de inimi spulberate.

Îl izbesc pe Warner de peretele de piatră.

— Să nu *îndrăzniți* s-o împușcați, mârâie Warner către paznici.

Încă nu i-am atins pielea, dar am ciudata bănuială că aș putea să-i împing cutia toracică în inimă dacă aș apăsa un pic mai tare.

— Ar trebui să te-omor.

Vocea mi-e o respirație profundă, o expirație necontrolată.

— Tu... Încearcă să înghită. Tu... tocmai ai pătruns cu mâinile goale prin beton.

Clipesc. Nu îndrăznesc să mă uit în spate. Dar știu, fără să privesc, că nu minte. Probabil că așa am făcut. Mintea mea e un labirint al imposibilităților.

Îmi pierd concentrarea pentru o clipă.

Armele

clic

clic

clic

Fiecare moment este încărcat.

— Dacă vreunul din voi îi face rău, o să vă împușc chiar eu, latră Warner.

— Dar, domnule...

— ÎNAPOI, SOLDAT...

Furia a dispărut. Furia subită și incontrolabilă a dispărut. Mintea mea deja a cedat neîncrederii. Confuziei.

Nu știu ce am făcut. În mod evident nu știu de ce sunt în stare deoarece habar n-aveam că pot să distrug ceva și deodată sunt atât de îngrozită atât de îngrozită atât de îngrozită de propriile-mi mâini. Mă poticnesc înapoi, împietrită, și-l surprind pe Warner că mă privește cu ardoare, curios, cu ochii săi de smarald plini de fascinație copilărească. Efectiv vibrează de încântare.

În gât am un șarpe, și nu-l pot înghiți. Îl privesc îndelung pe Warner.

— Dacă o să mă mai pui vreodată într-o asemenea situație, *am să te omor.* Și-o să-mi facă plăcere.

Nici măcar nu știu dacă mint.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Adam mă găsește ghemuită pe podeaua de la duș.

Plâng de atâta timp, încât sunt sigură că apa caldă e făcută doar din lacrimile mele. Hainele îmi sunt lipite de piele, ude și nefolositoare. Vreau să le spele de pe mine apa. Vreau să mă înec în ignoranță. Vreau să fiu proastă, handicapată, mută, lipsită complet de creier. Vreau să-mi tai propriile membre. Vreau să mi se ia această piele care poate omorî și aceste mâini care pot distruge și acest corp pe care nici măcar nu știu cum să-l înțeleg.

Totul se destramă.

— Juliette...

Adam își lipește mâna de sticlă. De-abia îl aud.

Când nu îi răspund, deschide ușa de la duș. E bombardat de picături rebele și își scoate ghetele înainte să cadă în genunchi pe podea. Întinde mâinile să mă atingă pe brațe și senzația nu mă face decât să fiu mai disperată să mor. Oftează și mă ridică suficient cât să mă vadă. Mâinile lui îmi cuprind fața, iar ochii lui mă caută, mă pătrund, până ce privesc în altă parte.

— Știu ce s-a întâmplat, spune el pe un ton blând.

Gâtul meu e o reptilă acoperită de solzi.

— Cineva ar trebui să mă omoare, croncănesc eu, sfărâmându-mă cu fiecare cuvânt.

Adam mă cuprinde cu brațele până ce mă ridică și eu mă clatin și amândoi stăm în picioare. Pășește în duș și închide ușa în spate.

Eu icnesc.

Mă ține rezemată de perete și nu văd nimic altceva decât tricoul său alb ud leoarcă, nimic altceva decât apa care-i dansează pe chip, nimic altceva decât ochii săi plini de o lume din care îmi doresc cu ardoare să fac parte.

— N-a fost vina ta, îmi șoptește.

— Sunt ceea ce *sunt*, mă înec eu.

— Ba nu. Warner se înșală în privința ta, spune Adam. El vrea să fii ceva ce nu ești, și nu-l poți lăsa să te distrugă. Nu-l lăsa să-ți bage chestiile astea în cap. El *vrea* să crezi că ești un monstru. El vrea să crezi că n-ai de-ales și că trebuie să i te alături. El vrea să crezi că nu vei fi niciodată în stare să duci o viață normală...

— Dar n-o să duc o viață normală, spun eu sughițând. Niciodată... Eu n-niciodată...

Adam clatină din cap.

— Ba da. O să plecăm de-aici. N-am să las să ți se întâmple asta.

— C-cum de poate să-ți peste de cineva... ca *mine*?

De-abia respir, agitată și îngrozită, dar îi privesc lung buzele, studiindu-le forma, numărând picăturile care se rostogolesc peste dealurile și văile gurii sale.

— Deoarece sunt îndrăgostit de tine.

Îmi înghit stomacul. Îmi ridic ochii ca să-i citesc fața, dar sunt o învălmășeală de electricitate, bâzâind de viață și fulgere, fierbinte și rece, iar inima îmi bate straniu. Tremur în brațele lui și îmi deschid gura fără niciun motiv.

Buzele lui se destind într-un zâmbet. Oasele mele au dispărut.

Mă învolbur în delir.

Nasul lui îmi atinge nasul, buzele lui sunt la o respirație depărtare, ochii lui deja mă devorează, iar eu sunt o băltoacă fără brațe și picioare. Îi simt mirosul pretutindeni; îl simt lipit de mine peste tot. Mâinile lui ținându-mă de mijloc, picioarele lui împletindu-se cu ale mele, pieptul lui copleșindu-mă cu forță, trupul lui plămădit din cărămizi de dorință. Gustul cuvintelor lui zăbovește pe buzele mele.

— Zău...?

O șoaptă de neîncredere, un efort conștient de a crede ceea ce nu s-a întâmplat vreodată. Mă înroșesc de sus până jos, plină de lucruri nerostite.

Mă privește cu atâta pasiune, încât aproape că mă desfac în două.

— Doamne, Juliette...

Și mă sărută.

O dată, de două ori, până ce dau de gust și înțeleg că n-am să mă satur niciodată. El e deodată peste tot, pe spatele meu și pe brațe, și mă sărută mai tare, mai profund, cu o nevoie ferventă pe care n-am trăit-o niciodată. Face o pauză ca să respire, îngropându-și buzele în gâtul meu, pe claviculă, pe bărbie și obraji, și am nevoie de oxigen și el mă distruge cu mâinile și suntem plini de apă și frumusețe și de euforia unui moment pe care nu-l credeam vreodată posibil.

Se dă înapoi cu un geamăt și eu vreau să-i scot tricoul. Trebuie să văd pasărea. Trebuie să-i spun despre pasăre.

Degetele mele trag deja de marginea tricoului său ud, iar ochii lui se lărgesc pentru doar o secundă înainte să-și rupă el însuși materialul. Mă ia de mâini și îmi ridică brațele deasupra capului și mă țintuiește de perete, sărutându-mă până ce sunt sigură că visez, sorbindu-mi buzele cu buzele lui care au gust de ploaie și mosc dulce, și sunt pe cale să explodez.

Genunchii mi se izbesc unul de celălalt, iar inima mea bate atât de tare, că nu înțeleg de ce mai funcționează. Sărutările lui îmi alungă durerea, suferința, anii în care m-am urât, nesiguranța, speranțele năruite ale unui viitor pe care mereu mi l-am imaginat depășit. El aprinde focul în mine, arzând și distrugând tortura jocurilor lui Warner, chinul care mă otrăvește cu fiecare zi. Intensitatea trupurilor noastre ar putea să spargă acești pereți de sticlă.

Aproape că o face.

Pentru o clipă pur și simplu ne privim, respirând sacadat până ce eu roșesc, până ce el își închide ochii și respiră adânc, tremurat, iar eu îmi așez mâna pe pieptul său. Îndrăznesc să trasez cu degetul conturul păsării care se înalță în zbor pe pielea lui, îndrăznesc să-mi trec degetele pe abdomenul lui.

— Tu ești pasărea mea, îi spun. Tu ești pasărea mea și mă vei ajuta să zbor de aici.

Când ies de la duș, Adam e plecat.

Și-a stors hainele și s-a șters și mi-a oferit intimitate ca să mă schimb. Intimitate de care nu sunt sigură că-mi mai pasă. Îmi duc 2 degete la buze și îi simt gustul peste tot.

Dar când intru în cameră, el nu mai e acolo. A trebuit să meargă jos la raport.

Mă uit la hainele din șifonier.

Mereu aleg o rochie cu buzunare, deoarece nu știu unde altundeva să-mi ascund caietul. Nu conține informații incriminatoare, și singura bucată de hârtie care purta scrisul lui Adam a fost de mult distrusă și aruncată în toaletă, însă îmi place să-l am aproape. Reprezintă mult mai mult decât niște cuvinte scrijelite pe hârtie. Este simbolul împotrivirii mele.

Bag caietul într-un buzunar și decid într-un final că sunt pregătită să mă privesc. Respir adânc, îmi dau din ochi șuvițele de păr ude și intru în baie. Aburii de la duș au acoperit oglinda. Întind o mână șovăielnică pentru a face un cerc mic. Dar suficient de mare.

De acolo mă privește o față speriată.

Îmi ating obrajii și examinez suprafața reflectorizantă, privind imaginea unei fete care îmi este străină și deopotrivă familiară. Fața îmi este mai trasă și mai palidă, pomeții mai înalți decât îmi aminteam, sprâncenele așezate deasupra a 2 ochi mari, nici albaștri, nici verzi, ci o combinație între cele două culori. Pielea mi-e înroșită de căldură și de ceva numit Adam. Buzele îmi sunt prea roz. Dinții îmi sunt neobișnuit de drepți. Degetul îmi trece peste nas, peste bărbie, când, cu coada ochiului, văd o mișcare.

— Ești atât de frumoasă, îmi spune el.

Sunt roz și roșie și maro roșcat, toate în același timp. Îmi întorc capul și mă îndepărtez cu pași ușori de oglindă, iar el mă prinde în brațe.

— Mi-am uitat propria față, îi șoptesc.

— Contează să nu uiți cine *ești*, spune el.

— Nici măcar nu știu.

— Ba da, știi. Îmi ridică fața. Eu știu.

Mă uit la forța din maxilarul lui, din ochii lui, din trupul lui. Încerc să înțeleg convingerea pe care o are în ceea ce crede că sunt și îmi dau seama că asigurările lui reprezintă singurul lucru care mă împiedică să mă arunc în piscina nebuniei mele. A crezut dintotdeauna în mine. S-a luptat pentru mine, chiar și pe tăcute. Întotdeauna.

El este singurul meu prieten.

Îi iau mâna și o duc la buze.

— Te-am iubit dintotdeauna, îi spun.

Soarele răsare, se așază și strălucește pe chipul său, iar el aproape că zâmbește, aproape că nu poate să mă privească. Mușchii i se relaxează, umerii găsesc ușurare în greutatea unui nou tip de uimire, și respiră. Îmi atinge obrazul, îmi atinge buzele, îmi atinge vârful bărbiei și eu clipesc, iar el mă sărută, mă ia în brațe și mă ridică și, cumva, suntem pe pat, unul peste celălalt, și sunt drogată de emoții, drogată de fiecare moment tandru. Degetele lui îmi mângâie umărul, coboară și poposesc pe șolduri. Mă trage mai aproape, îmi șoptește numele, mă sărută pe gât și se luptă cu materialul tare al rochiei mele. Mâinile îi tremură ușor, ochii îi strălucesc de pasiune, inima îi bate de durere și afecțiune și vreau să trăiesc aici, în brațele lui, în ochii lui, pentru tot restul vieții.

Îmi bag mâinile pe sub tricoul lui și el scoate un geamăt ușor ce se transformă într-un sărut care are nevoie de mine și mă vrea și trebuie să mă aibă cu atâta disperare,

încât e cea mai acută formă de tortură. Se lasă peste mine, senzații infinite pentru fiecare terminație nervoasă a trupului meu, și mâna lui dreaptă este la ceafa mea și mâna lui stângă mă mângâie peste tot și buzele îi cad pe rochia mea și nu înțeleg de ce trebuie să mai port haine și sunt o existență cumulonimbus de tunete și fulgere și posibilitatea de a exploda în lacrimi în orice moment inoportun. Extazul Extazul Extazul îmi bate în piept.

Nu-mi amintesc ce înseamnă să respiri.

Niciodată
niciodată
niciodată
n-am știut
ce-nseamnă să *simți*.

O alarmă se aude prin pereți.

Încăperea bipăie și se trezește la viață, iar Adam înțepenește și se trage înapoi; expresia i se schimbă.

— Acesta este un COD ȘAPTE. Toți soldații trebuie să se prezinte imediat la Sector. Acesta este un COD ȘAPTE. Toți soldații trebuie să se prezinte imediat la Sector. Acesta este un COD ȘAPTE. Toți soldații trebuie să se prezinte imediat la Sec…

Adam e în picioare și mă ridică și pe mine, iar vocea continuă să țipe ordine printr-un sistem de difuzoare din clădire.

— E o breșă, spune el cu vocea spartă, gâfâind, privind de la mine la ușă. Dumnezeule. Nu te pot lăsa aici…

— Du-te, îi spun. Trebuie să te duci… O să fiu bine…

Pe coridor se aud pași tropăind, iar soldații latră atât de tare unii la ceilalți, că se aude până în camera mea. Adam trebuie să-și facă treaba. Trebuie să se prefacă. Până ce plecăm, trebuie să apară atunci când se face prezența. Știu asta.

Mă trage mai aproape.

— Asta nu e o glumă, Juliette... Nu știu ce se întâmplă... ar putea fi orice...

Un clic metalic. Un contact mecanic. Ușa se deschide, iar eu și Adam ne distanțăm la 3 metri unul de celălalt.

Adam se repede spre ieșire tocmai când Warner dă să intre. Amândoi încremenesc în loc.

— Soldat, sunt destul de sigur că alarma se aude de mai bine de-un minut.

— Da, domnule. Doar că nu eram sigur ce să fac cu ea.

Deodată e calm, o statuie perfectă. Dă din cap spre mine de parcă sunt un gând întârziat, dar știu că e foarte încordat. Respiră un pic cam prea repede.

— Din fericire pentru tine, sunt eu aici ca să am grijă de asta. Poți să te prezinți ofițerului tău comandant.

— Domnule.

Adam dă din cap, se răsucește pe un călcâi și țâșnește afară din cameră. Sper că Warner nu i-a observat șovăirea.

Warner se întoarce spre mine cu un zâmbet atât de calm și de obișnuit, că încep să mă întreb dacă această clădire chiar se află în haos. Îmi cercetează fața. Părul. Se uită la așternuturile șifonate din spatele meu și mă simt de parcă aș fi înghițit un păianjen.

— Ai tras un pui de somn?

— N-am putut să dorm noaptea trecută.

— Ți-ai rupt rochia.

— Ce faci aici?

Trebuie să-l fac să nu se mai uite la mine, trebuie să-l fac să nu-mi mai soarbă fiecare detaliu al existenței.

— Dacă nu-ți place rochia, poți oricând să te îmbraci cu una diferită, să știi. Chiar eu ți le-am ales.

— E-n regulă. Rochia e OK.

Privesc fără motiv spre ceas. E deja 4:30 după-amiază.

— De ce nu-mi spui ce se petrece?

E mult prea aproape. Stă prea aproape și se uită la mine și plămânii nu mi se mai dilată.

— Chiar ar trebui să te schimbi.

— Nu vreau să mă schimb.

Nu știu de ce sunt atât de agitată. De ce mă face să fiu atât de agitată. De ce spațiul dintre noi se micșorează atât de repede.

Duce un deget spre ruptura aproape de talie a rochiei și îmi înăbuș un țipăt.

— Asta nu merge.

— E în regulă...

Trage atât de tare de ruptură, că materialul se sfâșie și creează un șliț de-a lungul piciorului.

— Așa mai merge.

— Ce *faci*...

Mâinile lui îmi cuprind talia și îmi țin brațele în loc și știu că trebuie să mă apăr dar nu pot să mă mișc și vreau să țip dar n-am voce n-am voce n-am voce. Sunt o răsuflare tremurată de disperare.

— Am o întrebare, spune el, și încerc să-l lovesc prin rochia asta fără valoare, dar el doar mă împinge în perete,

greutatea trupului său țintuindu-mă de el, fiecare centimetru din el fiind acoperit de haine, un strat protector între noi. Juliette, am spus că am o întrebare.

Își bagă mâna în buzunarul meu atât de rapid, că îmi ia o clipă să-mi dau seama ce a făcut. Mă zbat, tremurând și încercând să-mi găsesc capul.

— Sunt curios, spune el. Ce este *acesta*?

Îmi ține caietul de notițe între 2 degete.

Oh, Doamne.

Rochia asta e prea strâmtă ca să ascundă conturul caietului, iar eu eram prea ocupată să-mi privesc fața în loc să-mi verific rochia în oglindă. ~~E numai vina mea numai vina mea numai vina mea numai vina mea~~ Nu pot să cred. E numai vina mea. Ar fi trebuit să știu.

Nu spun nimic.

Își înclină capul într-o parte.

— Nu-mi amintesc să-ți fi dat un caiet. Și cu siguranță nu-mi amintesc să-ți fi permis să ai obiecte personale.

— L-am adus cu mine, spun pe un ton pițigăiat.

— Acum minți.

— Ce vrei de la mine? îi spun panicată.

— Asta e o întrebare prostească, Juliette.

Sunetul delicat al metalului neted alunecând. Cineva a deschis ușa camerei mele.

Clic.

— Ia-ți mâinile de pe ea înainte să-ți înfig un glonț în creier!

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Warner își închide ochii foarte încet. Se dă la o parte foarte încet. Buzele îi zvâcnesc într-un zâmbet periculos.

— Kent.

Mâinile lui Adam sunt nemișcate, țeava pistolului său apasă pe ceafa lui Warner.

— O să ne scoți de-aici.

Warner chiar râde. Își deschide ochii și scoate repede un pistol din buzunarul interior, îndreptându-l spre fruntea mea.

— Am s-o omor chiar acum.

— Nu ești atât de prost, spune Adam.

— Dacă se mișcă un milimetru, am să trag. Iar apoi, pe tine o să te fac praf și pulbere.

Adam se mișcă repede, izbind patul armei de capul lui Warner. Pistolul lui Warner dă rateu, iar Adam îi prinde mâna și îi răsucește încheietura până ce strânsoarea din jurul armei slăbește. Iau pistolul din mâna fără vlagă a lui Warner și i-l izbesc de față. Sunt uluită de propriile-mi reflexe. N-am mai ținut niciodată în mână o armă, dar bănuiesc că există un început pentru toate.

Îl îndrept spre ochii lui Warner.

— Nu mă subestima.

— *Rahat!*

Adam nu-și bate capul să-și ascundă surprinderea.

Warner tușește cu un hohot de râs, se îndreaptă și încearcă să zâmbească în timp ce-și șterge sângele care-i curge din nas.

— Nu te-am subestimat niciodată, îmi spune. Niciodată.

Adam clatină din cap pentru mai puțin de-o secundă înainte ca fața să i se destindă într-un rânjet enorm. Mă privește fericit în timp ce-și apasă din nou pistolul la ceafa lui Warner.

— Hai să ieșim de-aici, spune.

Scot cele două rucsacuri marinărești ascunse în șifonier și îi arunc unul lui Adam. Aveam lucrurile pregătite de o săptămână. Dacă el vrea să plecăm mai repede decât am prevăzut, eu nu mă plâng.

Warner e norocos că suntem miloși cu el.

Însă noi suntem și mai norocoși, căci întreaga clădire a fost evacuată. El n-are pe cine se baza.

Warner își drege vocea. Mă privește fix în timp ce vorbește.

— Pot să te asigur, soldat, că triumful tău va fi de scurtă durată. Mai bine m-ai omorî acum, deoarece, atunci când am să te găsesc, mă voi bucura din plin să-ți rup fiecare os. Ești un prost dacă tu crezi c-o să poți scăpa.

— Nu sunt soldatul tău.

Fața lui Adam e de piatră.

— N-am fost niciodată. Ai fost atât de prins în detaliile propriilor tale fantezii, că n-ai observat pericolele care se aflau chiar sub nasul tău.

— Încă nu te putem omorî, adaug eu. Trebuie să ne scoți de-aici.

— Juliette, faci o mare greșeală, îmi spune Warner și vocea i se mai îmblânzește. Dai cu piciorul unui întreg viitor, spune el oftând. De unde știi că poți să ai încredere în el?

Arunc o privire spre Adam. Adam, băiatul care întotdeauna m-a apărat, chiar și când nu avea nimic de câștigat. Clatin din cap și îmi reamintesc că Warner e un mincinos. Un ciudat dement. Un ucigaș bolnav mintal. El n-ar încerca niciodată să mă ajute.

Cred.

— Hai să mergem înainte să fie prea târziu, îi spun lui Adam. Nu încearcă decât să tragă de timp până ce se întorc soldații.

— Lui nici măcar nu-i pasă de tine! explodează Warner.

Eu tresar la intensitatea necontrolată și subită a vocii lui.

— Nu vrea decât să plece de-aici, și pentru asta se *folosește* de tine! exclamă el, făcând un pas în față. Eu aș putea să te iubesc, Juliette — te-aș trata ca pe o *regină*...

Adam îl prinde cu brațul pe după gât și-i pune pistolul la tâmplă.

— Tu chiar nu înțelegi ce se întâmplă aici, spune el cu grijă.

— Atunci, luminează-mă tu, soldat, bolborosește Warner, și ochii îi sunt niște flăcări care dansează, periculoși. Spune-mi ce nu pot eu să înțeleg.

— Adam, spun eu, scuturând din cap.

Îmi întâlnește privirea. Încuviințează din cap. Se întoarce spre Warner.

— Sună acum, spune el, strângându-i gâtul un pic mai tare. Scoate-ne *acum* de-aici!

— Numai cadavrul meu i-ar îngădui ei să iasă pe ușa aia. Warner își mișcă maxilarul și scuipă sânge pe podea. Pe tine te-aș omorî de plăcere, îi spune lui Adam. Dar Juliette este cea pe care o doresc pentru totdeauna.

— Eu nu sunt a ta ca să mă *dorești.*

Respir prea repede. De-abia aștept să dispar din acest loc. Sunt furioasă că nu vrea să tacă, însă oricât de mult mi-ar plăcea să-i trag una, nu ne e de folos inconștient.

— Știi, ai putea să mă iubești, spune el, zâmbind într-un fel mai ciudat. Am putea fi de neoprit. Am putea schimba lumea. Te-aș putea face fericită.

Adam arată ca și cum ar vrea să-i rupă gâtul lui Warner. Fața lui e atât de încordată, atât de furioasă. Nu l-am mai văzut niciodată așa.

— Tu n-ai nimic să-i oferi, nebun nenorocit ce ești.

Warner închide ochii pentru o secundă.

— Juliette. Nu te pripi. Nu lua o decizie greșită. Rămâi cu mine. Am să fiu răbdător cu tine. Am să-ți ofer timp să te obișnuiești. Am să am grijă de tine...

— Ești smintit!

Mâinile îmi tremură, dar țin din nou pistolul îndreptat spre fața lui. Trebuie să mi-l scot din minte. Trebuie să-mi amintesc ce mi-a făcut.

— Vrei ca eu să fiu un *monstru* pentru tine...

— Vreau să fii vrednică de *potențialul* tău!

— Lasă-mă să plec, îi spun pe un ton scăzut. Nu vreau să fiu creatura ta. Nu vreau să rănesc oameni.

— Oamenii deja *te-au rănit*, contracarează el. Oamenii te-au *adus* aici. Ești aici din cauza lor! Crezi că dacă pleci, ei or să te accepte? Crezi că poți să fugi și să duci o viață

normală? Nimănui n-o să-i pese de tine. Nimeni n-o să se apropie de tine — vei fi o proscrisă, așa cum ai fost dintotdeauna! Nimic nu s-a schimbat! Tu ești menită să fii cu mine!

— Ea e menită să fie cu *mine.*

Vocea lui Adam ar putea tăia oțelul.

Warner tresare. Pentru prima oară pare să înțeleagă ceea ce eu credeam că e evident. Ochii îi sunt larg deschiși, îngroziți, neîncrezători, privindu-mă cu un nou fel de durere.

— Nu. Scoate un hohot de râs scurt, înnebunit. Juliette. Te rog. Te rog. Nu-mi spune că ți-a umplut capul cu idei romantice. Te rog, nu-mi spune că te-ai lăsat înșelată de declarațiile lui false...

Adam îi trage un genunchi în spate. Warner cade pe jos cu un pocnet înăbușit și un icnet scurt. Adam l-a înfrânt. Mă simt de parcă ar trebui să chiui de bucurie.

Dar sunt prea nerăbdătoare. Sunt prea încremenită în neîncredere. Sunt prea nesigură pentru a mă bizui pe propriile-mi decizii. Trebuie să mă adun.

— Adam...

— Te *iubesc*, îmi spune el, și ochii îi sunt la fel de onești pe cât mi-i aminteam, iar cuvintele la fel de importante pe cât ar trebui să fie. Nu-l lăsa să te zăpăcească...

— O *iubești*? Warner pur și simplu scuipă cuvintele. Tu nici măcar...

— Adam.

Încăperea apare și dispare din vedere. Privesc lung spre fereastră. Mă uit înapoi la el.

Ridică din sprâncene.

— Vrei să *sărim*?

Încuviințez din cap.

— Dar suntem la etajul al cincisprezecelea...

— Ce altă alegere avem dacă nu vrea să coopereze? Arunc o privire spre Warner. Îmi înclin capul într-o parte. Nu e niciun Cod Șapte, nu-i așa?

Warner schițează un zâmbet, dar nu spune nimic.

— De ce-ai face asta? îl întreb. De ce-ai da o alarmă falsă?

— De ce nu-ți întrebi soldatul de care ești dintr-odată atât de atașată? se răstește Warner, dezgustat. De ce nu te întrebi pentru ce îți încredințezi viața cuiva care nici măcar nu poate distinge între o amenințare adevărată și una imaginară?

Adam înjură printre dinți.

Ne uităm unul la celălalt și îmi aruncă arma lui.

Scutură din cap. Înjură din nou. Își strânge și-și desface pumnul.

— Era doar un exercițiu.

Warner râde.

Adam privește spre ușă, spre ceas, spre mine.

— N-avem prea mult timp la dispoziție.

Țin arma lui Warner în mâna stângă și pe cea a lui Adam în mâna dreaptă, având-le pe amândouă îndreptate spre fruntea lui Warner, dându-mi toată silința să ignor ochii care mă pătrund adânc. Adam se folosește de mâna sa liberă ca să caute ceva în buzunare. Scoate o pereche de brățări autoblocante de plastic și-l lovește pe Warner cu piciorul în spate, iar apoi îi leagă membrele. Ghetele și mănușile lui Warner au fost aruncate pe jos. Adam stă cu o gheată pe stomacul lui.

— În momentul în care o să sărim pe geamul ăla o să sune un milion de alarme, îmi spune el. O să trebuiască să fugim, așa că nu putem risca să ne rupem vreun picior. Nu putem sări.

— Și-atunci, ce facem?

Își trece o mână prin păr și își mușcă buza inferioară, iar eu, pentru o clipă delirantă, nu vreau decât să-l gust. Mă forțez să revin cu picioarele pe pământ.

— Am frânghie, spune el. Va trebui să coborâm cu ajutorul ei. Și repede.

Se pune pe treabă, scoțând un colac de frânghie atașat de o mică ancoră sub formă de gheară. L-am întrebat de un milion de ori la ce Dumnezeu o să-i trebuiască, de ce ar băga-o în rucsacul lui de evadare. Mi-a spus că o persoană nu are niciodată prea multă frânghie. Acum, aproape că îmi vine să râd.

Se întoarce spre mine.

— O să cobor eu primul, ca să te pot prinde de partea cealaltă...

Warner râde tare, mult prea tare.

— Prostule, nu poți s-o *prinzi*, spune el, zvârcolindu-se în cătușele de plastic. N-are pe ea mai nimic. O să te omoare, și o să moară și ea din cauza căderii!

Ochii mei sar de la Warner la Adam. Nu mai am deloc timp să mă distrez pe seama șaradelor lui Warner. Iau imediat o decizie.

— Fă-o! O să vin imediat după tine.

Warner pare înnebunit, confuz.

— Ce faci?

Îl ignor.

— Așteaptă...

Îl ignor.

— Juliette!

Îl ignor.

— Juliette!

Vocea îi e mai încordată, mai ridicată, plină de furie și groază și negare și trădare. Înțelegerea e o nouă piesă în puzzle-ul său mintal.

— El poate să te *atingă*?

Adam își înfășoară pumnul în cearșaf.

— La naiba, Juliette, răspunde-mi! Warner se zvârcolește pe jos, enervat într-un fel care nu credeam vreodată că e posibil. Pare înnebunit, ochii lui sunt neîncrezători, îngroziți. Te-a *atins*?

Nu înțeleg de ce pereții sunt deodată pe tavan. Totul se dă la o parte.

— Juliette...

Adam sparge sticla cu un pocnet iute, cu un pumn tare, și, într-o clipă, în toată încăperea se aude o sirenă puternică, un tip de alarmă pe care n-am mai auzit-o niciodată.

Încăperea huruie sub picioarele mele, pe hol se aud pași tropăind, și știu că mai avem cam un minut până ce vom fi descoperiți.

Adam aruncă frânghia pe geam și își pune rucsacul în spate.

— Aruncă-mi bagajul tău! strigă el, iar eu de-abia îl aud.

Îi arunc sacul meu, iar el îl prinde înainte să coboare pe geam. Alerg către el.

Warner încearcă să mă prindă de picior.

Încercarea lui eșuată aproape că mă face să mă împiedic, dar reușesc să ajung la fereastră fără să pierd prea mult timp. Arunc o privire înapoi spre ușă și simt cum inima îmi aleargă printre oase. Sunetul soldaților care aleargă și strigă se aude din ce în ce mai tare, mai aproape, mai clar cu fiecare secundă.

— Grăbește-te! îmi strigă Adam.

— Juliette, *te rog*...

Warner se întinde din nou după piciorul meu, iar eu icnesc atât de tare, că aproape mă aud prin sirenele care-mi spulberă timpanele. ~~N-am să mă uit la el. N-am să mă uit la el. N-am să mă uit la el.~~

Scot un picior pe geam și mă prind de frânghie. Picioarele mele goale or să transforme asta într-un chin cumplit. Sunt cu ambele picioare în afară. Mâinile îmi sunt pe poziție. Adam mă strigă de dedesubt, și nu știu cât de jos e. Warner îmi țipă numele, și îmi ridic privirea, în pofida eforturile mele.

Ochii săi sunt două focuri de armă verzi care străpung un geam. Trecând prin mine.

Respir adânc și sper că n-o să mor.

Respir adânc și cobor ușor pe frânghie.

Respir adânc și sper că Warner nu-și dă seama de ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Sper că nu-și dă seama că tocmai mi-a atins piciorul.

Și nu s-a întâmplat nimic.

DOUĂZECI ȘI OPT

Simt că iau foc.

Frânghia îmi arde picioarele atât de tare, încât mă mir că nu văd fum. Încerc să uit de durere, deoarece n-am de ales. Isteria în care se află clădirea îmi strivește simțurile, revarsă în jurul nostru o ploaie de pericole. Adam strigă spre mine de dedesubt, spunându-mi să sar, promițându-mi că o să mă prindă. Mi-e prea rușine să recunosc că mi-e frică să nu cad.

N-am niciodată posibilitatea de a lua decizii de una singură.

Soldații dau năvală în ceea ce cândva a fost camera mea, strigând confuzi, probabil șocați să-l găsească pe Warner într-o asemenea poziție slabă. A fost prea ușor să-l înfrângem. Asta mă îngrijorează.

Mă determină să mă gândesc că am făcut o greșeală.

Câțiva soldați își scot capetele pe geamul spart, și mă grăbesc să cobor pe frânghie, dar ei deja se apucă să dezlege ancora. Mă pregătesc pentru senzația neplăcută de a cădea în gol, doar ca să-mi dau seama că ei nu încearcă să mă facă să cad. Ci încearcă să mă tragă înapoi înăuntru.

Probabil că Warner le spune ce să facă.

Mă uit în jos la Adam, și cedez în fața strigătelor lui. Închid ochii și-mi dau drumul.

Și cad chiar în brațele lui deschise.

Ne prăbușim amândoi la pământ, însă rămânem fără suflu doar pentru o clipă. Adam mă apucă de mână, și amândoi o luăm la fugă.

În fața noastră se află un spațiu gol, arid. Asfalt distrus, pavaj neregulat, drumuri desfundate, copaci goi, plante pe moarte, un oraș îngălbenit, abandonat elementelor naturii, înecându-se în frunzele uscate care se fărâmițează sub picioarele noastre. Locuințele civililor sunt joase și late, grupate la întâmplare, iar Adam se asigură că stăm cât de departe de ele putem. Difuzoarele funcționează deja împotriva noastră. Sirenele sunt acoperite de sunetul unei voci ușor mecanice aparținând unei femei tinere.

— *Stingerea a intrat în vigoare. Toată lumea să se întoarcă imediat la casele lor. Există rebeli liberi. Sunt înarmați și gata să tragă. Stingerea a intrat în vigoare. Toată lumea să se întoarcă imediat la casele lor. Există rebeli liberi. Sunt înarmați și gata să tra...*

Picioarele mă dor, pielea mă ustură, gâtul mi-e uscat, disperat după o gură de apă. Nu știu cât de departe am fugit. Tot ce știu este sunetul ghetelor lovind pavajul, scrâșnitul pneurilor care ies din unitățile de depozitare subterane, alarmele care urlă în urma noastră.

Privesc înapoi și văd oameni țipând și căutând adăpost, ieșind din calea soldaților care gonesc printre casele lor, doborând uși ca să vadă dacă nu cumva suntem ascunși pe-acolo. Adam mă trage departe de civilizație și se îndreaptă către străzile abandonate ale unei decade anterioare: restaurante și magazine vechi, străzi înguste și locuri de joacă părăsite. Pământul nerestricționat al fostelor noastre vieți a fost interzis cu strictețe. E un teritoriu pus sub interdicție. Totul s-a închis. Totul e distrus, părăginit,

fără viață. Nimănui nu îi este permis să pătrundă în acest loc. Nici măcar soldaților.

Iar noi umblăm în voie pe aceste străzi, încercând să rămânem nevăzuți.

Soarele alunecă pe cer și se duce spre marginea pământului. Curând va fi noapte, iar eu nu am idee unde ne aflăm. Nu m-am așteptat ca atât de multe lucruri să se întâmple în așa puțin timp, și nu m-am așteptat deloc ca aceste lucruri să se petreacă în aceeași zi. Trebuie doar să sper că voi supraviețui, dar n-am nici cea mai vagă idee încotro ne îndreptăm. Nu mi-a trecut deloc prin minte să-l întreb pe Adam unde mergem.

Ne repezim într-un milion de direcții. Cotind brusc, mergând înainte câțiva metri doar ca să ne întoarcem pe alt drum. Nu pot decât să cred că Adam încearcă să-i zăpăcească și/sau să le distragă atenția pe cât de mult posibil urmăritorilor noștri. Nu pot decât să încerc să țin pasul.

Și nu reușesc.

Adam e un soldat antrenat. El e făcut pentru exact acest tip de situații. El știe cum să fugă, cum să rămână nevăzut, cum să se miște în orice loc fără să scoată un sunet. Eu, pe de altă parte, sunt o fată frântă, care nu a mai făcut de mult timp mișcare. Plămânii mă ard din pricina efortului de a inspira oxigen, șuieră din pricina efortului de a expira dioxid de carbon.

Încep deodată să gâfâi atât de disperată, că Adam se vede nevoit să mă tragă pe o stradă lăturalnică. Și el respiră un pic mai greu decât de obicei, eu însă mă sufoc cu totul în slăbiciunea trupului meu fără vlagă.

Adam îmi cuprinde fața cu mâinile și încearcă să mă facă să-l privesc.

— Vreau să respiri ca mine, OK?

Șuier din nou.

— Concentrează-te, Juliette!

Ochii îi sunt foarte hotărâți. Infinit de răbdători. Pare neînfricat și îl invidiez pentru calmul de care dă dovadă.

— Liniștește-ți inima, spune. Respiră exact ca mine.

Ia 3 guri de aer, le ține câteva secunde, apoi le dă drumul într-o expirație lungă. Încerc să-l imit. Și nu reușesc prea bine.

— Bine. Vreau să continui să respiri ca...

Se oprește. Ochii săi cutreieră pentru o fracțiune de secundă strada abandonată. Știu că trebuie s-o luăm din loc.

Focurile de armă spulberă atmosfera. Nu mi-am dat niciodată seama cât de puternice se aud sau cât de mult îmi fracturează acele sunete toate oasele din trup. Un fior ca de gheață mi se strecoară în sânge și știu imediat că ei nu încearcă să mă omoare pe mine. Ci pe Adam.

Deodată, sunt asfixiată de un nou fel de îngrijorare. Nu-i pot lăsa să-i facă rău.

Nu din cauza mea.

Dar Adam n-are timp ca eu să îmi recapăt suflul sau să-mi regăsesc capul. Mă ia în brațe și țâșnește în diagonală pe o altă alee. Și fugim.

Și eu respir.

Și el strigă:

— Prinde-mă de gât!

Și îi dau drumul tricoului și sunt suficient de tâmpită ca să mă simt rușinată atunci când îmi pun brațele în jurul lui. Mă ridică și mă strânge mai bine, astfel încât sunt mai înaltă, mai aproape de pieptul lui. Mă poartă de parcă n-aș cântări nimic.

Închid ochii și-mi lipesc obrazul de gâtul lui.

Focurile de armă sunt undeva în spatele nostru, dar până și eu pot să-mi dau seama că sunt prea departe de noi, într-o direcție oricum greșită. Se pare că pe moment le-am dejucat planurile. Mașinile lor nu ne pot găsi, deoarece Adam a evitat toate străzile principale. Se pare că are propria-i hartă a acestui oraș. Pare că știe exact ce face — de parcă a plănuit asta de mult timp.

După ce inspir de fix 594 de ori, Adam mă pune jos în fața unui gard lung de plasă. Îmi dau seama că se luptă să înghită oxigen, dar nu gâfâie ca mine. Știe cum să-și dozeze respirația. Știe cum să-și stabilizeze pulsul, să-și liniștească inima, să mențină controlul asupra organelor. Știe cum să supraviețuiască. Sper că o să mă învețe și pe mine.

— Juliette, spune el după o clipă fără suflare. Poți să sari gardul ăsta?

Sunt atât de nerăbdătoare să fiu ceva mai mult decât o masă nefolositoare, că aproape o iau la goană și mă avânt peste obstacolul metalic. Însă sunt nechibzuită. Și prea pripită. Când sar, îmi rup rochia și îmi julesc genunchii. Mă înfior de la durerea arzătoare, și cât timp îmi ia să deschid din nou ochii, Adam e deja lângă mine.

Se uită la picioarele mele și oftează. Aproape că râde. Mă întreb cum trebuie să arăt, jerpelită și sălbatică în rochia asta zdrențuită. Șlițul pe care Warner l-a făcut mi-a ajuns până la șold. Probabil că arăt ca un animal sălbatic.

Lui Adam nu pare să-i pese.

Și el a încetinit. Acum pur și simplu mergem cu pași sprinteni, fără să mai alergăm pe străzi. Îmi dau seama că ne aflăm probabil într-o zonă mai sigură, dar nu știu dacă

ar trebui să pun întrebări acum, sau să le păstrez pe mai târziu. Adam îmi răspunde gândurilor tăcute.

— Aici n-or să-mi mai poată lua urma, spune el, și mi-e clar că toți soldații trebuie să aibă un fel de dispozitiv de urmărire asupra lor.

Mă întreb de ce n-am primit și eu unul.

N-ar trebui să fie atât de ușor să evadezi.

— Nu avem niște dispozitive de urmărire tangibile, explică el.

Cotim la stânga, într-o altă alee. Soarele coboară dincolo de linia orizontului. Mă întreb unde ne aflăm. Cât de departe de așezările Restaurației suntem, de vreme ce aici nu se află picior de om.

— E un ser special injectat în sânge, continuă el, și e făcut să funcționeze o dată cu procesele naturale ale corpurilor noastre. De exemplu, ar ști dacă am murit. Este o metodă excelentă de a ține socoteala soldaților pierduți în lupte.

Mă privește cu coada ochiului. Îmi oferă un zâmbet strâmb pe care aș vrea să-l sărut.

— Și cum ți-ai zăpăcit urmăritorul?

Rânjetul îi devine mai larg. Flutură cu mâna în jurul nostru.

— Locul pe care ne aflăm... a fost un reactor nuclear. Într-o zi, a explodat.

Ochii îmi sunt mari cât toată fața.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo cinci ani. Au curățat totul destul de repede, apoi au ascuns întâmplarea de media, de oameni. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat aici. Însă numai radiația e suficientă pentru a omorî. Face o pauză și adaugă: Deja a făcut-o.

Pașii îi încetinesc.

— Am fost prin zona asta de mai bine de un milion de ori și n-am fost afectat de ea. Warner obișnuia să mă trimită aici ca să adun mostre de pământ. Voia să analizeze efectele. Își trece o mână prin păr. Cred că spera să transforme toxicitatea într-un fel de otravă. Prima oară când am ajuns aici, Warner a crezut că murisem. Dispozitivul de urmărire este conectat la toate sistemele noastre principale de procesare — o alarmă pornește ori de câte ori se pierde un soldat. Știa că era un risc să mă trimită pe mine, așa că nu cred că a fost prea surprins când a auzit că murisem. A fost mai surprins să mă vadă întors, spune Adam și ridică din umeri, de parcă moartea sa ar fi fost un detaliu insignifiant. E ceva în legătură cu chimicalele care neutralizează compoziția moleculară a dispozitivului de urmărire. Așa că practic — acum toată lumea crede că am murit.

— Oare Warner n-o să suspecteze că te afli aici?

— Poate.

Își mijește ochii spre soarele care dispare. Umbrele noastre sunt lungi și imobile.

— Sau aș fi putut fi împușcat. În orice caz, asta ne mai oferă ceva timp.

Mă ia de mână și-mi zâmbește înainte ca un gând să mă lovească puternic.

— Și cu *mine* cum rămâne? întreb. Radiația asta nu poate să mă omoare?

Sper că nu par la fel de agitată pe cât mă simt. Niciodată nu mi-am dorit să fiu mai vie decât acum. Nu vreau să pierd totul atât de curând.

— O... nu! Clatină din cap. Scuze, am uitat să-ți spun — unul dintre motivele pentru care Warner a vrut să

adun mostrele astea e că și tu ești imună la ele. Te-a analizat. A spus că a găsit informația asta în dosarele tale medicale. Că ai fost testată...

— Dar nimeni nu...

— ... probabil fără să știi, și în pofida testărilor pozitive pentru radiații, tu erai complet sănătoasă din punct de vedere biologic. Nu era nimic ciudat în legătură cu tine.

Nimic ciudat în legătură cu tine.

Observația e atât de falsă, că încep să râd. Încerc să-mi reprim scepticismul.

— Nu e nimic ciudat în legătură cu mine? Glumești, nu?

Adam mă privește lung atât de mult timp, că încep să roșesc. Îmi ridică bărbia, ca să-l pot privi direct în ochi. Albastru albastru albastru sfredelindu-mă. Vocea îi e profundă, fermă.

— Nu cred că te-am auzit vreodată râzând.

Are atât de multă dreptate, că nu știu ce să-i răspund în afară de adevăr. Zâmbetul mi se transformă într-o linie dreaptă.

— Râsul vine odată cu trăitul. Ridic din umeri, încercând să par indiferentă. Iar eu, înainte, nu am trăit deloc cu adevărat.

Ochii lui nu și-au pierdut concentrarea. Mă țintuiește în loc cu puterea unei atracții puternice care vine din străfundurile lui. Aproape că-i simt inima bătându-i pe pielea mea. Aproape că-i simt buzele respirând pe plămânii mei. Aproape că-i simt gustul pe limba mea.

Respiră tremurat și mă trage aproape de el. Mă sărută pe creștet și îmi șoptește:

— Hai să mergem acasă.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Acasă.

Acasă.

La ce se referă?

Dau să pun întrebarea, dar zâmbetul său tainic este singurul răspuns pe care-l primesc. Sunt rușinată și fericită și nerăbdătoare și curioasă. Mă simt de parcă în stomac am o tobă ce bate în ritmul inimii. Nervii îmi sunt atât de încordați, încât am senzația că zumzăie străbătuți de un curent electric.

Fiecare pas e un pas departe de ospiciu, departe de Warner, departe de inutilitatea existenței pe care am cunoscut-o dintotdeauna. Fiecare pas pe care îl fac, îl fac pentru că *vreau*. Pentru prima oară înaintez deoarece *vreau*, deoarece simt speranță și iubire și euforia frumuseții, deoarece vreau să știu cum e să *trăiești*. Aș putea sări să prind o briză și să trăiesc pentru totdeauna în drumurile ei duse de vânt.

Mă simt de parcă aș fi fost născută pentru aripi.

Adam mă conduce într-o magazie abandonată de la marginea acestui câmp sălbatic, năpădit de buruieni copitoare și tulpini ca niște tentacule răsfirate care se întind peste tot, aspre și hidoase, cel mai probabil otrăvitoare dacă le înghiți. Mă întreb dacă ăsta e locul în care Adam

vrea să stăm noi. Pășesc în spațiul întunecat, mijesc ochii și văd o formă.

Înăuntru e o mașină.

Clipesc.

Nu doar o mașină. Ci un tanc.

Adam aproape că nu-și mai poate controla nerăbdarea. Caută să-mi vadă reacția și pare satisfăcut de surprinderea mea. Începe să turuie.

— L-am convins pe Warner că am reușit să stric unul dintre tancurile pe care le-am adus aici. Chestiile astea sunt făcute să funcționeze cu electricitate — așa că i-am spus că subansamblul principal s-a ars în contact cu urmele chimice. Că a fost stricat de ceva din atmosferă. Așa că a aranjat ca o mașină să mă ducă și să mă ia după aia, și a spus că ar trebui să lăsăm tancul unde e. Adam aproape că zâmbește. Warner mă trimitea aici împotriva dorinței tatălui său, și n-a vrut ca cineva să afle că stricase un tanc de 500 de mii de dolari. Raportul oficial spune că a fost furat de rebeli.

— N-ar fi putut altcineva să vină și să vadă că tancul e aici?

Adam deschide ușa.

— Civilii stau foarte, foarte departe de locul ăsta, și niciun alt soldat n-a fost aici. Nimeni n-a vrut să riște să se iradieze. Își înclină capul într-o parte. Ăsta e unul dintre motivele pentru care Warner mi te-a încredințat. I-a plăcut că eram dispus să-mi risc viața pentru că asta era de *datoria* mea.

— N-a crezut niciodată c-o să faci ceva neașteptat, murmur eu, înțelegând.

Adam clatină din cap.

— Nu. Și după ce s-a întâmplat cu serul de urmărire, nu avea niciun motiv să aibă îndoieli că aici erau posibile lucruri ciudate. Am dezactivat eu singur subansamblul electric, în caz că voia să verifice. Dă din cap spre vehiculul monstruos. Aveam sentimentul că într-o zi îmi va fi de folos. E bine să fii mereu pregătit.

Pregătit. El era mereu pregătit. Să fugă. Să evadeze.

Mă întreb de ce.

— Vino, spune el, cu vocea în mod evident mai blândă.

Se întinde spre mine în lumina slabă, iar eu pretind că e o coincidență fericită că mâinile lui îmi ating coapsele goale. Pretind că nu mă simt incredibil că se luptă cu rochia mea sfâșiată în timp ce mă ajută să urc în tanc. Pretind că nu văd felul în care mă privește în timp ce ultimele raze ale soarelui dispar dincolo de linia orizontului.

— Trebuie să mă îngrijesc de picioarele tale, spune el, o șoaptă pe pielea mea, electrică în sângele meu.

Pentru o clipă, nici măcar nu înțeleg ce vrea să spună. Nici măcar nu-mi pasă. Gândurile mele sunt atât de nepotrivite, că mă surprind chiar și pe mine. N-am mai avut niciodată libertatea de a atinge pe cineva. În mod cert, nimeni nu a *vrut* să fie atins de mine. Adam este o experiență cu totul nouă.

Nu mă gândesc decât la faptul că-l ating.

— Tăieturile nu sunt prea serioase, continuă el, trecându-și vârfurile degetelor peste picioarele mele.

Respirația mi se oprește.

— Dar în orice caz, continuă, o să trebuiască să le spălăm. Uneori e mai sigur să fii tăiat de cuțitul unui

măcelar decât să fii zgâriată de o bucată de metal. Nu vrei să ți se infecteze.

Își ridică privirea. Mâna lui e acum pe genunchiul meu.

Dau din cap și nu știu de ce. Mă întreb dacă pe dinafară tremur tot atât de mult ca pe dinăuntru. Sper că e prea întuneric ca să vadă cât de roșie sunt la față, cât de rușinos este faptul că el nu-mi poate atinge genunchiul fără ca eu să înnebunesc. Trebuie să spun ceva.

— Ar trebui să mergem, nu?

— Da. Respiră adânc și pare să redevină din nou el însuși. Da, trebuie să mergem. Privește cu atenție prin lumina serii. O să treacă ceva timp până ce-or să-și dea seama că încă sunt în viață. Și trebuie să ne folosim de asta.

— Dar odată ce părăsim locul ăsta... serul n-o să intre din nou în funcțiune? N-or să știe că nu ești mort?

— Nu.

Se urcă la volan și bâjbâie după contact. Nu e nicio cheie, ci doar un buton. Mă întreb dacă recunoaște amprenta lui Adam drept comandă. O mică huruială, și mașina pornește.

— Warner trebuia să-mi reînnoiască serul de fiecare dată când mă întorceam. Și atunci când dispare — dispare pentru totdeauna. Rânjește. Așa că acum putem pleca naibii de-aici.

— Dar unde mergem? îl întreb în cele din urmă.

Înainte să răspundă, mișcă schimbătorul de viteze.

— Acasă la mine.

TREIZECI

— Ai o *casă*?

Sunt prea șocată ca să mai fiu politicoasă.

Adam râde și iese de pe câmp. Tancul e surprinzător de rapid, surprinzător de iute și de silențios. Motorul s-a redus la un bâzâit liniștitor, și mă întreb dacă ăsta este motivul pentru care au schimbat tancurile de la benzină la electricitate. În mod cert, în acest fel sunt mult mai greu de detectat.

— Nu chiar, răspunde el. Dar e un fel de casă. Da.

Vreau să întreb și nu vreau să întreb și simt nevoia să întreb și nu vreau să întreb niciodată. Trebuie să întreb. Îmi fac curaj.

— Tatăl tău...

— A murit cu ceva timp în urmă.

Adam nu mai zâmbește. În vocea lui se simte o undă de ceva ce numai eu aș ști să definesc. Durere. Amărăciune. Furie.

— Ah...

Mergem în tăcere, amândoi adânciți în propriile gânduri. Nu îndrăznesc să întreb ce s-a ales de mama lui. Nu fac decât să mă întreb cum de el e așa cum e în pofida unui asemenea tată vrednic de dispreț. Și mă întreb de ce a intrat în armată dacă o urăște atât de tare. Dar acum, sunt prea rușinată să întreb. Nu vreau să trec peste granițele sale emoționale.

Numai Dumnezeu știe că și eu am asemenea granițe — milioane chiar.

Privesc pe fereastră și încerc să văd pe unde trecem, dar nu pot să deslușesc mai mult de întinderile deprimante de pământ pustiit cu care m-am obișnuit. Unde ne aflăm noi nu există picior de civil: suntem prea departe de așezările Restaurației și de locuințele civililor. Observ un alt tanc patrulând la vreo 30 de metri depărtare, dar nu cred că ne vede. Adam conduce fără faruri, probabil ca să nu atragă prea tare atenția. Mă întreb cum de e în stare să navigheze. Luna e singura lampă care ne luminează drumul.

E sinistru de tăcut.

Pentru o clipă, îmi îngădui gândurilor să se întoarcă la Warner, întrebându-mă ce se întâmplă în acest moment, întrebându-mă câți oameni mă caută oare, întrebându-mă ce e dispus să facă pentru a mă avea înapoi. Pe Adam îl vrea mort. Pe mine mă vrea vie. Nu se va opri până ce nu voi fi închisă lângă el.

Nu trebuie să afle niciodată niciodată niciodată că îl pot atinge.

Nu pot decât să-mi imaginez ce-ar face dacă ar ști că are acces la trupul meu.

Inspir rapid, scurt, tremurat, și mă gândesc să-i spun lui Adam ce s-a întâmplat. Nu. Nu. Nu. Nu. Închid ochii și mă gândesc că poate am interpretat greșit situația. A fost haotic. Creierul mi-era distras. Poate că mi-am imaginat. Da.

Poate că mi-am imaginat.

E și-așa suficient de ciudat că Adam mă poate atinge. Probabilitatea ca în această lume să existe 2 oameni care să

fie imuni la atingerea mea nu pare plauzibilă. De fapt, cu cât mă gândesc mai tare la asta, cu atât sunt mai hotărâtă să cred că probabil m-am înșelat. Poate că ceva m-a atins pe picior chiar atunci. Poate că a fost bucata de cearșaf pe care Adam a aruncat-o după ce a folosit-o să spargă geamul. Poate că a fost o pernă care căzuse de pe pat. Poate că au fost mănușile lui Adam care zăceau pe podea. Da.

Nu e cu putință să mă fi atins, căci, dacă ar fi făcut-o, ar fi strigat de durere.

La fel ca toată lumea.

Mâna lui Adam alunecă ușor într-a mea, iar eu îi strâng degetele cu ambele mâini, brusc disperată să mă asigur din nou că e imun la atingerea mea. Sunt brusc disperată să beau fiecare picătură a ființei lui, disperată să savurez fiecare moment pe care nu l-am cunoscut vreodată. Sunt brusc îngrijorată că acest fenomen are o dată de expirare. Un ceas care va bate de miezul nopții. Un dovleac transformat în trăsură.

Posibilitatea să-l pierd

Posibilitatea să-l pierd

Posibilitatea să-l pierd însumează 100 de ani de singurătate pe care nu vreau să mi-i imaginez. Nu vreau ca brațele mele să nu mai simtă niciodată căldura lui. Atingerea lui. Buzele lui, Doamne, buzele lui, gura lui pe gâtul meu, trupul său lipit de-al meu, ținându-mă laolaltă de parcă mi-ar afirma că nu fac umbră pământului degeaba.

Înțelegerea este un pendul de mărimea lunii. O să mă lovească întruna.

— Juliette?

Înghit glonțul pe care-l am în gât.

— Da?

— De ce plângi...?

Vocea îi e aproape la fel de tandră precum mâna lui când și-o trage din strânsoare. Îmi atinge lacrimile care-mi curg pe față și sunt atât de umilită, că nici nu știu ce să spun.

— Tu poți să mă *atingi*, spun pentru prima oară, recunoscând cu voce tare pentru prima oară, și cuvintele mi se preschimbă în șoapte. Tu poți să mă atingi. Îți pasă, și nu știu de ce. Ești bun cu mine, și nu trebuie să fii. Propriei mele mame nu i-a păsat suficient cât... cât s-să...

Îmi pierd vocea și-mi strâng buzele. Mi le lipesc. Mă forțez să stau nemișcată.

Sunt o piatră. O statuie. O mișcare înghețată în timp. Gheața nu simte nimic.

Adam nu răspunde, nu spune niciun cuvânt până ce nu iese de pe drum și intră într-o veche parcare subterană. Îmi dau seama că am ajuns într-o loc care seamănă cu civilizația, însă sub pământ e beznă. Nu pot să văd nimic și, din nou, mă mir cum de Warner reușește. Ochii îmi cad pe ecranul luminat de pe tabloul de bord, doar ca să-mi dau seama că tancul are viziune nocturnă. *Desigur.*

Adam oprește motorul. Îl aud oftând. De-abia îi pot distinge silueta înainte să-i simt mâna pe coapsă, cealaltă mână urcând pe trupul meu pentru a-mi găsi fața. Căldura mi se împrăștie prin membre precum lava topită. Vârfurile degetelor mele de la mâini și picioare încep să revină la viață, și trebuie să-mi reprim fiorul care-mi străbate trupul.

— Juliette, șoptește el, și îmi dau seama cât de aproape e.

Nu sunt sigură de ce nu m-am evaporat în neant.

— Întotdeauna am fost noi doi împotriva lumii, spune el. Mereu a fost așa. E vina mea că mi-a luat atât de mult să fac ceva în privința asta.

— Nu. Scutur frenetic din cap. Nu e vina ta...

— Ba e. M-am îndrăgostit de tine cu mult timp în urmă. Doar că n-am avut niciodată curajul să procedez cum trebuie.

— Fiindcă te-aș fi putut omorî.

Râde încet.

— Fiindcă nu credeam că te merit.

Sunt o bucată de uimire transformată în ființă.

— Poftim?

Își freacă nasul de al meu. Se lipește de gâtul meu. Învârte o șuviță de păr în jurul degetului și nu pot nu pot nu pot să respir.

— Ești atât de... *bună*, șoptește el.

— Dar mâinile mele...

— N-au făcut niciodată nimic ca să rănească pe cineva.

Sunt pe cale să protestez, când el se corectează.

— Nu în mod intenționat.

Se reazemă din nou de spătar. De-abia îl văd frecându-și gâtul.

— N-ai ripostat niciodată, spune după o clipă. Mereu m-am întrebat de ce. Niciodată nu ai zbierat și nu te-ai înfuriat și n-ai spus ceva cuiva, spune el, și eu știu că ne-am întors din nou în clasa a treia a patra a cincea a șasea a șaptea a opta a noua. Dar, la naiba, probabil că ai citit un milion de cărți.

Știu că zâmbește când spune asta.

Pauză.

— Nu deranjai pe nimeni, dar erai o țintă ambulantă în fiecare zi. Ai fi putut riposta. Ai fi putut răni pe oricine dacă voiai.

— Nu vreau să fac rău nimănui.

Vocea mi-e mai puțin decât o șoaptă. Nu-mi pot scoate din minte imaginea lui Adam cel în vârstă de 8 ani. Zăcând pe jos. Distrus. Abandonat. Plângând în țărână.

Lucrurile pe care le fac oamenii pentru putere.

— De aceea tu nu vei fi niciodată ceea ce vrea Warner să fii.

Privesc fix în întuneric, cu mintea torturată de posibilități.

— Cum poți fi atât de sigur?

Buzele lui sunt atât de aproape de ale mele.

— Deoarece ție tot îți pasă de lumea asta.

Icnesc, iar el mă sărută, adânc și puternic și fără restricții. Mâinile lui îmi cuprind spatele, lăsându-mi trupul în jos până ce ajung pe orizontală și nu-mi pasă. Capul mi-e pe șezutul scaunului, el e deasupra mea, cu mâinile apucându-mă de șolduri pe sub rochia zdrențuită, și sunt atinsă de un milion de flăcări de dorință, atât de disperate, că de-abia pot respira. El e o baie fierbinte, o respirație scurtă, 5 zile de vară apăsate în 5 degete care scriu povești pe trupul meu. Sunt o încâlceală penibilă de nervi care se lovește de el, controlată de singurul curent de electricitate care trece prin miezul meu. Mirosul lui îmi ia cu asalt simțurile.

Ochii lui
Mâinile lui
Pieptul lui

Buzele lui
sunt la urechea mea când îmi vorbește.

— Apropo, am ajuns.

Acum respiră mai greu decât atunci când fugea să scape cu viață. Simt cum inima îi bate lipită de mine. Cuvintele lui sunt o șoaptă frântă.

— Poate că ar trebui să intrăm. E mai sigur.

Dar nu se mișcă.

Aproape că nu înțeleg despre ce vorbește. Pur și simplu dau din cap, până ce îmi amintesc că nu mă poate vedea. Încerc să-mi aduc aminte cum să vorbesc, însă sunt prea concentrată asupra degetelor pe care și le trece peste coapsele mele pentru a mai putea să formez propoziții. E ceva, legat de întunericul desăvârșit, de faptul că nu pot vedea ce se întâmplă, care mă îmbată cu o amețeală delicioasă.

— Da, e tot ce reușesc să îngăim.

Mă ajută să mă ridic în șezut și își lipește fruntea de a mea.

— Iartă-mă, spune el. Mi-e prea greu să mă abțin.

Vocea îi e periculos de răgușită; cuvintele lui îmi furnică pielea.

Le dau voie mâinilor mele să se bage pe sub tricoul lui, și îl simt încremenind, înghițind cu greu. Trasez cu degetul formele perfect sculptate ale trupului său. Nu e nimic altceva decât mușchi.

— Nu trebuie, îi spun.

Inima îi bate atât de tare, că n-o pot deosebi de a mea. În aerul dintre noi sunt 1.600 de grade Celsius. Degetele sale se află chiar sub șoldul meu, mângâind bucata mică de material care mă ține pe jumătate decentă.

— Juliette...

— Adam?

Mă ridic de surprindere. Frică. Îngrijorare. Adam nu se mai mișcă, înghețat în fața mea. Nu sunt sigură că respiră. Privesc în jur, dar nu găsesc nicio față care să corespundă vocii care i-a strigat numele, și încep să mă panichez înainte ca Adam să deschidă repede ușa, zburând afară înainte să o aud din nou.

— Adam... tu ești?

E un băiat.

— James!

Sunetul înăbușit al impactului, 2 trupuri izbindu-se, 2 voci prea fericite ca să fie periculoase.

— Nu pot să cred că tu ești! Vreau să zic, ei bine, am crezut că erai tu pentru că mi s-a părut că am auzit ceva și la început m-am gândit că nu era nimic dar pe urmă am zis că poate ar trebui să verific doar ca să fiu sigur fiindcă *dacă erai tu* și... Se oprește. Stai așa... ce cauți aici?

— Am venit acasă.

Adam râde puțin.

— Pe bune? James chiuie. Ai venit de tot?

— Da. Adam oftează. La naiba, ce mă bucur să te văd!

— Mi-ai lipsit mult, spune James, deodată tăcut.

O respirație profundă.

— Și tu mie, puștiule. Și tu mie.

— Hei, deci, ai mâncat ceva? Benny tocmai mi-a adus pachetul cu cina, așa că aș putea să împart ceva cu ti...

— James?

Băiatul tace o clipă. Apoi:

— Da?

— Vreau să-ți prezint pe cineva.

Mâinile îmi sunt transpirate. Inima mi-a ajuns în gât. Îl aud pe Adam venind înapoi spre tanc și nu-mi dau seama că și-a băgat capul înăuntru până ce nu aud că apasă pe un comutator. O lumină slabă de urgență umple cabina. Clipesc de câteva ori și văd un băiat stând cam la 2 metri distanță, păr blond-închis încadrând o față rotundă cu ochi albaștri care par prea familiari. Mă privește lung, cu buzele strânse, concentrat.

Adam îmi deschide ușa. Mă ajută să mă ridic în picioare, cu greu reușind să-și stăpânească zâmbetul de pe față, iar eu sunt uluită de intensitatea agitației mele. Nu știu de ce sunt atât de agitată, dar, Doamne, sunt atât de agitată! Băiatul este în mod evident important pentru Adam. Nu știu de ce, dar simt că și acest *moment* e important. Sunt atât de îngrijorată că o să stric totul. Încerc să aranjez fâșiile rupte ale rochiei, încerc să netezesc materialul boțit. Îmi trec degetele prin păr. E inutil.

Bietul copil va fi îngrozit.

Adam mă conduce. James e ceva mai scund decât mine, dar se vede pe fața lui că e tânăr, nepătat, neatins de cele mai crude realități ale acestei lumi. Vreau să mă desfăt cu frumusețea inocenței sale.

— James? Ea e Juliette, spune Adam, uitându-se la mine. Juliette, el e fratele meu, James.

TREIZECI ȘI UNU

Fratele lui.

Încerc să nu mai par agitată. Încerc să-i zâmbesc băiatului care îmi studiază fața și jalnicele bucăți de material care de-abia îmi acoperă trupul. Cum de n-am știut că Adam are un frate? Cum de n-am știut niciodată?

James se întoarce spre Adam.

— *Asta* e Juliette?

Stau aici ca o grămadă de nimic. Nu-mi amintesc cum trebuie să mă port.

— Știi cine sunt?

James se întoarce spre mine.

— O, da! Adam vorbește despre tine *o grămadă.*

Roșesc și nu pot să nu mă uit la Adam. El privește fix în jos. Își drege vocea.

— Mă bucur să te cunosc, reușesc să îngăim.

James își înclină capul într-o parte.

— Deci, așa te-mbraci tu mereu?

Aș vrea să mor puțin.

— Hei, puștiule, îl întrerupe Adam. Juliette o să stea cu noi un timp. Ce-ar fi să te duci să vezi dacă nu cumva ai pe jos niște izmene înșirate, ce zici?

James pare îngrozit. Țâșnește în întuneric, fără să mai spună nimic.

Se lasă tăcerea vreme de atât de multe secunde, că le pierd șirul. În depărtare se aude un fel de picurat.

Respir adânc. Îmi mușc buza inferioară. Încerc să găsesc cuvintele potrivite. Dau greș.

— Nu știam că ai un frate.

Adam șovăie.

— E OK... că am? O să împărțim casa, și eu...

Stomacul îmi cade pe genunchi.

— *Bineînțeles* că e OK! Eu doar... vreau să zic... ești sigur că e în regulă... pentru *el*? Că mă aflu eu aici?

— Nu am izmene *pe nicăieri*, anunță James, înaintând spre lumină.

Mă întreb unde a dispărut, unde se află casa. Se uită la mine.

— Deci, o să stai cu noi?

Adam intervine.

— Da. O să stea cu noi puțin.

James se uită de la mine la Adam și înapoi la mine. Întinde mâna.

— Ei bine, mă bucur că în sfârșit te-am întâlnit.

Toată culoarea mi se scurge din obraji. Inima îmi bate în urechi. Genunchii sunt pe cale să-mi cedeze. Nu pot să-mi iau ochii de la mânuța întinsă spre mine.

— *James*, spune Adam un pic tăios.

James începe să râdă.

— Glumeam, spune el, lăsându-și mână în jos.

— Poftim?

De-abia pot să respir. Capul mi se învârte, confuz.

— Nu-ți face *griji*, spune James, chicotind încă. N-am să te ating. Adam mi-a spus totul despre puterile tale magice.

Își dă ochii peste cap.

— Adam... ți-a... el.. *ce*?

— Hei, am face mai bine să intrăm. Adam își drege vocea un pic cam prea tare. Am să iau bagajele imediat...

Aleargă spre tanc. Rămân privindu-l pe James. El nu-și ascunde curiozitatea.

— Câți ani ai? mă întreabă.

— Șaptesprezece ani.

Dă din cap.

— Așa a spus și Adam.

Mă enervez.

— Și ce altceva ți-a mai spus Adam despre mine?

— A spus că n-ai părinți. A spus că ești ca noi.

Inima mi-e o bucată de unt, topindu-se nepăsător într-o zi caldă de vară. Vocea mi se îmblânzește.

— *Tu* câți ani ai?

— Anul viitor o să împlinesc unsprezece ani.

Rânjesc.

— Deci ai zece ani?

Își încrucișează brațele la piept. Se încruntă.

— Peste doi ani o să am doisprezece.

Cred că deja îl iubesc pe puștiul ăsta.

Lumina din cabină se stinge și pentru o clipă suntem cufundați în întunericul desăvârșit. Un ușor *clic* și o lumină vagă circulară ne luminează calea. Adam are o lanternă.

— Hei, James? De ce nu ne conduci tu?

— Da, domnule!

Se oprește în fața lui Adam, ne oferă un salut exagerat, și aleargă atât de rapid, că nu e cu putință să-l urmăm. Zâmbesc cu toată fața.

Adam mă ia de mână în timp ce înaintăm.

— Ești bine?

Îl strâng de degete.

— I-ai povestit fratelui tău în vârstă de zece ani despre puterile mele magice?

Râde.

— Îi povestesc multe lucruri.

— Adam?

— Da?

— *Casa* ta nu e primul loc unde o să te caute Warner? Nu e periculos?

— Ar fi. Dar conform dosarelor mele, eu nu am casă.

— Și fratele tău?

— Ar fi prima țintă a lui Warner. E mai în siguranță pentru el dacă-l pot supraveghea. Warner știe că am un frate, doar că nu știe unde. Până ce-o să-și dea seama — și o va face —, trebuie să ne pregătim.

— Să luptăm?

— Să ripostăm, da.

Până și în lumina vagă a acestui loc străin văd hotărârea care a pus stăpânire pe el. Mă face să vreau să cânt.

Închid ochii.

— Bun.

— Ce vă ia atât de mult? strigă James de undeva din depărtare.

Și o luăm la fugă.

Parcarea este situată sub o veche clădire de birouri abandonată, ascunsă în întuneric. O ieșire de incendiu dă direct spre etajul principal.

James e atât de fericit, că sare în sus și-n jos pe scări, urcând în fugă câteva trepte doar ca să le coboare înapoi să se plângă că nu venim mai repede. Adam îl prinde de la spate și îl ridică în brațe. Râde.

— O să-ți rupi gâtul.

James protestează, însă doar cu jumătate de gură. E atât de fericit că fratele lui s-a întors.

Un junghi înțepător al unui tip anume de senzație mă lovește în inimă. Mă rănește într-un fel plăcut și dureros pe care nu-l pot recunoaște. Mă simt ciudat de încălzită și amorțită în același timp.

Adam introduce un cod de acces pe o tastatură de lângă o ușă masivă de oțel. Se aude un *clic* ușor, un *bip* scurt, și răsucește de mâner.

Ceea ce văd înăuntru mă lasă fără cuvinte.

TREIZECI ȘI DOI

E o adevărată cameră de zi, mare și luxoasă. Un covor gros, fotolii moi, o canapea lungă lipită de un perete. Nuanțe de verde și roșu și portocaliu, lămpi calde aprinse în locul spațios. Seamănă cu o casă mai mult decât orice alt loc pe care l-am văzut vreodată. Amintirile reci ale copilăriei mele singuratice nici măcar nu se compară. Deodată mă simt atât de în siguranță, încât mă sperie.

— Îți place? mă întreabă Adam rânjind, amuzat fără îndoială de expresia de pe fața mea.

Reușesc să-mi revin din uimire.

— Îmi place la nebunie, îi spun cu voce tare sau în gând — nici nu mai știu.

— Adam a făcut-o, spune James mândru, umflându-și pieptul un pic mai mult decât necesar. A făcut-o pentru mine.

— N-am *făcut-o*, protestează Adam, chicotind. Eu doar... am aranjat puțin locul.

— Tu locuiești aici singur? îl întreb pe James.

El își vâră mâinile în buzunare și încuviințează din cap.

— Benny stă cu mine mult, dar de cele mai multe ori sunt singur aici. Cu toate că sunt norocos.

Adam pune bagajele noastre pe canapea. Își trece o mână prin păr și văd cum mușchii spatelui i se contractă. Văd cum începe să se relaxeze.

Știu de ce, dar tot întreb:

— De ce ești norocos?

— Fiindcă am un vizitator. Ceilalți copii nu au vizitatori.

— Mai sunt și alți copii aici?

Sper că nu par la fel de îngrozită pe cât mă simt.

James dă repede din cap.

— O, da! Pe toată strada. Toți copiii sunt aici. Cu toate că eu sunt singurul care are cameră proprie, spune el, arătând cu mâna prin jur. Toată asta e a mea deoarece Adam mi-a dat-o. Însă toți ceilalți trebuie să împartă. Avem și un fel de școală. Și Benny îmi aduce pachete cu mâncare. Adam spune că pot să mă joc și cu ceilalți copii, dar să nu-i aduc înăuntru. Ridică din umeri. E OK.

Adevărul cuvintelor spuse se răspândește precum otrava în adâncul stomacului meu.

O stradă dedicată copiilor orfani.

Mă întreb cum au murit părinții lor. Nu mă întreb prea mult timp.

Analizez obiectele din încăpere și văd un frigider mic și un cuptor cu microunde pe el, amândouă vârâte într-un colț, văd niște dulăpioare pentru depozitare. Adam a adus cât de multe a putut — tot felul de mâncăruri la conservă și produse neperisabile. Amândoi ne-am adus articolele de toaletă și mai multe rânduri de haine. Am împachetat suficient cât să supraviețuim ceva vreme.

James scoate un pachet cu folie din frigider și-l bagă în cuptorul cu microunde.

— Stai... James... nu..., încerc eu să-l opresc.

Ochii îi sunt larg deschiși, înghețați.

— Ce e?

— Staniolul... nu poți... nu poți pune metal în cuptorul cu microunde...

— Ce-i un cuptor cu microunde?

Clipesc de atâtea ori, că încăperea începe să se învârtă.

— Ce...?

El înlătură capacul recipientului de staniol și scoate de acolo un cubuleț. Seamănă cu un cub de Vegeta. Arată cu degetul spre cub, apoi dă din cap spre cuptorul cu microunde.

— E-n regulă. Mereu pun o chestie din asta în Automat. Nu se-ntâmplă nimic.

— Ia compoziția moleculară din mâncare și o multiplică, spune Adam, care se află lângă mine. Nu adaugă valori nutriționale în plus, dar te face să te simți mai plin.

— Și e ieftin! spune James, rânjind, când îl bagă înapoi în invenția aia.

Sunt uimită de cât de multe s-au schimbat. Oamenii au devenit atât de disperați, încât acum își falsifică *mâncarea.*

Am atât de multe întrebări, că mai am puțin și explodez. Adam mă strânge blând de umăr.

— O să vorbim mai târziu, îți promit, șoptește el.

Dar eu sunt o enciclopedie cu foarte multe pagini goale.

James adoarme cu capul pe genunchii lui Adam.

De îndată ce și-a terminat mâncarea a vorbit nonstop, spunându-mi totul despre acea așa-zisă școală și despre acei așa-ziși prieteni, și despre Benny, doamna în vârstă care are grijă de el deoarece „cred că îl place mai tare pe Adam decât pe mine, dar uneori îmi face rost de zahăr, așa că e OK". Toată lumea are oră de culcare. Nimănui, în afară de soldați, nu îi este permis să iasă afară după ce soarele apune, iar soldații sunt înarmați și instruiți să tragă ori de câte ori trebuie. „Unii oameni primesc mai multă mâncare și mai multe lucruri decât alți oameni", a spus

James, dar asta e din cauză că oamenii sunt clasificați în funcție de ceea ce pot oferi Restaurației, și nu din cauză că sunt ființe umane cu dreptul de a nu muri de foame.

Inima mi se frângea cu fiecare cuvânt pe care mi-l împărtășea.

— Nu te deranjează că vorbesc mult, nu?

Și-a mușcat buza inferioară și m-a privit lung.

— Nu mă deranjează deloc.

— Toată lumea spune că vorbesc mult, a zis el, ridicând din umeri. Dar ce să fac când am atâtea lucruri de spus?

— Hei... apropo... — ne-a întrerupt Adam. Să nu spui nimănui că suntem aici, OK?

James a dat să spună ceva. A clipit de câteva ori. S-a uitat lung la fratele lui.

— Nici măcar lui Benny?

— Nimănui, a spus Adam.

Pentru o fracțiune de secundă am văzut ceva trecând prin ochii lui, ceva ce părea a fi înțelegere adevărată. Un copil de 10 ani în care se poate avea încredere absolută. A încuviințat din cap, de mai multe ori.

— OK. N-ați fost niciodată aici.

Adam dă la o parte niște șuvițe rebele de pe fruntea lui James. Privește fața fratelui său adormit de parcă ar încerca să memoreze fiecare detaliu al unei picturi în ulei. Mă uit la el cum se uită la James.

Mă întreb dacă știe că îmi ține inima în mâna lui. Respir adânc, tremurat.

Adam își ridică privirea, iar eu mă uit în jos, și amândoi suntem stânjeniți din motive diferite.

— Mai bine l-aș pune în pat, îmi șoptește, dar nu face niciun efort să se miște.

James doarme buștean buștean buștean.

— Când l-ai văzut ultima oară? îl întreb, având grijă să-mi mențin vocea scăzută.

— Acum vreo șase luni. Tace. Dar am vorbit la telefon foarte mult, spune zâmbind. I-am povestit multe despre tine.

Roșesc. Îmi număr degetele, ca să mă asigur că sunt toate acolo.

— Nu ți-a monitorizat Warner apelurile?

— Ba da. Dar Benny are o linie telefonică nedetectabilă, și am avut mereu grijă să o folosesc numai pentru raportările oficiale. Oricum, James știe despre tine de mult timp.

— Pe bune…?

Nu-mi place că simt nevoia să știu, dar de-abia mă pot abține. Sunt o încâlceală de fluturi.

Se uită în sus, apoi în altă parte. Apoi mă privește în ochi. Oftează.

— Juliette, te-am căutat din ziua în care ai plecat.

Genele mi se agață de sprâncene; maxilarul îmi cade în poală.

— Am fost îngrijorat pentru tine, spune el încet. Nu știam ce aveau de gând să-ți facă.

— De ce? — icnesc, înghit, mă poticnesc de cuvinte. De ce ți-ar păsa?

Se reazemă de canapea. Își trece mâna liberă peste față. Anotimpurile se schimbă. Stelele explodează. Cineva pășește pe lună.

— Știi că-mi aduc aminte de prima zi când ai apărut la școală? Râde încet, întristat. Poate că eram prea mic, și

poate că nu știam prea multe despre lume, dar era ceva la tine care m-a atras din prima clipă. E ca și când nu voiam decât să fiu aproape de tine, ca și când aveai această... această *bunătate* pe care n-o găsisem niciodată până atunci. Această blândețe pe care n-am găsit-o niciodată acasă. Pur și simplu voiam să te aud vorbind. Voiam să mă vezi, să-mi zâmbești. În fiecare zi îmi promiteam că aveam să-ți vorbesc. Voiam să te *cunosc*. Dar în fiecare zi eram un laș. Și, într-o zi, pur și simplu ai dispărut. Auzisem zvonuri, însă știam eu ce știam. Știam că nu-i puteai face rău cuiva.

Se uită în jos. Pământul se despică, iar eu cad prin fisură.

— Sună aiurea, spune el în cele din urmă, foarte încet. Când te gândești că mi-a păsat atât de mult fără ca măcar să vorbim vreodată. Șovăie. Dar mă gândeam la tine întruna. Mă întrebam mereu unde erai. Ce avea să ți se întâmple. Mi-era teamă că nu aveai să ripostezi vreodată. Tace atât de mult timp, încât vreau să-mi mușc limba. Trebuia să te găsesc, șoptește el. Am întrebat peste tot, și nimeni nu avea răspunsuri. Lumea continua să se dezbine. Lucrurile deveneau tot mai rele și nu știam ce să fac. Trebuia să am grijă de James și trebuia să găsesc o cale de supraviețuire, și nu știam dacă intrând în armată avea să fie de ajutor, dar nu te-am uitat niciodată. Mereu am sperat, bâiguie el, că într-o zi aveam să te revăd.

Am rămas fără cuvinte. Buzunarele îmi sunt pline de litere pe care nu pot să le leg laolaltă și sunt atât de disperată să spun ceva, încât nu spun nimic, iar inima mea e pe cale să-mi sară din piept.

— Juliette...?

— M-ai găsit.

3 silabe. 1 șoaptă de uimire.

— Ești… supărată?

Mă uit la el și pentru prima oară îmi dau seama că e agitat. Îngrijorat. Nesigur de cum voi reacționa la această mărturisire. Nu știu dacă să râd sau să plâng sau să-i sărut fiecare bucățică a corpului. Vreau să adorm în sunetul inimii lui bătând. Vreau să știu că e în viață și e bine, inspirând și expirând, puternic și întreg la minte și sănătos pentru totdeauna.

— Tu ești singurul căruia i-a păsat vreodată.

Ochii mi se umplu de lacrimi pe care mi le rețin clipind și simt o arsură în gât și totul totul totul doare. Greutatea întregii zile se prăbușește peste mine, amenință să-mi rupă oasele. Vreau să plâng de fericire, de durere, de bucurie și din cauza nedreptății. Vreau să ating inima singurei persoane căreia i-a păsat vreodată.

— Te iubesc, îi șoptesc. Mai mult decât vei ști vreodată.

Ochii săi sunt un moment din miezul nopții plin de amintiri, singurele ferestre din lumea mea. Maxilarul îi e încleștat. Gura îi e strânsă. Își ridică privirea și își drege vocea și știu că are nevoie de un timp ca să se adune. Îi spun că ar trebui să-l pună pe James în pat. E de acord cu mine. Își ține fratele la piept. Se ridică în picioare și îl duce pe James către debaraua care a devenit dormitorul său.

Îl văd îndepărtându-se cu singurul membru al familiei pe care îl mai are, și știu de ce a intrat Adam în armată.

Știu de ce a îndurat atâtea ca țapul ispășitor al lui Warner. Știu de ce a înfruntat realitatea crudă a războiului, de ce a fost atât de disperat să fugă, atât de pregătit să fugă cât mai curând posibil. De ce e atât de hotărât să riposteze.

Deoarece nu luptă doar pentru el.

TREIZECI ȘI TREI

— Ce-ar fi să mă uit puțin la juliturile tale?

Adam stă în fața ușii lui James, cu mâinile vârâte în buzunare. Poartă un tricou roșu-închis, mulat. Mâinile îi sunt dăltuite cu deosebită pricepere, împodobite profesional cu tatuaje pe care acum știu cum să le recunosc. Mă prinde holbându-mă.

— Nu prea aveam de-ales, spune el, acum examinându-și benzile negre consecutive de cerneală gravate pe brațele lui. Trebuia să supraviețuim. Era singurul serviciu pe care-l puteam avea.

Ne întâlnim în mijlocul încăperii, îi ating desenele de pe piele. Încuviințez din cap.

— Înțeleg.

Aproape că râde, aproape că zâmbește. Clatină din cap aproape imperceptibil.

— Ce e?

Îmi iau mâna de pe el.

— Nimic, spune rânjind. Mă apucă cu mâinile de talie. Doar că nu-mi vine să cred. Chiar ești aici. În casa mea.

Căldura mi se ridică pe gât, și cad de pe o scară de lemn, ținând în mână o pensulă înmuiată în roșu. Complimentele nu sunt lucruri pe care să știu să le procesez. Îmi mușc limba.

— Unde ți-ai făcut tatuajul ăsta?

— Care, astea? întreabă el, analizându-și din nou brațele.

— Nu.

Întind mâna spre tricoul său, trăgându-l în sus atât de tare, că aproape își pierde echilibrul. Se împleticește înapoi, oprindu-se în perete. Ridic materialul până la claviculă. Mă străduiesc să nu roșesc. Îi ating pieptul. Ating pasărea.

— Unde ți l-ai făcut pe *ăsta*?

— Aaa!

Se uită la mine, dar eu sunt deodată distrasă de frumusețea trupului său și de pantalonii militărești care îi atârnă puțin prea jos pe șolduri. Îmi dau seama că probabil și-a scos cureaua. Îmi forțez ochii să se ridice. Le îngădui degetelor să-i pipăie abdomenul. El ia o gură de aer.

— Nu știu, spune. Eu... pur și simplu am tot visat pasărea asta albă. Știi, păsările obișnuiau cândva să zboare.

— O visai întruna?

— Da. Tot timpul. Zâmbește puțin, răsuflă puțin, iar apoi își amintește. Era plăcut. Mă simțeam bine — plin de speranță. Voiam să mă agăț de amintirea asta deoarece nu eram sigur că va dura mult. Așa că am făcut-o permanentă.

Acopăr tatuajul cu palma.

— Și eu obișnuiam să visez mereu pasărea asta.

— Pasărea *asta*?

Sprâncenele lui ar putea ajunge până la cer.

Încuviințez din cap.

— Exact asta. Apoi îmi dau seama imediat de ceva. Până în ziua în care ai apărut în celula mea. De atunci n-am mai visat-o.

Mă uit la el.

— Glumești, spune.

Dar știe că nu-i așa.

Îi dau drumul tricoului și-mi lipesc fruntea de pieptul său. Îi adulmec mireasma. Mă trage mai aproape numaidecât. Își sprijină bărbia de creștetul meu, își pune mâinile pe spatele meu.

Și stăm așa până când sunt prea bătrână ca să-mi mai amintesc de o lume fără căldura lui.

Adam îmi curăță tăieturile în baia așezată pe o latură a spațiului. E o încăpere în miniatură, cu o toaletă, o chiuvetă, o oglindă mică și un duș minuscul. Le iubesc pe toate. Când ies din baie, în sfârșit schimbată și spălată și pregătită de culcare, Adam mă așteaptă pe întuneric. Pe podea sunt pături și perne, și totul arată ca-n paradis. Sunt atât de epuizată, că aș putea dormi secole întregi.

Mă întind lângă el, iar el mă cuprinde cu brațele. Temperatura e mult mai scăzută în acest loc, dar Adam e soba perfectă. Îmi îngrop fața în pieptul lui, și mă trage mai aproape. Îmi trec degetele pe spatele lui gol, și simt cum mușchii i se încordează sub atingerea mea. Îmi pun mâna pe betelia pantalonilor săi. Mă agăț cu degetul de o gaică pentru curea. Testez pe limbă gustul cuvintelor.

— Să știi că vorbeam serios.

Respirația lui e o bătaie prea întârziată. Inima, o bătaie prea rapidă.

— Vorbeai despre...? mă întreabă, cu toate că știe exact despre ce vorbeam.

Deodată mă simt atât de rușinată. Atât de oarbă, atât de îndrăzneață fără niciun rost. Mă aventurez în ceva

despre care nu știu nimic. Tot ce știu este că nu vreau să mă atingă nimeni în afară de el. Pentru totdeauna.

Adam se întinde pe spate și îi văd conturul feței, ochii săi mereu strălucind în întuneric. Când vorbesc, mă uit lung la buzele lui.

— Nu ți-am cerut niciodată să te oprești.

Degetele mele sunt pe nasturele care îi ține pe șolduri pantalonii.

— Nici măcar o dată.

Se uită la mine, și pieptul i se ridică și-i coboară de câteva ori pe secundă. Aproape că nu-i vine să creadă.

Mă apropii de urechea sa.

— Atinge-mă.

Și e aproape spulberat.

Fața mea e în mâinile lui și buzele mele sunt pe buzele lui și mă sărută și eu sunt oxigen și el de-abia așteaptă să ia o gură de aer. Trupul lui e aproape cu totul peste al meu, îmi trece o mână prin păr, cealaltă alunecă în jos pe trupul meu, strecurându-se pe după genunchi ca să mă tragă mai aproape, mai sus, mai tare. Mă sărută pe gât ca în extaz, o energie electrică mă aprinde, îmi dă foc. Mai am puțin și explodez de încântare. Vreau să mă cufund în el, să-l percep cu toate cele 5 simțuri, să mă înec în valurile de minune care-mi învăluie existența.

Vreau să gust din peisajul trupului său.

Îmi ia mâinile și le apasă de pieptul lui, îmi conduce degetele de-a lungul trupului său înainte ca buzele lui să se întâlnească cu ale mele din nou și din nou, drogându-mă cu o stare de delir din care nu mai vreau să plec niciodată. Dar nu e suficient. Tot nu e suficient. Vreau să mă

topesc în el, să-i desenez forma trupului numai cu buzele. Inima îmi galopează prin sânge, distrugându-mi autocontrolul, învârtind totul într-un ciclon de ardoare. Se desprinde ca să respire, iar eu îl trag înapoi, disperată, îndurerată, murind după atingerea lui. Își bagă mâinile pe sub tricoul meu, alunecând peste trupul meu, atingându-mă într-un fel în care nu a mai îndrăznit niciodată s-o facă, iar tricoul mi-e aproape peste cap, când o ușă se aude deschizându-se. Înghețăm amândoi.

— Adam...?

De-abia mai respiră. Încearcă să se lase pe perna de lângă mine, dar încă îi simt căldura, trupul, inima lui bătând în urechile mele. Îmi înghit un milion de țipete. Adam își ridică puțin capul. Încearcă să pară ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— James?

— Pot să vin să dorm aici cu voi?

Adam se ridică în capul oaselor. Respiră greu, dar deodată e vioi.

— Bineînțeles că poți.

O pauză. Vorbește mai rar, pe un ton blând.

— Ai avut coșmaruri?

James nu răspunde.

Adam se ridică.

Aud sughițul înăbușit al unui copil de 10 ani care plânge, dar de-abia pot distinge conturul trupului lui Adam, care-l ține pe James.

— Parcă mi-ai spus că lucrurile s-au mai îndreptat.

Îl aud șoptind, însă cuvintele lui sunt blânde, nu acuzatoare.

James spune ceva ce nu aud.

Adam îl ridică în brațe, și îmi dau seama cât de mic e James în comparație cu el. Dispar amândoi în dormitor, doar ca să se întoarcă cu așternuturile. Numai după ce James e bine învelit într-un loc aflat la vreun metru de Adam, se lasă în sfârșit în voia somnului, epuizat. Respirația lui grea e singurul sunet din încăpere.

Adam se întoarce spre mine. Eu sunt o frântură de tăcere, năucită, șocată, pătrunsă adânc de amintire. Habar nu am ce a văzut James la o vârstă atât de fragedă. Habar nu am ce a trebuit Adam să îndure lăsându-l singur aici. Habar nu am cum mai trăiesc oamenii. Cum supraviețuiesc.

~~Nu știu ce s-a ales de părinții mei.~~

Adam mă mângâie pe obraz. Mă cuprinde în brațe.

— Îmi pare rău, spune el, și eu îl sărut pentru a-i alunga scuza.

— Când o să fie momentul potrivit, îi spun.

El înghite în sec. Se lipește de gâtul meu. Inspiră. Mâinile lui sunt sub tricoul meu. Pe spatele meu.

Eu îmi reprim un icnet.

— Curând.

TREIZECI ȘI PATRU

Noaptea trecută, eu și Adam ne-am străduit să dormim la 1 metru și jumătate distanță, dar, cumva, mă trezesc în brațele sale. El respiră ușor, regulat, un șuierat cald în aerul dimineții. Clipesc, privind în lumina zilei, doar ca să mă uit în 2 ochi mari, albaștri, de pe chipul unui copil de 10 ani.

— Cum de poți să-l atingi pe *el*?

James stă aplecat deasupra noastră, cu brațele încrucișate la piept, din nou băiatul încăpățânat pe care mi-l aminteam. Nu e nicio umbră de frică, nicio urmă de lacrimi care să amenințe să i se reverse pe chip. E ca și când noaptea trecută nu a existat niciodată.

— *Ei?*

Nerăbdarea lui mă surprinde.

Mă îndepărtez de pieptul gol al lui Adam atât de repede, că nu fac decât să-l trezesc. Puțin.

Se întinde spre mine.

— Juliette...?

— Ai pus mâna pe-o *fată*!

Adam se ridică atât de repede, că se încurcă în așternuturi și cade în coate.

— Doamne, James...

— Ai dormit lângă o *fată*!

Adam deschide și închide gura de câteva ori. Se uită la mine. Se uită la fratele său. Închide ochii și în cele din urmă oftează. Își trece o mână prin părul ciufulit.

— Nu știu ce vrei să-ți spun.

— Parc-ai zis că nu poate să atingă pe nimeni.

James mă privește suspicios.

— Așa și e.

— Cu excepția ta?

— Corect. Cu excepția mea.

~~Și a lui Warner.~~

— Nu poate să atingă pe nimeni, cu excepția ta.

~~Și a lui Warner.~~

— Corect.

— Asta pare îngrozitor de *convenabil*, spune James, mijindu-și ochii.

Adam râde cu poftă.

— Unde ai învățat să vorbești așa?

James se încruntă.

— Benny zice asta foarte des. Zice că scuzele mele sunt „îngrozitor de convenabile". Și James face în aer cu două degete semnul pentru ghilimele. Zice că înseamnă că nu te cred. Iar eu nu te cred.

Adam se ridică în picioare. Lumina dimineții pătrunde prin ferestrele micuțe în unghiul perfect, în momentul perfect. El e scăldat în auriu, cu mușchii încordați și cu pantalonii tot prea lăsați pe șolduri, așa că trebuie să mă străduiesc să gândesc limpede. Sunt șocată de propria-mi lipsă de autocontrol, dar nu sunt sigură că știu cum să-mi stăpânesc aceste sentimente. Adam mă face să tânjesc după niște lucruri pe care nu știam vreodată că le-aș putea avea.

Îl privesc cum cuprinde cu un braț umerii fratelui său înainte să se aplece și să se uite în ochii lui.

— Pot să vorbesc cu tine despre ceva? spune el. Între patru ochi?

— Doar noi doi?

James mă privește cu coada ochiului.

— Da. Doar noi doi.

— Bine.

Îi văd cum dispar în camera lui James și mă întreb ce are de gând Adam să-i spună. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că James probabil se simte amenințat de venirea mea aici. În sfârșit își revede fratele după aproape 6 luni, doar ca să-l vadă venind acasă însoțit de o fată necunoscută cu puteri magice ciudate. Aproape că râd la acest gând. De-ar fi fost magia care să mă fi făcut așa...

Nu vreau ca James să creadă că i-l iau pe Adam.

Mă bag înapoi sub pătură și aștept. Dimineața e rece și aspră, iar gândurile mele încep să rătăcească spre Warner. Trebuie să-mi reamintesc că nu suntem în siguranță. Nu încă, poate că niciodată. Trebuie să-mi reamintesc să nu mă culc pe-o ureche. Mă ridic în capul oaselor. Îmi aduc genunchii la piept și-mi petrec brațele în jurul gleznelor.

Mă întreb dacă Adam are vreun plan.

Ușa lui James se deschide. Cei doi frați ies din cameră, cel mai mic înaintea celui mai mare. James pare un pic roșu la față și de-abia mă poate privi în ochi. Pare rușinat și mă întreb dacă nu cumva Adam l-a pedepsit.

Inima mi se oprește pentru o clipă.

Adam îl bate pe James pe umăr și îl strânge.

— Ești bine?

— Știu ce înseamnă o *iubită*...

— N-am spus niciodată că n-ai ști ce...

— Deci tu ești *iubita* lui?

James își încrucișează brațele la piept, privindu-mă lung.

400 de bucățele de vată mi s-au blocat în trahee. Mă uit la Adam, deoarece nu știu ce altceva aș putea face.

— Hei, poate c-ar trebui să te pregătești de școală, ce zici?

Adam deschide frigiderul și îi dă lui James un nou pachet de staniol. Presupun că e micul lui dejun.

— Nu *trebuie* să mă duc, protestează James. Nu e o școală *adevărată*, nimeni nu *trebuie* să…

— Eu vreau să mergi, i-o taie Adam. Se întoarce spre fratele său și îi zâmbește. Nu-ți face griji. Când te întorci, eu o să fiu aici.

James șovăie.

— Îmi promiți?

— Da. Zâmbește din nou. Îi face semn cu capul. Vino-ncoa'!

James aleargă și se agață de Adam de parcă îi e teamă c-o să dispară. Adam bagă mâncarea în Automat și apasă pe un buton. Îi ciufulește părul lui James.

— Trebuie să te tunzi, puștiule.

James strâmbă din nas.

— Îmi place așa.

— E un pic cam lung, nu crezi?

James își coboară vocea.

— Cred că părul *ei* e cu adevărat lung.

James și Adam se uită spre mine, iar eu mă înmoi și devin o bucată de plastilină roz. Îmi ating părul fără să am intenția s-o fac, deodată timidă. Îmi cobor privirea.

N-am avut niciodată vreun motiv să-mi tund părul. N-am avut niciodată ustensilele necesare. Nimeni nu mi-a oferit niciodată obiecte ascuțite.

Arunc o privire și văd că Adam încă se uită lung la mine. James se uită la Automat.

— Îmi place părul ei, spune Adam, și nu știu cui anume i se adresează.

Îi privesc pe amândoi în timp ce Adam își ajută fratele să se pregătească de școală. James e atât de plin de viață, atât de plin de energie, atât de fericit că fratele lui s-a întors. Mă întreb cum trebuie să fie pentru un copil de 10 ani să trăiască de unul singur. Cum trebuie să fie pentru toți copiii de pe strada asta.

Îmi doresc să mă ridic și să mă schimb, dar nu sunt sigură ce-ar trebui să fac. Nu vreau să ocup baia, în caz că James are nevoie de ea, sau chiar Adam. Nu vreau să ocup mai mult spațiu decât ocup deja. Relația asta dintre Adam și James pare atât de intimă, atât de personală. E tipul de legătură pe care eu nu am avut-o niciodată, și nici n-o s-o am. Însă faptul că am fost în preajma unei iubiri atât de mari a reușit să-mi topească părțile înghețate și să le transforme în ceva uman. Mă *simt* om. Ca și cum aș putea fi o parte din această lume. Ca și cum n-ar mai fi nevoie să fiu un monstru. Poate că nu sunt un monstru.

Poate că lucrurile se pot schimba.

TREIZECI ȘI CINCI

James e la școală, Adam face duș, iar eu mă uit la castronul cu cereale pe care Adam mi l-a lăsat să-l mănânc. Mă simt atât de prost să înghit această mâncare când James trebuie să mănânce substanțele neidentificabile din recipientul de staniol. Dar Adam spune că lui James îi este alocată o anumită porție pentru fiecare masă, și este obligat de lege să o mănânce. Dacă se află că a risipit-o sau a aruncat-o, ar putea fi pedepsit. Toți orfanii trebuie să mănânce mâncarea din staniol care trebuie băgată în Automatele lor. James spune că „nu are un gust prea rău".

Mă înfior ușor în aerul rece al dimineții și-mi trec o mână prin părul încă umed de la duș. Apa de aici nu e fierbinte. Nu e nici măcar caldă. E rece ca gheața. Apa caldă e un lux.

Cineva bate la ușă.

Mă ridic.

Mă învârt.

Mă uit peste tot.

Sunt speriată.

Ne-au găsit este singurul lucru la care mă gândesc. Stomacul mi-e o clătită subțire, inima o ciocănitoare furioasă, sângele un râu de neliniște.

Adam e la duș.

James e la școală.

~~Sunt complet lipsită de apărare.~~

Cotrobăi prin sacul lui Adam până ce găsesc ceea ce caut. 2 pistoale, câte 1 pentru fiecare mână. 2 mâini, în caz că armele dau greș. În sfârșit port tipul de haine care mi-ar permite să mă lupt cum trebuie. Respir adânc și-mi implor mâinile să nu-mi tremure.

Bătaia se aude din ce în ce mai tare.

Îndrept pistoalele spre ușă.

— Juliette...?

Mă răsucesc pe călcâie și-l văd pe Adam privind spre mine, spre pistoale, spre ușă. Părul îi e ud. Ochii îi sunt larg deschiși. Dă din cap spre pistolul în plus și i-l arunc fără să spun nimic.

— Dacă ar fi Warner, el n-ar bate, spune Adam, cu toate că nu-și coboară arma.

Știu că are dreptate. Warner ar fi dărâmat ușa, ar fi folosit materiale explozibile, ar fi omorât o sută de oameni ca să ajungă la mine. Cu siguranță nu ar aștepta să-i deschid ușa. Ceva se potolește în mine, dar nu-mi permit să mă calmez întru totul.

— Cine crezi...?

— Ar putea fi Benny... ea mai aruncă de obicei câte un ochi la James...

— Dar nu știe că e la școală?

— Nimeni altcineva nu știe unde locuiesc...

Bătaia începe să devină mai slabă. Mai lentă. Se aude un sunet slab, gutural, de durere.

Adam și cu mine ne privim.

Încă un pumn izbit în ușă. Ceva se prăbușește. Un alt geamăt. Un corp care cade pe ușă.

Tresar.

Adam își trece o mână prin păr.

— Adam! strigă cineva. Tușește. Frate, te rog, dacă ești acolo...

Îngheț. Vocea îmi sună cunoscută.

Adam își îndreaptă într-o clipă spatele. Buzele îi sunt desfăcute, ochii plini de uimire. Tastează codul de acces și deszăvorăște ușa. Ține pistolul îndreptat spre ușă în timp ce o deschide încet.

— *Kenji?*

Un șuierat scurt. Un geamăt înăbușit.

— La dracu', omule, ce ți-a luat atât de mult?

— Ce naiba *cauți aici*?

Clic. De-abia pot vedea prin ușa întredeschisă, dar e clar că Adam nu e fericit că avem musafiri.

— Cine te-a trimis aici? Cu cine ești?

Kenji mai înjură de câteva ori printre dinți.

— *Uită-te la mine*, îi cere el, cu toată că pare mai mult o rugăminte. Crezi că am venit aici să te omor?

Adam tace. Respiră. Se îndoiește.

— N-am nicio problemă să-ți bag în glonț în spinare, să știi.

— Nicio grijă, frățioare. Deja am un glonț în spinare. Sau în picioare. Sau pe undeva. Nici măcar nu știu.

Adam deschide ușa.

— Ridică-te!

— E-n regulă, nu mă deranjează să mă tragi tu înăuntru.

Adam își încleștează maxilarul.

— Nu vreau să-mi umpli covorul de sânge. Nu e ceva ce-ar trebui să vadă fratele meu.

Kenji se ridică cu greu și intră înăuntru clătinându-se. I-am mai auzit vocea înainte doar o singură dată, dar nu i-am văzut niciodată fața. Cu toate că ăsta nu e cel mai potrivit moment pentru primele impresii. Ochii îi sunt umflați, roșii, învinețiți; într-o parte a frunții se cască o rană mare. Are buza ruptă și sângerează ușor, iar corpul îi e gârbovit și cu ceva oase rupte. Tresare, și în timp ce merge, respiră sacadat. Hainele îi sunt zdrențuite, pe partea superioară a corpului nu poartă decât un maiou, brațele lui musculoase sunt pline de răni și vânătăi. Sunt uimită că n-a înghețat de frig. Nu pare să mă observe, dar, într-un final, o face.

Se oprește. Clipește. Fața i se transformă într-un zâmbet ridicol șters imediat de o grimasă de durere.

— Rahat, spune el, încă sorbindu-mă din privire. *Rahat!* Încearcă să râdă. Frate, ești *nebun*...

— Baia e aici.

Chipul lui Adam e de piatră.

Kenji înaintează, dar continuă să privească peste umăr. Îndrept pistolul spre fața lui. Râde mai tare, se crispează de durere, șuieră puțin.

— Frate, ai fugit cu puicuța nebună! Ai fugit cu psihopata! strigă el după Adam. Am crezut că vorbeau aiurea. Unde naiba ți-era mintea? Ce-ai de gând să faci cu puicuța psihopată? Nu-i de mirare că Warner te vrea mort... AU, OMULE, ce *naiba*...

— Nu e nebună. Și nici *surdă*, dobitocule!

Ușa se închide în urma lor și nu pot să aud decât frânturi din cearta lor. Am senzația că Adam nu vrea ca eu să aud ce are să-i spună lui Kenji. Ori asta, ori țipetele.

Habar n-am ce face Adam, dar presupun că e ceva legat de scoaterea unui glonț din trupul lui Kenji și îngrijirea cât mai bine a celorlalte răni. Adam are o trusă de prim-ajutor destul de completă și niște mâini puternice și pricepute. Mă întreb dacă a deprins aceste abilități în armată. Poate pentru a avea grijă de el însuși. Sau poate de fratele său. Ar avea sens.

Asigurarea de sănătate era un vis pe care l-am pierdut cu mult timp în urmă.

Stau cu pistolul în mână de mai bine de-o oră. Am ascultat țipetele lui Kenji mai bine de-o oră, și știu asta deoarece îmi place să număr secundele în timp ce se scurg. Habar nu am cât e ceasul. Cred că în camera lui James se găsește un ceas, dar nu vreau să intru acolo fără permisiunea lui.

Mă uit la pistolul din mână, la metalul greu și neted, și sunt surprinsă să descopăr că îmi place felul în care îl simt. E ca o extensie a corpului meu. Nu mă mai înspăimântă deloc.

Mai degrabă sunt înspăimântată de gândul că l-aș putea folosi.

Ușa băii se deschide și Adam iese de acolo, cu un prosopel în mâini. Mă ridic în picioare. Îmi oferă un zâmbet vag. Deschide frigiderul cel mic, apoi ușa de la congelatorul și mai mic. Ia câteva cuburi de gheață și le pune în prosop. Dispare din nou în baie.

Mă așez înapoi pe canapea.

Astăzi plouă. Cerul plânge pentru noi.

Adam iese din baie, de data asta cu mâna goală, tot singur.

Mă ridic din nou.

Își freacă fruntea cu mâna, apoi ceafa. Vine spre mine.

— Îmi pare rău, spune el.

Îl privesc cu ochii larg deschiși.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Oftează. La bază, Kenji era într-un fel prietenul meu. După ce am plecat, Warner l-a torturat. Să capete informații.

Îmi reprim un icnet.

— El spune că nu i-a zis nimic — oricum, nu prea avea ce să-i spună —, dar l-au bătut destul de rău. Nu știu dacă are coastele rupte sau doar învinețite, dar am reușit să-i scot glonțul din picior.

Îi iau mâna și i-o strâng.

— A fost împușcat când fugea, spune Adam după o clipă.

Și ceva mă lovește brusc. Mă panichez.

— Serul de urmărire...

Adam încuviințează din cap, cu privirea grea, mâhnită.

— Cred că s-ar putea să nu funcționeze, dar n-am cum să fiu sigur. Însă știu că dacă ar funcționa cum trebuie, Warner s-ar fi aflat deja aici. Dar nu putem risca. Trebuie să plecăm, dar înainte de asta trebuie să scăpăm de Kenji.

Scutur din cap, prinsă între niște curenți de neîncredere ce se ciocnesc unii de ceilalți.

— Cum te-a *găsit*?

Chipul lui Adam devine mai aspru.

— A început să urle înainte să-l pot întreba.

— Și James? șoptesc eu, aproape prea speriată ca să întreb.

Adam își ia capul în mâini.

— De-ndată ce ajunge acasă, plecăm. Putem între timp să ne pregătim. Se uită în ochii mei. Nu-l pot lăsa pe James. Nu mai e în siguranță aici.

Îi ating obrazul, și el și-l lasă în mâna mea, îmi ține palma lipită de fața lui. Închide ochii.

— *Fir-aș să...*

Eu și Adam ne distanțăm brusc. Eu roșesc puternic. Adam pare enervat. Kenji stă sprijinit de peretele de pe culoarul dinspre baie, ținând prosopul cu gheață lipit de față. Holbându-se la noi.

— Poți să o *atingi*? Vreau să zic... la dracu', te-am *văzut* cum o atingeai, dar asta nu e nici măcar...

— Trebuie să pleci, îi spune Adam. Ai lăsat deja o urmă chimică ce duce direct spre casa mea. Trebuie să plecăm, dar tu nu poți să vii cu noi.

— O, hei... mă... stai puțin. Kenji se împleticește în camera de zi, tresărind în timp ce-și lasă greutatea pe un picior. Nu încerc să te rețin, omule. Știu un loc. Un loc sigur. Adică, cum să-ți zic, un loc super-sigur. Vă pot duce acolo. Vă pot arăta cum să ajungeți acolo. Cunosc un tip.

— Prostii. Adam e încă enervat. Cum de m-ai găsit? Cum de-ai apărut la *ușa* mea, Kenji? N-am încredere în tine...

— Nu știu, omule. Mă jur că nu știu ce s-a-ntâmplat. La un moment dat, nu mai știam încotro fugeam. Pur și simplu săream peste garduri. Am găsit un câmp enorm pe care se afla o magazie veche. Am dormit acolo puțin. Cred că la un moment dat am leșinat, ori din cauza durerii, ori de la frig — e *al naibii* de frig acolo —, și următorul lucru pe care-l știu e că un tip mă cară. Și mă lasă la ușa ta. Îmi zice să nu-l mai strig pe Adam, fiindcă Adam locuiește aici.

Kenji rânjește. Încearcă să facă cu ochiul. Cred că te-am visat în timp ce dormeam, spune.

— Stai... ce? Adam se apleacă în față. Cum adică un tip te-a cărat până aici? Ce tip? Cum îl chema? Cum de-mi știa *numele*?

— Habar n-am. Nu mi-a spus, și pe mine nu m-a dus mintea să-l întreb. Da' tipu' era *mare*. Vreau să zic, chiar trebuia să fie dacă m-a cărat.

— Doar nu te aștepți să te cred.

— N-ai de-ales, spune Kenji, ridicând din umeri.

— Bineînțeles că am de-ales. Adam se ridică în picioare. N-am niciun motiv să te cred. Niciun motiv să cred un cuvânt care vine din gura ta.

— Și atunci, de ce sunt aici cu un glonț în picior? De ce nu te-a găsit încă Warner? De ce sunt *neînarmat*...

— Ar putea fi parte dintr-un plan!

— Și tu, oricum, m-ai ajutat! îndrăznește Kenji să ridice tonul. De ce nu m-ai lăsat să mor? De ce nu m-ai împușcat? De ce m-ai *ajutat*?

Adam șovăie.

— Nu știu.

— Ba *știi*. *Știi* că nu sunt aici ca să-ți pun bețe-n roate. Din cauza ta am încasat o bătaie zdravănă...

— Nu ascundeai nicio informație referitoare la mine.

— Zău, la naiba, frate, ce dracu' vrei să spun? Voiau să mă *omoare*. A trebuit să fug. N-a fost vina mea că un tip m-a adus la ușa ta...

— Aici nu e vorba doar de *mine*, nu pricepi? Am muncit din răsputeri să găsesc un loc sigur pentru fratele meu, și tu vii într-o dimineață și distrugi *ani de zile* de plănuire. Ce naiba ar trebui să fac? Trebuie să fug până ce găsesc o

modalitate de a-l ține departe de orice pericol. E prea tânăr ca să aibă de-a face cu...

— Cu toții suntem prea tineri ca să avem de-a face cu astfel de rahaturi. Kenji respiră greu. Nu te minți singur, frățioare. Nimeni n-ar trebui să vadă ce-am văzut noi. Nimeni n-ar trebui să se trezească într-o dimineață și să găsească niște cadavre în livingul lor, dar asemenea rahaturi se mai întâmplă. Trecem peste ele și găsim o cale de-a *supraviețui*. Nu ești singurul care are probleme.

Adam se prăbușește pe canapea. Pe umerii săi atârnă 40 de kilograme de griji. Se apleacă în față, cu capul în mâini.

Kenji se uită la mine. Eu mă uit la el.

Rânjește și vine șontâc-șontâc spre mine.

— Știi, pentru o puicuță psihopată ești destul de sexy.

Clic.

Kenji dă înapoi, cu mâinile în sus. Adam are un pistol apăsat pe fruntea lui.

— Fii respectuos, sau îți zbor creierii.

— *Glumeam*...

— Nu zău?

— La naiba, Adam, calmează-te dracului...

— Unde e „locul super-sigur" în care ne poți duce? întreb eu și mă ridic în picioare, cu pistolul încă în mână, stând lângă Adam. Sau e vreo invenție de-a ta?

Kenji se luminează la față.

— Nu, e real. Foarte real. De fapt, se prea poate să fi menționat ceva în legătură cu tine. Și tipul care are locul ăla se prea poate să fie interesat să te cunoască.

— Crezi că sunt vreo creatură ciudată pe care o poți arăta prietenilor tăi?

Încarc și trag piedica de siguranță.

Kenji își drege vocea.

— Nu ciudată. Doar... interesantă.

Îmi îndrept pistolul spre nasul lui.

— Sunt atât de interesantă, că te-aș putea omorî cu mâinile goale.

În ochi îi fulgeră o scânteie de frică de-abia vizibilă. Înghite câteva zeci de litri de umilire. Încearcă să zâmbească.

— Ești sigură că nu ești nebună?

— Nu. Îmi las capul într-o parte. Nu sunt sigură.

Kenji rânjește. Mă studiază din cap până-n picioare.

— Ei, la naiba. Dar tu faci ca nebunia să pară atât de *bună*.

— Mai am puțin și-ți sparg fața, îl avertizează Adam, cu vocea ca de oțel, cu trupul încordat de furie și ochii îngustați, fermi, fără nicio urmă de amuzament în expresia lui. Nu mai am nevoie de vreun alt motiv.

— Ce vrei? râde Kenji, care nu se potolește. Frate, n-am mai fost *de mult timp* atât de-aproape de o tipă. Și nebună sau nu...

— Nu sunt interesată.

Kenji se întoarce cu fața spre mine.

— Ei bine, nu pot să te învinuiesc. Arăt ca dracu' acum. Dar după ce mă spăl sunt OK. Încearcă să rânjească. Dă-mi câteva zile. S-ar putea să te răzgândești...

Adam îi trage un cot în față și nu-și cere scuze.

TREIZECI ȘI ȘASE

Kenji înjură, sângerează, rămâne fără blesteme și se duce împiedicându-se spre baie, ținându-se de nas.

Adam mă trage în dormitorul lui James.

— Spune-mi ceva, zice el. Își ridică ochii înspre tavan, respirând greu. Spune-mi orice...

Încerc să mă uit în ochii lui, să-l iau de mână, tandru tandru tandru. Aștept până ce mă privește.

— Lui James n-o să i se întâmple nimic. O să avem grijă de el. Îți promit.

Ochii îi sunt plini de durere, și nu l-am mai văzut niciodată așa. Dă să spună ceva. Închide gura. Se răzgândește de o sută de ori până ce cuvintele sale umplu aerul dintre noi.

— El nici măcar nu știe despre tata.

E prima dată când vorbește despre asta. E prima dată când recunoaște că știu ceva despre asta.

— N-am vrut să afle niciodată. Am născocit povești. Am vrut să-i ofer posibilitatea de a fi *normal.*

Buzele sale înșiră secrete, iar urechile mele împrăștie cerneală, pătându-mi pielea cu poveștile lui.

— Nu vreau ca nimeni să-l atingă. Nu vreau să-i distrug viața. Nu pot... Doamne, nu pot îngădui asta, îmi spune el în șoaptă, apoi tace.

Am străbătut lumea în lung și-n lat, căutând cuvintele potrivite, dar gura mea e goală.

— Nu e niciodată suficient, șoptește el. Nu pot face niciodată cât trebuie. Încă se mai trezește noaptea țipând. Încă mai plânge în somn. Vede lucruri pe care eu nu le pot controla... Adam clipește de un milion de ori. Atât de mulți oameni, Juliette.

Îmi țin respirația.

— Morți.

Îi ating cuvântul de pe buze, iar el îmi sărută degetele. Ochii lui sunt două oceane de perfecțiune, deschise, sincere, umile.

— Nu știu ce să fac, spune el, și e ca o confesiune care îl costă mai mult decât pot eu înțelege.

Controlul îi scapă printre degete, iar el e disperat să-l țină.

— *Spune-mi ce să fac!*

În tăcerea care ne învăluie îi aud bătăile inimii. Îi studiez forma buzelor, trăsăturile puternice ale feței, genele pentru care orice fată ar face crimă de om, albastrul închis al ochilor săi în care am învățat să înot. Îi ofer singura posibilitate pe care o am.

— Am putea lua în considerare planul lui Kenji.

— Ai încredere în el?

Adam se lasă pe spate, complet surprins.

— Nu cred că minte cu locul ăla în care am putea merge.

— Nu știu dacă e o idee bună.

— De ce nu...?

Ceva ce ar putea să nu fie un hohot de râs.

— S-ar putea să-l omor înainte să ajungem acolo.

Buzele mele se răsucesc într-un zâmbet trist.

— N-avem alt loc în care să ne ascundem, nu-i așa?

Când răspunde, soarele se învârtește în jurul lunii. Adam clatină din cap. O dată. Repede. Încordat.

Îl strâng de mână.

— Atunci, trebuie să încercăm.

— Ce naiba faceți voi doi acolo? strigă Kenji de după ușă. Bate de câteva ori. Vreau să zic, la dracu', omule, nu cred că există *niciodată* un moment prost să te dezbraci, dar acu' nu cred că e timpu' potrivit să vă zbenguiți. Așa că, dacă nu vreți să muriți, v-aș sugera să vă mișcați fundurile încoa'. Tre' să ne pregătim de plecare.

— S-ar putea să-l omor chiar acum, se răzgândește Adam.

Îi cuprind fața cu mâinile, mă ridic pe vârfuri și îl sărut. Buzele lui sunt 2 perne, atât de moi, atât de dulci.

— Te iubesc.

Îmi privește ochii, gura, iar vocea îi e o șoaptă răgușită.

— Da?

— Absolut!

Toți 3 suntem echipați și pregătiți de plecare înainte ca James să vină de la școală. Eu și Adam am adunat cele mai importante lucruri necesare: mâncare, haine, banii pe care Adam i-a economisit. Se uită mereu în jurul lui, la locul ăsta mic, de parcă nu-i vine să creadă că l-a pierdut atât de ușor. Nu pot decât să-mi imaginez cât de mult efort a depus în el, cât de tare a încercat să facă un cămin pentru frățiorul său. Mi se frânge inima pentru el.

Prietenul lui face parte dintr-o specie cu totul diferită.

Kenji are vânătăi noi, dar pare a fi într-o dispoziție rezonabilă, fericit din niște motive pe care nu le pot înțelege. E ciudat de vioi și optimist. Pare imposibil să-l descurajez, și nu pot să nu-i admir hotărârea. Dar continuă să mă privească întruna.

— Deci cum de poți să-l atingi pe Adam? spune el după o clipă.

— Nu știu.

Pufnește.

— Prostii.

Ridic din umeri. Nu simt nevoia să-l conving că habar n-am cum de sunt atât de norocoasă.

— Cum de-ai aflat că-l poți atinge? Vreun fel de experiment îngrozitor?

Sper că nu roșesc.

— Unde e locul ăla în care ne duci?

— De ce schimbi subiectul?

Rânjește. Sunt sigură că rânjește. Totuși, refuz să mă uit la el.

— Poate că poți să mă atingi și *pe mine*. Ce-ar fi să-ncerci?

— Nu vrei să te ating.

— Poate că vreau.

În mod sigur rânjește.

— Poate că ar trebui s-o lași în pace înainte să-ți bag glonțul ăla înapoi în picior, se oferă Adam.

— Îmi cer scuze — n-are voie un bărbat singur să facă o mișcare, Kent? Poate că sunt cu adevărat interesat. Poate c-ar trebui să te dai naibii la o parte și să o lași să vorbească în numele ei.

Adam își trece o mână prin păr. Mereu aceeași mână. Mereu prin păr. E agitat. Frustrat. Poate chiar și stânjenit.

— Eu tot nu sunt interesată, îi reamintesc pe un ton tăios.

— Da, dar să nu uităm că *asta* — arată spre fața lui distrusă — nu e pe vecie.

— Ei bine, atunci nu sunt interesată *pe vecie*.

Vreau atât de mult să-i spun că nu sunt disponibilă. Vreau să-i spun că sunt într-o relație serioasă. Vreau să-i spun că Adam mi-a făcut promisiuni.

Dar nu pot.

Habar nu am ce înseamnă să fii într-o relație. Nu știu dacă „te iubesc" e codul secret pentru „și eu te iubesc", și nu știu dacă Adam vorbea serios când i-a spus lui James că sunt iubita lui. Poate că era o scuză, o acoperire, un răspuns ușor la o întrebare de altfel complicată. Aș vrea să-i spună ceva lui Kenji — aș vrea să-i spună că suntem împreună în mod oficial și exclusiv.

Dar n-o face.

Și nu știu de ce.

— Nu cred c-ar trebui să iei o decizie până nu dispar umflăturile, continuă Kenji pe un ton nonșalant. Așa e corect. Am o față destul de impresionantă.

Adam tușește, dar îmi dau seama că de fapt râde.

— Știi, aș fi putut să jur că noi am fost cândva prieteni buni, spune Kenji, uitându-se spre Adam.

— Nu-mi amintesc de ce.

Kenji se zbârlește.

— E ceva ce vrei să-mi spui?

— N-am încredere în tine.

— Atunci de ce mă mai aflu aici?

— Pentru că am încredere în *ea*.

Kenji se uită din nou la mine. Reușește să-mi ofere un zâmbet tâmp.

— O, tu ai încredere în mine?

— Atâta timp cât am o armă la mine, spun eu, ținând mai bine pistolul din mână.

Rânjetul îi e strâmb.

— Nu știu de ce, da-mi place când mă ameninți.

— Asta pentru că ești un prost.

— Nu, spune el, clătinând din cap. Ai o voce sexy. Tot ce spui pare obraznic.

Adam se ridică atât de repede, că aproape dărâmă măsuța.

Kenji izbucnește în râs, respirând greu din cauza rănilor.

— *La naiba*, Kent, calmează-te! Pur și simplu îmi bat joc de voi. Îmi place s-o văd pe puicuța psihopată cum se aprinde. Se uită la mine și își coboară vocea. Asta e de fapt un compliment... fiindcă, știi tu, spune el fluturând mâna spre mine, chestia cu nebunia te prinde bine.

— Ce naiba ai pățit? îi cere Adam socoteală.

— Ce naiba ai pățit *tu*? Kenji își încrucișează brațele, enervat. Văd că toată lumea de-aici e țâfnoasă.

Adam strânge pistolul din mână. Se duce spre ușă. Vine înapoi. Măsoară încăperea.

— Și nu-ți face griji pentru fratele tău, adaugă Kenji. Sunt sigur c-o să vină curând.

Adam nu râde. Nu se oprește. Își mișcă încontinuu maxilarul.

— Nu-mi fac griji pentru fratele meu. Încerc să mă hotărăsc dacă să te împușc acum sau mai târziu.

— Mai târziu, spune Kenji, trântindu-se pe canapea. Acum încă mai ai nevoie de mine.

Adam încearcă să spună ceva, dar nu mai are când.

Se aude un clic, apoi un bip, și ușa se deschide.

James a ajuns acasă.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

— Sunt foarte fericit că înțelegi atât de bine situația — chiar sunt —, dar, James, nu e ceva de care ar trebui să fii atât de entuziasmat. Fugim ca să scăpăm cu viață.

— Dar o facem *împreună*, spune el pentru a cincea oară, un zâmbet larg cuprinzându-i toată fața. L-a plăcut pe Kenji din prima, iar acum, cei doi conspiră să ne transforme situația dificilă într-un fel de misiune elaborată. Și pot să vă *ajut*!

— Nu, nu e...

— Bineînțeles că poți...

Adam și Kenji vorbesc în același timp, apoi tac. Kenji reia primul.

— De ce nu poate să ne ajute? Zece ani de viață sunt suficienți pentru a ajuta.

— Aici nu tu decizi, spune Adam, atent să-și controleze vocea.

Știu că e calm de dragul fratelui său.

— Și nu e treaba ta.

— În sfârșit merg *cu tine*, spune James, de neabătut. Și vreau să ajut.

James a primit vestea cu calm. Nici măcar n-a tresărit când Adam i-a explicat adevăratul motiv pentru care el e acasă, și de ce noi doi suntem împreună. Am crezut că fața vânătă și umflată a lui Kenji avea să-l sperie, să-l

neliniștească, să-i stârnească o senzație de frică în inimă, dar James era ciudat de nepăsător. M-am gândit că probabil văzuse lucruri și mai înfiorătoare.

Adam respiră adânc de câteva ori înainte să se întoarcă spre Kenji.

— Cât de departe e?

— Pe jos? Pentru prima dată, Kenji pare nesigur. Cel puțin câteva ore. Dacă nu facem nimic nesăbuit, ar trebui să fim acolo până la căderea nopții.

— Și dacă luăm o mașină?

Kenji clipește. Surprinderea i se transformă într-un rânjet enorm.

— La dracu', Kent, de ce n-ai zis așa de la-nceput?

— Ai grijă cum vorbești de față cu fratele meu.

James își dă ochii peste cap.

— *În fiecare zi* aud lucruri mai urâte decât astea. Până și Benny folosește cuvinte urâte.

— *Benny?*

Sprâncenele lui Adam se ridică pe frunte.

— Da.

— Ce ți-a... Se oprește. Se răzgândește. Asta nu înseamnă că e OK să le tot auzi, spune.

— Am aproape unsprezece ani!

— Hei, piticule, îi întrerupe Kenji. E-n regulă. E vina mea. Ar trebui să fiu mai atent. În plus, sunt și doamne de față.

Kenji îmi face cu ochiul.

Eu mă uit în altă parte. Mă uit în jurul meu.

Pentru *mine* e dificil să părăsesc acest cămin modest, așa că nu pot decât să-mi imaginez prin ce trebuie să

treacă Adam. Cred că James e prea încântat de drumul periculos care ne așteaptă ca să-și dea seama exact ce se întâmplă. Să înțeleagă cu adevărat că nu se va mai întoarce niciodată aici.

Suntem cu toții fugari, căutând să ne salvăm viețile.

— Deci, ce — ai furat o mașină? întreabă Kenji.

— Un tanc.

Kenji râde.

— TARE!

— Totuși, în timpul zilei, e cam izbitor.

— Ce înseamnă *izbitor*? întreabă James.

— E un pic cam prea... vizibil.

Adam se îndreaptă.

— *RAHAT!* spune Kenji și se ridică cu greu în picioare.

— Ți-am spus să ai grijă...

— Ai auzit?

— Ce să aud...?

Kenji privește disperat în toate direcțiile.

— Mai e și altă cale de ieșire?

Adam se ridică numaidecât.

— JAMES...

James fuge lângă fratele său. Adam își verifică arma. Eu îmi pun bagajele în spate, Adam face la fel, atenția sa fiind îndreptată spre ușa principală.

— GRĂBIȚI-VĂ...

— Cât de aproape...?

— N-AVEM TIMP...

— Ce fa...

— KENT, FUGI...

Și fugim, urmându-l pe Adam în dormitorul lui James. Adam rupe o perdea de pe un perete, scoțând la iveală o ușă ascunsă, în timp ce 3 bipuri se aud dinspre living.

Adam trimite un glonț prin broasca ușii.

Ceva explodează la nici 5 metri în urma noastră. Sunetul îmi sparge timpanele, îmi vibrează prin corp. Aproape cad pe jos din pricina impactului. Focuri de armă peste tot. Prin casă se aud pași tropăind, dar noi deja alergăm spre ieșire. Adam îl ia pe James în brațe și zburăm prin explozia de lumină care ne orbește în timp ce fugim pe străzi. Ploaia s-a oprit. Străzile sunt ude și alunecoase. Peste tot sunt copii, culori vii pe trupuri mici care țipă deodată când ne apropiem. Nu mai are niciun rost să rămânem nevăzuți.

Ne-au găsit.

Kenji șchiopătează în spatele nostru, împiedicându-se prin ultimul val de adrenalină. Cotim pe o alee îngustă și el se sprijină de un zid.

— Îmi pare rău, gâfâie el, nu pot... puteți să mă lăsați...

— Nu putem să te lăsăm..., strigă Adam, uitându-se atent în jur.

— Asta-i drăguț din partea ta, frățioare, dar e OK...

— Tre' să ne-arăți unde să mergem!

— Ei, *la dracu'*...

— Ai zis c-o să ne ajuți...

— Ai zis că ai un *tanc*...

— Nu știu dacă ai observat, dar a fost o schimbare de planuri neașteptată...

— Nu pot să țin pasul, Kent. De-abia pot să merg...

— Trebuie să *încerci*...

— Printre noi se află rebeli. Sunt înarmați și gata să tragă. Stingerea a intrat în vigoare. Toată lumea să se întoarcă imediat la casele lor. Printre noi se află rebeli. Sunt înarmați și gata să tra…

Difuzoarele răsună pe toate străzile, atrăgând atenția asupra trupurilor noastre strânse laolaltă pe aleea îngustă. Câțiva oameni ne văd și încep să țipe. Tropăielile se aud din ce în ce mai tare. Focurile de armă sunt din ce în ce mai violente.

Îmi ia o clipă să analizez clădirile care ne înconjoară, și-mi dau seama că nu ne aflăm într-un complex. Strada pe care locuiește James e pe o pajiște nelegiferată: o serie de clădiri de birouri abandonate, adunate laolaltă, rămășițe ale fostelor noastre vieți. Nu înțeleg de ce el nu locuiește într-un complex ca ceilalți membri ai populației. N-am timp să-mi dau seama de ce văd reprezentate doar două grupuri de vârstă, de ce oamenii mai în vârstă și orfanii sunt singurii locatari, de ce au fost aruncați pe un pământ ilegal cu soldați care n-ar trebui să se afle aici. Mi-e frică să mă gândesc la răspunsurile la propriile mele întrebări și, într-un moment de panică, mă tem pentru viața lui James. Mă răsucesc în timp ce alergăm, privindu-i trupul micuț ghemuit în brațele lui Adam.

Își ține ochii atât de strâns închiși, că sunt sigură că-l doare.

Adam înjură printre dinți. Dărâmă prima ușă pe care o găsim într-o clădire pustie și urlă la noi să-l urmăm înăuntru.

— Am nevoie să rămâi aici, îi spune el lui Kenji. Și știu că sunt nebun de legat, dar trebuie să-l las pe James cu

tine. Trebuie să ai grijă de el. Ei o caută pe Juliette, dar mă caută și pe *mine*. N-or să se aștepte să vă găsească pe voi doi.

— Ce-ai de gând să faci? întreabă Kenji.

— Trebuie să fur o mașină. Pe urmă am să mă întorc după voi.

James nici măcar nu protestează când Adam îl pune jos. Buzele lui micuțe sunt albe ca varul. Ochii larg deschiși. Mâinile îi tremură.

— James, am să mă întorc după tine, spune Adam din nou. Îți promit.

James încuviințează întruna din cap. Adam îl sărută pe creștet o dată, repede, cu putere. Pune rucsacurile noastre pe jos. Se întoarce spre Kenji.

— Dacă lași să i se întâmple ceva, te omor.

Kenji nu râde. Nu se încruntă. Inspiră adânc.

— O să am grijă de el.

— Juliette?

Mă ia de mână și dispărem pe străzi.

TREIZECI ȘI OPT

Străzile sunt pline de pietoni care încearcă să scape. Eu și Adam ne ascundem armele în betelia pantalonilor, însă privirile noastre speriate și mișcările bruște par să ne dea de gol. Toată lumea stă departe de noi, fugind în direcții opuse, unii țipând, urlând, plângând și scăpând lucrurile din mână. Dar printre toți oamenii, nu văd nicio mașină. Probabil că sunt greu de procurat, cel puțin în această zonă.

Adam mă împinge la pământ tocmai când un glonț zboară pe lângă capul meu. Dărâmă o altă ușă, și fugim printre ruine către o altă ieșire, prinși în labirintul unui fost magazin de haine. Focurile de armă și pașii sunt aproape de noi. Pe puțin o sută de soldați ne urmăresc printre aceste străzi, adunați în diferite grupuri, împrăștiați în diferite zone ale orașului, gata să ne prindă și să ne omoare.

Dar știu că pe mine nu mă vor omorî.

Adam e cel pentru care sunt îngrijorată.

Încerc să stau cât mai aproape de corpul lui, deoarece sunt sigură că Warner le-a dat ordine să mă aducă înapoi teafără și nevătămată. Totuși, eforturile mele sunt în van. Adam e suficient de înalt și de musculos cât să mă acopere. Oricine mânuiește bine o armă ar putea să-l nimerească. L-ar putea împușca drept în cap.

Chiar în fața mea.

Se întoarce să tragă de două ori. O dată nu e suficient. Al doilea glonț smulge un țipăt strangulat. Nu ne oprim din alergat.

Adam nu spune nimic. Nu-mi spune să fiu curajoasă. Nu mă întreabă dacă sunt bine, dacă sunt speriată. Nu mă încurajează și nu mă asigură că vom fi bine. Nu-mi spune să-l las pe el în urmă și să mă salvez. Nu-mi spune să am grijă de fratele lui în caz că el moare.

Nu e nevoie să-mi spună toate astea.

Amândoi suntem conștienți de situație. Adam ar putea fi împușcat chiar în clipa asta. Eu aș putea fi prinsă în orice moment. Întreaga clădire ar putea exploda deodată. Cineva i-ar fi putut descoperi pe Kenji și James. Astăzi, am putea muri cu toții. Faptele sunt evidente.

Dar știm că, în orice caz, trebuie să riscăm.

Deoarece numai așa putem supraviețui.

Pistolul începe să-mi alunece din mână, dar îl țin orice-ar fi. Picioarele îmi urlă de durere, dar le oblig să meargă mai repede. Plămânii îmi rup cutia toracică în două, dar îi forțez să proceseze oxigenul. Trebuie să continui să alerg. Nu avem timp de deficiențe umane.

Ieșirea de incendiu din această clădire este aproape imposibil de găsit. Tropăim pe podeaua acoperită cu plăci de gresie, mâinile noastre căutând prin lumina vagă o cale de evacuare, un acces către străzi. Clădirea e mai mare decât ne așteptam, masivă, cu sute de direcții posibile. Îmi dau seama că, probabil, inițial fusese un *depozit*, nu doar un magazin. Adam se bagă sub un birou abandonat, trăgându-mă după el.

— Nu fi prost, Kent — nu poți fugi la nesfârșit! strigă cineva.

Vocea nu e la nici 3 metri depărtare.

Adam înghite în sec. Își încleștează maxilarul. Oamenii care încearcă să-l omoare sunt aceiași cu care obișnuia să mănânce la prânz. Să se antreneze. Să trăiască. Îi *cunoaște* pe acești tipi. Mă întreb dacă asta înrăutățește totul.

— Dă-ne fata, adaugă o altă voce. Doar dă-ne fata, și n-o să te împușcăm. O să pretindem că te-am pierdut. O să-ți dăm drumul. Warner o vrea doar pe fată.

Adam respiră greu. Strânge pistolul în mână. Își scoate capul pentru o secundă și trage. Cineva cade la pământ, urlând.

— KENT, NENORO...

Adam se folosește de moment ca să fugim. Sărim de sub birou și alergăm către casa scării. Focurile de armă ne ratează la muchie. Mă întreb dacă tipii ăștia doi sunt singurii care ne-au urmat înăuntru.

Scara în spirală duce către un etaj inferior, un fel de subsol. Cineva încearcă să-l nimerească pe Adam, dar mișcările noastre dezordonate îl împiedică s-o facă. Însă șansele să mă nimerească pe mine sunt prea mari. Tipul dă drumul la o grămadă de înjurături în urma noastră.

În timp ce alergăm, Adam dărâmă lucruri cu piciorul, încercând să creeze un fel de diversiune, orice tip de piedici ca să-l încetinească pe soldatul din urma noastră. Observ două uși de protecție pentru furtună și îmi dau seama că această zonă era probabil distrusă de tornade. Vremea este turbulentă; dezastrele naturale sunt ceva obișnuit. Cicloanele probabil că au distrus orașul.

— Adam...

Îl trag de mână. Ne ascundem după un perete jos. Arăt cu degetul spre singura rută posibilă de evadare.

Mă strânge de mână.

— Ai ochi buni.

Dar nu ne mișcăm până ce aerul nu se mișcă în jurul nostru. Un pas greșit. Un strigăt înăbușit. Aici e beznă; e evident că electricitatea a fost întreruptă cu mult timp în urmă. Soldatul probabil că s-a împiedicat de unul dintre obstacolele pe care Adam le-a lăsat în urmă.

Adam își ține pistolul la piept. Inspiră adânc. Se întoarce și trage iute.

Ținta lui e excelentă.

O confirmă o explozie necontrolată de blesteme.

Adam ia o gură mare de aer.

— Trag doar ca să scot din luptă, spune el. Nu ca să omor.

— Știu, îi spun.

Cu toate că nu eram sigură.

Fugim spre acele două uși, și Adam se străduiește să tragă de zăvor. E aproape complet ruginit. Începe să ne cuprindă disperarea. Nu știu cât va mai dura până ce vom fi descoperiți de un alt grup de soldați. Mă pregătesc să sugerez să tragem în zăvor, când Adam reușește într-un sfârșit să-l împingă.

Deschide ușile cu piciorul și năvălim în stradă. Acolo sunt 3 mașini de unde putem alege.

Sunt atât de fericită c-aș putea să și plâng.

— Era și timpul, spune el.

Dar cel care spune asta nu e Adam.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Sânge peste tot.

Adam e la pământ, strângându-și trupul cu brațele, dar nu știu unde a fost împușcat. Soldații roiesc în jurul lui, iar eu îmi înfig ghearele în brațele care mă țin, lovind cu picioarele, țipând în spațiul gol. Cineva mă târăște în spate, și nu pot vedea ce i-au făcut lui Adam. Durerea îmi cuprinde membrele, îmi strânge încheieturile, îmi rupe fiecare os din corp. Vreau să urlu până la cer, vreau să cad în genunchi și să plâng în pământ. Nu înțeleg de ce durerea nu evadează prin țipetele mele. De ce gura mea e acoperită de mâna altcuiva.

— Dacă îți dau drumul, trebuie să-mi promiți că n-o să țipi, îmi spune el.

Îmi atinge fața cu mâinile goale, și nu știu unde mi-am scăpat pistolul.

Warner mă trage într-o clădire încă funcțională și deschide o ușă cu piciorul. Apasă pe un întrerupător. Lumini fluorescente se aprind cu un bâzâit. Pe perete sunt lipite cu bandă adezivă tablouri, curcubeie-alfabet prinse de planșete de plută. Măsuțe împrăștiate prin încăpere. Suntem într-o sală de clasă.

Mă întreb dacă aici merge James la școală.

Warner își lasă mâna jos. Ochii săi verzi sunt atât de încântați, încât mă îngrozesc.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, îmi spune el. Doar nu credeai c-o să te las să pleci atât de ușor, nu?

— L-ai împușcat pe Adam, sunt singurele cuvinte la care mă pot gândi.

Mintea mi-e confuză de neîncredere. Îi văd întruna trupul frumos chircindu-se la pământ, roșu roșu roșu. Trebuie să știu dacă e în viață. Trebuie să fie în viață.

Ochii lui Warner scânteiază.

— Kent e mort.

— *Nu...*

Warner mă împinge într-un colț și îmi dau seama că n-am mai fost niciodată atât de lipsită de apărare. Atât de vulnerabilă. Vreme de 17 ani mi-am dorit să scap de blestemul meu, dar în acest moment mi-l doresc mai mult ca oricând. Ochii lui Warner se îmblânzesc pe neașteptate. Schimbările lui constante de dispoziție sunt dificil de prezis. Dificil de contracarat.

— Juliette, spune el. Îmi atinge mâna cu atâta blândețe, că mă sperii. N-ai observat? Se pare că sunt imun la harul tău. Îmi cercetează ochii. Nu e minunat? Ai observat? mă întreabă din nou. Când ai încercat să evadezi? N-ai simțit-o...?

Warner, căruia nu-i scapă nimic. Warner, care absoarbe fiecare detaliu în parte.

Bineînțeles că știe.

Dar sunt șocată de tandrețea din vocea lui. Sinceritatea cu care vrea să știe. E ca un câine sălbatic, nebun și însetat de haos, tânjind în același timp după recunoaștere și acceptare.

Iubire.

— Putem fi împreună cu adevărat, îmi spune, fără să-i pese de tăcerea mea.

Mă trage aproape, prea aproape. Sunt înghețată în cinci sute de straturi de frică. Șocată de uimire, de neîncredere.

Mâinile lui îmi caută fața, buzele lui le caută pe ale mele. Creierul mi-a luat foc, gata să explodeze de imposibilitatea acestui moment. Mă simt ca și când aș urmări din afară totul petrecându-se, desprinsă de propriul meu trup, incapabilă să intervin. Mai mult decât orice altceva, sunt șocată de mâinile lui tandre, de ochii lui sinceri.

— Vreau ca tu să mă alegi, spune el. Vreau ca tu să alegi să fii cu mine. Vreau ca tu să-ți *dorești* asta...

— Ești nebun, îngăim eu. Ai probleme cu capul...

— Ție ți-e teamă doar de ceea ce ești în stare.

Vocea lui e blândă. Ușoară. Lentă. Înșelător de persuasivă. Nu mi-am dat seama niciodată până acum cât de atrăgătoare îi e vocea.

— Recunoaște, spune el. Suntem perfecți unul pentru celălalt. Tu vrei putere. Îți place să simți greutatea armei în mână. Ești... atrasă de mine.

Încerc să-i trag un pumn, dar mă prinde de brațe. Mi le ține pe lângă corp. Mă țintuiește din nou de perete. E mult mai puternic decât pare.

— Nu te minți singură, Juliette. O să te întorci cu mine, fie că-ți place sau nu. Dar poți să alegi să-ți placă. Poți să alegi să te bucuri de asta...

— *Niciodată*, șoptesc eu, distrusă. Ești bolnav... ești un monstru bolnav, nebun...

— Asta nu e răspunsul potrivit, spune el, și pare cu adevărat dezamăgit.

— E singurul răspuns pe care o să-l capeți vreodată de la mine.

Buzele îi sunt prea aproape.

— Dar eu te iubesc.

— Nu, nu mă iubești.

Închide ochii și-și lipește fruntea de a mea.

— Nu ai idee ce-mi faci.

— Te urăsc!

Clatină din cap foarte încet. Se apleacă. Nasul său îmi atinge gâtul, și îmi înăbuș un fior îngrozit pe care el îl înțelege greșit. Buzele lui îmi ating pielea, iar eu scâncesc.

— Doamne, ce mi-ar mai plăcea să te mușc.

Observ o strălucire argintie în buzunarul interior al jachetei sale.

Simt un fior de speranță. Un fior de groază. Mă pregătesc pentru ceea ce trebuie să fac. Îmi petrec un moment jelindu-mi pierderea demnității.

Și mă relaxez.

El simte că nu mai sunt încordată și îmi răspunde la fel. Zâmbește și își slăbește strânsoarea. Își petrece brațele în jurul taliei mele. Înghit voma care amenință să mă dea de gol.

Jacheta lui militărească are un milion de nasturi, și mă întreb câți va trebui să desfac ca să pun mâna pe pistolul său. Mâinile lui îmi explorează trupul, alunecându-mi pe spate ca să simtă forma siluetei mele, și tot ce pot să fac e să nu încerc ceva nesăbuit. Nu sunt suficient de antrenată ca să-l pot doborî, și habar n-am de ce poate să mă atingă. Habar n-am cum de ieri am reușit să trec prin beton. Habar n-am de unde a venit toată energia aia.

Astăzi el are toate avantajele la dispoziție, și nu e timpul să mă dau de gol.

Nu încă.

Îmi pun mâinile pe pieptul său. Mă trage spre el. Îmi ridică bărbia ca să-l privesc în ochi.

— Am să fiu bun cu tine, îmi șoptește. Am să fiu foarte bun cu tine, Juliette. Îți promit.

Sper că nu tremur vizibil.

Și mă sărută. Însetat. Disperat. Nerăbdător să mă deschidă și să mă guste. Sunt atât de șocată, atât de îngrozită, atât de cuprinsă de nebunie, că uit de mine imediat. Rămân acolo împietrită, dezgustată. Mâinile îmi alunecă de pe pieptul lui. Nu mă gândesc decât la Adam și la sânge și la Adam și la sunetul focurilor de armă și la Adam zăcând într-o baltă de sânge și aproape că-l împing de lângă mine. Dar Warner refuză să fie descurajat.

Rupe sărutul. Îmi șoptește la ureche niște lucruri fără noimă. Îmi ia fața în mâinile sale și, de data asta, îmi reamintesc că trebuie să mă prefac. Îl trag mai aproape, îl apuc bine de jachetă și îl sărut cât de pasional pot, degetele mele deja încercând să desfacă primii nasturi. Warner mă apucă de șolduri și permit mâinilor sale să-mi cucerească trupul. Are gust de bomboane de mentă și miroase a gardenii. Mă ține cu putere, buzele lui sunt moi, aproape dulci pe pielea mea. Între noi există o încărcare electrică pe care nu o prevăzusem.

Capul mi se învârtește.

Buzele lui sunt pe gâtul meu, gustându-mă, devorându-mă, și mă forțez să gândesc limpede. Mă forțez să înțeleg perversiunea acestei situații. Nu știu cum să împac

confuzia din mintea mea, repulsia mea șovăitoare, reacția mea inexplicabilă față de buzele sale. Trebuie să termin cu asta. Acum.

Mă întind spre nasturii lui.

Iar el e încurajat în van.

Warner mă ridică de talie, mă saltă cu spatele de perete, ținându-mă bine și forțându-mi picioarele să se înfășoare în jurul lui. Nu-și dă seama că mi-a oferit poziția perfectă ca să-mi bag mâna în jacheta lui.

Buzele i se întâlnesc cu ale mele, mâna lui îmi alunecă pe sub tricou, și respiră greu, înăsprindu-și strânsoarea în jurul meu, iar eu, disperată, pur și simplu rup jacheta de pe el. Nu pot să lungesc prea mult lucrurile. Habar n-am cât de departe vrea să ajungă Warner, dar nu-i pot încuraja nebunia.

Am nevoie să se aplece spre mine încă 3 centimetri doar…

Mâna mea se strânge pe pistol.

Îl simt cum îngheață. Se trage înapoi. Mă uit cum fața lui trece prin diferite faze: confuzie/teamă/durere/groază/furie. Îmi dă drumul jos exact în clipa când degetele mele apasă pe trăgaci pentru prima oară.

Puterea și forța armei sunt dezarmante, sunetul e mult mai puternic decât anticipasem. Reverberațiile vibrează prin urechile mele și prin fiecare puls al trupului meu.

E un fel drăguț de muzică.

Un fel de mică victorie.

Deoarece, de data asta, sângele nu îi aparține lui Adam.

PATRUZECI

Warner e la pământ.

Eu mă ridic și fug cu pistolul lui.

Trebuie să-l găsesc pe Adam. Trebuie să fur o mașină. Trebuie să-i găsesc pe James și pe Kenji. Trebuie să învăț să conduc. Trebuie să ne ducem într-un loc sigur. Trebuie să fac totul exact în această ordine.

Adam nu poate fi mort.

Adam nu e mort.

Adam nu va fi mort.

Picioarele mele lovesc pavajul într-un ritm constant, fața și tricoul îmi sunt împroșcate cu sânge, mâinile îmi mai tremură încă ușor în soarele ce apune. Sunt biciuită de o briză aspră care mă smucește din realitatea nebună în care se pare că mă scald. Inspir adânc, mijesc ochii spre cer și îmi dau seama că nu am prea mult timp la dispoziție înainte să se întunece. Străzile, cel puțin, au fost de mult evacuate. Dar n-am nici cea mai vagă idee unde s-ar putea afla oamenii lui Warner.

Mă întreb dacă Warner are și el injectat serul de urmărire. Mă întreb dacă ei ar ști atunci când moare.

Mă cufund în colțuri întunecate, încerc să analizez străzile pentru indicii, încerc să-mi amintesc unde a căzut Adam la pământ, însă memoria nu mă ajută, sunt prea distrasă, iar creierul meu e prea distrus ca să mai proceseze

astfel de detalii. Acel moment îngrozitor e o adunătură de nebunie în mintea mea. Nu are nicio noimă, iar Adam ar putea fi oriunde. I-ar fi putut face orice.

Nici măcar nu știu ce caut.

~~S-ar putea să-mi pierd vremea de pomană.~~

Aud deodată ceva mișcare și gonesc spre o stradă lăturalnică, strângând bine arma lipicioasă din mâna mea. Acum că am tras cu adevărat, mă simt mai încrezătoare cu ea în mână, mult mai conștientă de lucrurile la care trebuie să mă aștept, de felul în care funcționează. Însă nu știu dacă ar trebui să fiu fericită sau îngrozită că mă simt foarte repede extrem de relaxată cu ceva atât de letal.

Se aud pași.

Mă reazem de perete, cu brațele și picioarele lipite de suprafața aspră. Sper că sunt ascunsă în întuneric. Mă întreb dacă cineva l-a găsit deja pe Warner.

Privesc cum un soldat trece chiar pe lângă mine. Peste piept îi atârnă câteva puști, iar în mână are un fel de armă automată mai mică. Mă uit în jos la arma din mâna mea și îmi dau seama că habar n-am câte feluri există. Tot ce știu e că unele sunt mai mari decât altele. Unele trebuie să fie reîncărcate constant. Altele, precum cea pe care o țin, nu trebuie. Poate că Adam o să mă poată învăța toate aceste diferențe.

Adam.

Îmi țin respirația și mă mișc pe cât de furișat pot. Văd o umbră extrem de întunecată pe întinderea trotuarului din fața mea și fac un efort să o evit. Dar când mă apropii mai tare, îmi dau seama că nu e o umbră. Ci o pată.

Sângele lui Adam.

Îmi încleștez maxilarul până ce durerea le vine de hac țipetelor. Respir sacadat. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să mă folosesc de această informație. Trebuie să fiu atentă la...

Trebuie să iau urma sângelui.

Oricine l-ar fi târât de aici pe Adam încă nu s-a întors să șteargă mizeria. Un șir de picături duce de pe străzile principale spre cele lăturalnice vag luminate. Fiind atât de întuneric, trebuie să mă aplec să caut pete pe pământ. Nu prea mai văd unde duc. Aici sunt și mai puține. Cred că au dispărut complet. Nu știu dacă petele întunecate pe care le găsesc sunt sânge sau gume vechi lipite de pavaj sau picături de viață din trupul altui om. Cărarea lui Adam a dispărut.

Fac câțiva pași înapoi și reiau urmele.

Trebuie să fac asta de 3 ori până să-mi dau seama că probabil l-au dus înăuntru. Acolo se află o structură veche de oțel, cu o ușă și mai veche și ruginită care pare că n-a fost deschisă de ani de zile. Nu văd alte opțiuni.

Smucesc de clanță. E încuiată.

Mă folosesc de toată greutatea ca s-o deschid, izbindu-mă în ea, dar nu reușesc decât să capăt niște vânătăi. Aș putea să trag în broască, așa cum l-am văzut pe Adam făcând, dar nu sunt sigură cu ținta și cu abilitatea de a folosi acest pistol, și nici dacă îmi pot permite zgomotul. Nu pot să-mi fac prezența cunoscută.

Trebuie să existe o altă cale de a pătrunde în clădirea asta.

Nu există o altă cale de a pătrunde în clădirea asta.

Sunt cuprinsă de frustrare și disperare.

Isteria mea amenință să mă doboare și vreau să zbier până ce plămânii îmi cedează. Adam e în clădirea asta. Trebuie să fie în clădirea asta.

Stau chiar în afara clădirii și nu pot intra înăuntru.

Asta nu se poate întâmpla.

Îmi încleștez pumnii și încerc să reprim zădărnicia supărătoare care mă învăluie, dar mă simt înnebunită. Sălbatică. Dementă. Adrenalina îmi dispare, concentrarea îmi dispare, soarele apune la orizont, și-mi aduc aminte de James și Kenji și Adam Adam Adam ~~și mâinile lui Warner pe trupul meu și buzele lui pe gura mea și limba lui gustându-mi gâtul~~ și tot sângele

de peste tot

de peste tot

de peste tot

și fac ceva prostesc.

Izbesc cu pumnul în ușă.

Într-o clipă, mintea îmi prinde din urmă mușchii și mă pregătesc de impactul oțelului pe piele, gata să simt durerea frângându-mi fiecare os din mâna dreaptă. Însă pumnul meu zboară prin 30 de centimetri de oțel de parcă ar fi făcuți din unt. Sunt șocată. Îmi valorific aceeași energie nestatornică și îmi trec piciorul prin ușă. Îmi folosesc mâinile ca să fac oțelul fărâmițe, trecând prin metal precum un animal feroce.

E incredibil. Revigorant. Complet sălbatic.

Ăsta trebuie să fie felul în care am trecut prin beton în camera de tortură a lui Warner. Ceea ce înseamnă că tot n-am idee cum de am trecut prin beton în camera de tortură a lui Warner.

Trec prin gaura pe care am creat-o și alunec în întuneric. Nu e prea greu. Întregul loc e învăluit în umbre. Nu sunt lumini, nu se aud sunete de mașinării sau electricitate. Doar un alt depozit abandonat elementelor naturii.

Verific podeaua, dar nu e nicio pată de sânge. Inima îmi zboară și îmi cade brusc în același timp. Vreau ca el să fie bine. Vreau ca el să fie în viață. Adam nu e mort. Nu poate fi.

Adam i-a promis lui James că o să se întoarcă după el.

Nu și-ar încălca niciodată promisiunea.

La început merg încet, cu grijă, de teamă să nu fie soldați prin jur, dar nu-mi ia mult să-mi dau seama că nu se aude niciun sunet în această clădire. Așa că o iau la fugă.

Îmi ascund precauția în buzunar și sper să pot ajunge la ea dacă o să am nevoie. Trec printr-o grămadă de uși, învârtindu-mă prin toate încăperile, absorbind fiecare detaliu în parte. Clădirea asta nu a fost doar un depozit. Ci și o fabrică.

Lângă pereți sunt adunate mașinării vechi, benzi transportatoare stau nemișcate la locurile lor, mii de cutii de inventar sunt puse într-un echilibru precar în grămezi înalte. Aud o respirație scurtă, o tuse înăbușită.

Gonesc printr-o pereche de uși duble, căutând sunetul plăpând, concentrată asupra fiecărui detaliu. Îmi ciulesc urechile și-l aud din nou.

Respirație grea, chinuită.

Cu cât mă apropii mai mult, cu atât îl aud mai tare. Trebuie să fie el. Pistolul mi-e pregătit și gata să tragă, ochii atenți acum, așteptându-se la atacatori. Picioarele mele se

mişcă iute, uşor, silenţios. Sunt cât pe ce să împuşc o umbră pe care cutiile o aruncă pe podea. Respir încet, să mă calmez. Cotesc din nou.

Şi aproape că mă prăbuşesc.

Adam atârnă de încheieturile mâinilor, cu bustul gol, însângerat şi învineţit peste tot. Capul îi e aplecat, gâtul moale, piciorul stâng plin de sânge în pofida bandajului înfăşurat pe coapsă. Nu ştiu de cât timp îi atârnă greutatea corpului de încheieturile mâinilor. Sunt surprinsă că nu şi-a dislocat umerii. Probabil că încă se luptă să reziste.

Funia legată în jurul încheieturilor sale e prinsă de un fel de bară de metal fixată de-a curmezişul tavanului. Mă uit mai atent şi-mi dau seama că bara face parte dintr-o bandă transportoare. Că Adam se află pe o bandă transportoare.

Că asta nu e doar o fabrică.

E un abator.

Sunt prea disperată să-mi pot permite luxul isteriei în acest moment.

Trebuie să găsesc o cale de a-l da jos, dar mi-e teamă să mă apropii. Ochii mei scrutează încăperea, sigură că pe undeva se află nişte paznici, soldaţi pregătiţi pentru un fel de ambuscadă. Dar apoi mă gândesc că probabil eu n-am fost considerată niciodată o ameninţare pentru ei. Nu atâta timp cât Warner a reuşit să mă ia cu el.

Nimeni nu s-ar aştepta să mă găsească aici.

Mă urc pe bandă şi Adam încearcă să-şi ridice capul. Trebuie să am grijă să nu mă uit prea atent la rănile lui, să nu-i permit imaginaţiei să mă paralizeze. Nu aici. Nu acum.

— Adam...?

Își înalță capul cu un val subit de energie. Se uită la mine. Fața îi e aproape nevătămată; nu are decât niște zgârieturi și vânătăi. Privindu-i chipul familiar, încep să mă mai calmez și eu.

— Juliette...?

— Trebuie să te dezleg de-aici...

— Dumnezeule, Juliette... cum de m-ai găsit aici?

Tușește. Șuieră. Respiră greu.

— Mai târziu. Mă întind să-i ating fața. Am să-ți povestesc mai târziu. Mai întâi, trebuie să găsesc un cuțit.

— Pantalonii mei...

— Ce?

— În... — înghite greu — ...pantalonii mei...

Bag mâna în buzunarul lui, și el clatină din cap. Mă uit în sus.

— Unde...

— Am un buzunar *în* pantaloni...

Pur și simplu rup hainele de pe el. Acolo, în căptușeala pantalonilor militărești, se află un buzunăraș cusut. Vâr mâna înăuntru și scot un briceag compact. Am mai văzut din astea.

Sunt ilegale.

Încep să pun cutii pe bandă. Mă urc pe ele și mă rog la Dumnezeu să știu ce fac. Cuțitul e extrem de ascuțit, și merge iute la tăiat legăturile. Îmi dau seama cu întârziere că sfoara care-l ține pe el legat e aceeași de care ne-am folosit să evadăm.

Adam e eliberat. Mă dau jos, închid cuțitul și mi-l bag în buzunar. Nu știu cum o să-l scot pe Adam de-aici.

Încheieturile îi sunt jupuite, sângerânde, trupul îl doare peste tot, iar piciorul îi sângerează din pricina unui glonț.

Aproape că se prăbușește.

Încerc să-l țin pe cât de tandru pot, încerc să-l țin pe cât de aproape pot fără să-i fac rău. Nu spune niciun cuvânt despre durere și încearcă din răsputeri să ascundă faptul că are probleme cu respirația. Se crispează de atâta chin, dar nu se plânge deloc.

— Nu pot să cred că m-ai găsit, e tot ce spune.

Și știu că n-ar trebui. Știu că nu e momentul. Știu că nu e deloc potrivit. Dar îl sărut.

— N-o să mori, îi spun. O să ieșim de-aici. O să furăm o mașină. O să-i găsim pe James și pe Kenji. Și pe urmă o să fim în siguranță.

Mă privește fix.

— Sărută-mă din nou, spune el.

Și o fac.

Ne ia o veșnicie să ajungem înapoi la ușă. Adam fusese dus foarte departe în această clădire, și să găsesc drumul înapoi spre ieșire mi se pare mai greu decât mă așteptam. Adam încearcă din răsputeri, mergând cât de repede poate, dar tot nu e suficient de rapid.

— Au spus că Warner voia să mă omoare cu mâna lui, îmi explică. Și că m-a împușcat intenționat în picior, doar ca să mă schilodească. Asta i-a oferit șansa să te ia de-acolo și să vină mai târziu după mine. Se pare că planul lui era să mă tortureze, spune el, tresărind de durere. A spus că voia să se delecteze cu asta. Nu voia să se grăbească să mă omoare.

Râde cu putere. Tușește puțin.

~~Mâinile lui pe trupul meu mâinile lui pe trupul meu mâinile lui pe trupul meu~~

— Așa că te-au legat și te-au abandonat aici?

— Au spus că n-o să mă găsească nimeni. Au spus că această clădire e făcută din beton și întărită cu oțel și nimeni nu poate pătrunde în ea. Warner avea să vină după mine când era pregătit. Se oprește. Se uită la mine. Doamne, sunt atât de fericit că ești bine.

Îi ofer un zâmbet. Încerc să-mi împiedic organele să mi se reverse afară. Sper că găurile din capul meu nu se văd.

Se oprește când ajunge la ușă. Metalul e o harababură sfârtecată. Arată ca și când un animal sălbatic l-a atacat și a pierdut lupta.

— Cum ai...

— Nu știu, recunosc eu. Încerc să ridic din umeri, să fiu indiferentă. Pur și simplu i-am tras un pumn.

— I-ai tras un pumn...

— Și un șut.

Zâmbește, și vreau să plâng în brațele lui. Trebuie să mă concentrez asupra feței sale. Nu-mi pot lăsa ochii să asimileze parodia care este trupul lui.

— Haide, îi spun. Hai să mergem să facem ceva ilegal.

Îl las pe Adam în întuneric și alerg către marginea drumului principal, căutând mașini abandonate. Trebuie să mergem pe 3 străzi lăturalnice diferite până ce găsim una.

— Cum te simți? îl întreb, temându-mă de răspuns.

Își strânge buzele. Pare că dă din cap.

— Bine.

Asta nu-i în regulă.

— Așteaptă aici!

Afară e beznă, fără urmă de lumină. Asta e bine. Şi, de asemenea, rău. Îmi permite să cutreier în voie, dar mă face şi mai vulnerabilă atacurilor. Trebuie să am grijă. Merg pe vârfuri către maşină.

Sunt pregătită să sparg geamul, dar mai întâi verific mânerul portierei.

E descuiată.

Cheile sunt în contact.

Pe bancheta din spate se află o pungă cu alimente.

Cineva probabil că s-a panicat auzind alarma şi stingerea neaşteptată. Probabil că a lăsat totul de izbelişte şi a fugit să se ascundă. Incredibil. Ar fi absolut perfect, dacă aş şti să conduc.

Fug înapoi spre Adam ca să-l ajut să se suie pe locul de lângă şofer. De îndată ce e înăuntru, îmi dau seama cât de mare îi e durerea. Încovoindu-i trupul în toate părţile. Apăsându-l în coaste. Încordându-i muşchii.

— E-n regulă, mă minte. Nu mai pot să stau prea mult în picioare.

Mă întind în spate şi cotrobăi prin pungile de cumpărături. Înăuntru e mâncare adevărată. Nu doar ciudatele cuburi de Vegeta făcute pentru Automate, dar şi fructe şi legume. Nici măcar Warner nu ne dădea banane.

Îi întind lui Adam fructul galben.

— Mănâncă asta.

— Nu prea cred că pot să mănânc... Se opreşte. Se uită la forma din mâna lui. E ceea ce cred eu că e?

— Probabil.

N-avem timp să procesăm imposibilitatea. I-o desfac. Îl încurajez să ia o gură. Sper că e un lucru bun. Am auzit că bananele au potasiu. Sper să n-o vomite.

Încerc să-mi concentrez atenția asupra pedalelor mașinii de sub picioarele mele.

— Cât timp crezi că avem la dispoziție până ce Warner o să ne găsească? întreabă Adam.

Iau câteva guri de aer.

— Nu știu.

Pauză.

— Cum ai scăpat de el...?

Privesc fix prin parbriz când îi răspund.

— L-am împușcat.

— Nu!

Surpriză. Teamă. Uluire.

Îi arăt pistolul lui Warner. Are o gravură specială pe mâner.

Adam e șocat.

— Deci... e mort?

— Nu știu, recunosc în cele din urmă, rușinată. Îmi cobor privirea în jos, analizând striațiile de pe volan. Nu știu sigur.

Mi-a luat prea mult să apăs pe trăgaci. A fost mai greu decât mă așteptam. A fost mai greu decât mă așteptam să țin în mâini pistolul. Warner deja îmi dădea drumul când glonțul i-a pătruns în corp. Aveam arma îndreptată spre inima lui.

Sper din tot sufletul că n-am ratat.

Amândoi suntem extrem de tăcuți.

— Adam?

— Da?

— Nu știu să conduc.

PATRUZECI ȘI UNU

— Ești norocoasă că ăsta nu-i un schimbător de viteze normal, spune el, încercând să râdă.

— Schimbător de viteze normal?

— Cu transmisie manuală.

— Ce-i aia?

— E un pic mai complicat.

Îmi mușc limba.

— Îți amintești unde i-am lăsat pe James și pe Kenji?

Nici măcar nu vreau să mă gândesc la posibilitatea că s-au mutat. Sau că au fost descoperiți. Orice. Nici măcar nu vreau să aprofundez acest gând.

— Da.

Știu că el gândește exact ce gândesc și eu.

— Cum ajung acolo?

Adam îmi spune că pedala din dreapta e pentru accelerație. Cea din stânga pentru frânare. Trebuie să mut schimbătorul de viteze în *D*[1]. Folosesc volanul să întorc. Am și oglinzi, care mă pot ajuta să văd în spate. Nu pot aprinde farurile, și trebuie să mă bazez pe lună să-mi lumineze drumul.

Pornesc motorul, apăs pe frână, schimb în *D*. Vocea lui Adam e singurul sistem de navigație de care am nevoie.

---

[1] La cutia de viteze automată, *D* vine de la *drive* (a conduce, a porni).

Ridic piciorul de pe frână. Apăs pe accelerație. Aproape că intrăm într-un zid.

În felul ăsta ajungem înapoi la clădirea abandonată.

Accelerație. Frână. Accelerație. Frână. Prea multă accelerație. Prea multă frână. Adam nu se plânge, și aproape că e mai rău. Îmi imaginez ce înseamnă condusul meu pentru rănile lui. Sunt recunoscătoare că cel puțin nu e mort, nu încă.

Nu știu de ce nu ne-a văzut nimeni. Mă întreb dacă Warner e cu adevărat mort. Mă întreb dacă totul e în haos. Mă întreb dacă ăsta e motivul pentru care nu sunt soldați în orașul ăsta. Au dispărut cu toții.

Mă gândesc.

Aproape că uit să schimb în *P* [1] când ajungem la clădirea distrusă vag cunoscută. Adam trebuie să se întindă și s-o facă în locul meu. Îl ajut să se așeze pe bancheta din spate, și mă întreabă de ce.

— Fiindcă o să-l pun pe Kenji să conducă, și nu vreau ca fratele tău să te vadă în halul ăsta. E suficient de întuneric ca să nu-ți vadă corpul. Nu cred că ar trebui să te vadă rănit.

Dă din cap după o clipă infinită.

— Îți mulțumesc.

Alerg către clădirea distrusă. Deschid ușa. De-abia observ două siluete în întunericul desăvârșit. Clipesc de câteva ori, și îi văd mai bine. James doarme cu capul în poala lui Kenji. Rucsacurile sunt deschise, iar pe podea sunt împrăștiate conserve goale de mâncare.

---

[1] *P* vine de la *park* (a opri, a parca).

Sunt bine.

Slavă Domnului că sunt bine.

Aș putea muri de ușurare.

Kenji îl ia pe James în brațe, chinuindu-se puțin cu greutatea lui. Fața îi e netedă, serioasă, fermă. Nu zâmbește. Nu spune nimic prostesc. Mă privește în ochi de parcă deja știe, de parcă deja înțelege de ce ne-a luat atât de mult să ne întoarcem, de parcă există un singur motiv pentru care acum arăt ca naiba, pentru care sunt plină de sânge pe tricou. Și probabil pe față. Și pe mâini.

— Cum se simte?

Aproape că mă pierd în acel moment.

— Trebuie să conduci tu.

Inspiră ușor. Încuviințează din cap de câteva ori.

— Piciorul meu drept e încă bun, îmi spune.

Dar nu cred că mi-ar păsa, chiar dacă n-ar fi fost. Trebuie să ajungem în acel loc sigur, iar șofatul meu nu ne-ar duce nicăieri.

Kenji îl pune pe James, adormit, pe locul de lângă șofer, iar eu mă simt extrem de fericită că nu e treaz.

Iau rucsacurile și le duc pe bancheta din spate. Kenji se așază la volan. Se uită în oglinda retrovizoare.

— Mă bucur să te văd în viață, Kent.

Adam aproape că zâmbește. Clatină din cap.

— Îți mulțumesc că ai avut grijă de James.

— Acum ai încredere în mine?

Un scurt oftat.

— Poate.

— E bun și-un *poate*, spune Kenji rânjind, apoi pornește mașina. Să plecăm naibii de-aici.

Adam tremură.

Trupul lui gol începe în cele din urmă să cedeze din cauza vremii reci, a orelor de tortură, a chinului de a rezista atât de mult timp. Eu cotrobăi prin rucsacuri căutând o haină mai groasă, dar nu găsesc decât tricouri și hanorace. Nu știu cum să-i pun unul fără să-i produc dureri.

Mă hotărăsc să le tai. Iau briceagul și tai câteva dintre hanoracele lui, punându-le peste el ca niște pături. Îmi ridic privirea.

— Kenji... mașina asta n-are căldură?

— E pornită, dar e de rahat. Nu cred că merge prea bine.

— Cât mai avem până ce ajungem acolo?

— Nu prea mult.

— Ai văzut pe cineva care ne-ar putea urmări?

— Nu. Tace puțin, apoi continuă: E ciudat. Nu înțeleg de ce nu vede nimeni o mașină care gonește pe străzile astea după ce s-a dat stingerea. Ceva nu e-n regulă.

— Știu.

— Și nu știu de ce, dar, în mod evident, serul meu de urmărire nu funcționează. Ori chiar nu dau doi bani pe mine, ori nu funcționează cum trebuie, și nu știu de ce.

Un mic detaliu se așază pe marginea conștiinței mele. Îl analizez.

— N-ai spus că ai dormit într-o magazie? În noaptea aia, când ai fugit?

— Ba da, de ce?

— Unde era...?

Ridică din umeri.

— Nu știu. Un câmp imens. Era ciudat. Pe locul ăla creșteau niște rahaturi ciudate. Am fost cât pe ce să mănânc ceva ce credeam că era un fruct, până ce mi-am dat seama că mirosea ca naiba.

Rămân fără suflare.

— Era un câmp gol? Arid? Complet abandonat?

— Da.

— Câmpul nuclear, spune Adam, și în voce i se simte înțelegerea.

— Ce câmp nuclear? întreabă Kenji.

Îi explic.

— Rahat! Kenji strânge tare volanul. Deci puteam să mor? Și n-am făcut-o?

Îl ignor.

— Și totuși, cum de ne-au găsit? stărui. Cum de și-au dat seama unde locu...

— Nu știu, oftează Adam. Își închide ochii. Poate Kenji ne minte.

— Haide, omule, ce naiba...

— Sau, îl întrerupe Adam, poate că au cumpărat-o pe Benny.

— Nu..., spun eu cu răsuflarea tăiată.

— E posibil.

Rămânem cu toții tăcuți. Încerc să mă uit pe geam, dar e aproape inutil. Cerul nopții e o baie de smoală care sufocă lumea ce ne înconjoară.

Mă întorc spre Adam și-l găsesc cu capul dat pe spate, cu mâinile încleștate, cu buzele aproape albe în întuneric. Îl învelesc mai bine cu hanoracele. Își reprimă un fior.

— Adam...

Îi înlătur o șuviță de pe frunte. Părul i-a crescut puțin, și îmi dau seama că nu i-am acordat niciodată atenție. În ziua în care a pășit în celula mea, fusese tuns scurt. N-am crezut niciodată că părul său negru ar fi atât de moale. Precum ciocolata topită. Mă întreb când a renunțat să și-l mai tundă.

Își încleștează maxilarul. Deschide gura. Mă minte din nou și din nou.

— Sunt bine.

— Kenji...

— Cinci minute, îți promit... Încerc să fac chestia asta să funcționeze...

Îi ating încheieturile, trecându-mi degetele peste pielea lui moale. Peste cicatricele însângerate. Îi sărut palma. Respiră întretăiat.

— O să fii bine, îi spun.

Încă ține ochii închiși. Încearcă să dea din cap.

— De ce nu mi-ai spus că sunteți împreună? întreabă Kenji deodată.

Vocea îi e egală, neutră.

— Ce?

Acum nu e momentul să roșesc.

Kenji oftează. Îi văd ochii în oglinda retrovizoare. Umflăturile i-au dispărut aproape de tot. Fața i se vindecă.

— Ar trebui să fiu *orb* să nu observ. Vreau să zic, la naiba, numai felul în care te privește... E ca și când băiatu' ăsta n-a mai văzut o femeie la viața lui. E ca și cum i-ai da unui om flămând o farfurie cu mâncare și i-ai zice că n-o poate mânca.

Adam deschide ochii. Încerc să-i observ privirea, dar nu se uită la mine.

— De ce nu mi-ai spus? întreabă Kenji din nou.

— N-am avut niciodată ocazia să întreb, răspunde Adam.

Vocea îi e aproape o șoaptă. Energia i se scurge foarte repede. Nu vreau să facă eforturi să vorbească. Trebuie să-și păstreze forțele.

— Stai așa — vorbești cu mine, sau cu ea?

Kenji întoarce capul spre noi.

— Putem să discutăm asta mai târziu..., încerc eu să spun, dar Adam scutură din cap.

— I-am spus lui James fără să te întreb. Am făcut... o presupunere. Tace, apoi: N-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să ai și tu de-ales. Ar trebui întotdeauna să ai de-ales. Și e alegerea ta dacă vrei să fii cu mine.

— Hei, deci, eu o să mă prefac că nu vă mai pot auzi, OK? Kenji își flutură mâna, apoi adaugă: Hai, bucurați-vă de momentul vostru de intimitate.

Dar sunt prea ocupată să-i analizez ochii lui Adam, buzele foarte foarte moi. Fruntea încruntată.

Mă apropii de urechea lui și îmi cobor vocea. Șoptesc cuvintele, astfel că numai el mă poate auzi.

— O să te faci bine, îi promit. Și când o să se întâmple asta, am să-ți arăt exact ce alegere am făcut. O să memorez cu buzele fiecare centimetru al corpului tău.

Adam expiră deodată, tremurat, gâfâit. Înghite cu putere.

Ochii lui arzători mă pătrund. Pare aproape febril, și mă întreb dacă nu cumva înrăutățesc lucrurile.

Mă ridic, dar el mă oprește. Își pune mâna pe coapsa mea.

— Rămâi aici, spune el. Atingerea ta este singurul lucru care mă împiedică să-mi pierd mințile.

PATRUZECI ȘI DOI

— Am ajuns, și e noapte. Așadar, conform calculelor mele, nu am făcut nimic prostesc.

Kenji oprește mașina. Suntem din nou în subteran, într-un fel de parcare elaborată. Într-un minut ne aflam deasupra, iar în următorul am dispărut într-o cavitate. E imposibil de localizat, și nici n-o poți vedea pe întuneric. Kenji avea dreptate cu această ascunzătoare.

În ultimele minute am fost ocupată să-l țin treaz pe Adam. Corpul lui se luptă cu epuizarea, cu pierderea de sânge, cu foamea, cu un milion de diferite feluri de durere. Mă simt complet nefolositoare.

— Adam trebuie să meargă direct în aripa spitalului, anunță Kenji.

— Au spital?

Inima mea zboară ca un zmeu într-un cer de primăvară.

Kenji rânjește.

— Locul ăsta are de toate. O să te lase cu gura căscată.

Apasă pe un buton din plafon. O lumină slabă se aprinde în sedanul vechi. Kenji iese din mașină.

— Așteptați aici — am să aduc pe cineva cu o targă.

— Și cu James cum rămâne?

— Ah... Colțurile gurii lui Kenji tremură. El, ăăă... o să doarmă buștean ceva timp.

— Ce vrei să spui...?

Își drege vocea. O dată. De două ori. Își aranjează tricoul boțit.

— Eu, ăăă, se prea poate să-i fi dat ceva... care să-i mai ușureze greutatea călătoriei ăsteia.

— I-ai dat *somnifere* unui copil de zece ani?

Mă tem că o să-i rup gâtul.

— Ai fi preferat să fie treaz și să vadă toate astea?

— Adam o să te omoare.

Kenji se uită la Adam, care de-abia își mai poate ține ochii deschiși.

— Mda, păi, bănuiesc că sunt norocos că n-o să mă poată omorî în seara asta. Șovăie. Se apleacă în mașină și își trece mâna prin părul lui James, apoi zâmbește. Puștiul ăsta-i un sfânt. Dimineață o să fie vioi.

— Nu pot să *cred* că...

— Hei, hei... Își ridică mâinile. Crede-mă. O să fie bine. Nu voiam să fie mai traumatizat decât e deja. Înalță din umeri. La naiba, sper ca Adam să-mi dea dreptate.

— O să te omor.

Vocea lui Adam e un murmur blând.

Kenji râde.

— Fii mai înfipt, frățioare, altminteri o să cred că nu vorbești serios.

Kenji dispare.

Mă uit la Adam și îl încurajez să rămână treaz. Îi spun că suntem aproape în siguranță. Îmi lipesc buzele de fruntea lui. Îi privesc fiecare umbră, fiecare contur, fiecare tăietură și vânătaie de pe față. Mușchii i se relaxează și își

mai slăbește încordarea de pe față. Expiră un pic mai ușor. Îi sărut buza superioară. Îi sărut buza inferioară. Îl sărut pe obraji. Pe nas. Pe bărbie.

Apoi, totul se întâmplă prea repede.

4 oameni fug către mașină. 2 mai mari decât mine, 2 mai mari decât ei. O pereche de bărbați. O pereche de femei.

— Unde e? întreabă femeia mai în vârstă.

Privesc cu toții în jur nerăbdători. Mă întreb dacă observă că mă uit lung la ei.

Kenji deschide portiera lui Adam. Kenji nu mai zâmbește. De fapt, pare... diferit. Mai puternic. Mai iute. Ba chiar mai înalt. Deține controlul. E o figură a autorității. Acești oameni îl *cunosc.*

Adam e ridicat pe targă și evaluat imediat. Toată lumea vorbește în același timp. Ceva despre coaste fracturate. Ceva despre pierderea sângelui. Ceva despre căile respiratorii și capacitatea plămânilor și *ce s-a întâmplat cu încheieturile lui*? Ceva despre verificarea pulsului și *de cât timp sângerează*? Bărbatul și femeia mai tineri se uită spre mine. Cu toții poartă ținute ciudate.

Costume ciudate. Toate albe, cu dungi gri pe laterale. Mă întreb dacă e o uniformă medicală.

Îl iau pe Adam.

— Așteptați... Ies repede in mașină. Așteptați! Vreau să merg cu el...

— Nu acum. Kenji mă oprește și vocea îi devine blândă. Nu poți fi cu el la ceea ce trebuie să-i facă. Nu acum.

— Ce vrei să spui? Ce-or să-i facă?

Lumea apare și dispare din raza mea vizuală, nuanțe de gri pâlpâind ca niște cadre mărite, niște mișcări întrerupte. Deodată, nimic nu mai are nicio noimă. Deodată, totul e confuz. Deodată, capul meu e o bucată de pavaj, iar eu sunt zdrobită de niște picioare. Nu știu unde ne aflăm. Nu știu cine e Kenji. Kenji era prietenul lui Adam. Adam îl cunoaște. Adam. Adam al meu. Adam care e dus departe de mine și nu pot să merg cu el și vreau să merg cu el dar nu mă lasă să merg cu el și nu știu de ce...

— Or să-l ajute... *Juliette*... am nevoie să fii atentă la mine. Trebuie să fii cu picioarele pe pământ. Știu că a fost o zi grea — dar am nevoie să rămâi calmă.

Vocea lui. Atât de fermă. Extrem de clară.

— *Cine* ești...?

Încep să mă panichez. Vreau să-l iau pe James și să fugim, dar nu pot. I-a făcut ceva lui James, și chiar de-aș ști cum să-l trezesc, nu-l pot atinge. Vreau să-mi smulg unghiile.

— *Cine ești...*

Kenji oftează.

— Ți-e foame. Ești obosită. În acest moment treci prin șoc și un milion de alte senzații. Fii rațională. N-am de gând să-ți fac rău. Acum ești în siguranță. Adam e în siguranță. James e în siguranță.

— Vreau să fiu cu el... Vreau să văd ce-i fac oamenii ăia...

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— Ce vrei să-mi faci? De ce m-ai adus aici...?

Ochii mei sunt larg deschiși, privind în toate direcțiile. Mă rotesc, abandonată în mijlocul oceanului propriei mele imaginații, și nu știu să înot.

— Ce vrei de la mine?

Kenji își mută privirea în pământ. Își freacă fruntea. Bagă mâna în buzunar.

— N-aș fi vrut să fiu nevoit să fac asta.

Cred că urlu.

PATRUZECI ȘI TREI

Când mă trezesc, sunt o scară veche care scârțâie.

Cineva m-a spălat. Pielea mea e ca satinul. Genele îmi sunt moi, părul neted și periat; strălucește în lumina artificială, un râu de ciocolată ce se lovește de malul palid al pielii, valuri catifelate curgându-mi peste clavicule. Articulațiile mă dor; ochii mă înțeapă din pricina unei oboseli lacome. Trupul mi-e gol sub un cearșaf greu. Nu m-am mai simțit niciodată atât de curată.

Sunt prea obosită ca să-mi pese.

Ochii mei somnoroși inventariază locul în care mă aflu, dar nu au prea multe de văzut. Sunt întinsă în pat. Există 4 pereți. 1 ușă. O măsuță lângă mine. Lumini fluorescente care bâzâie deasupra mea. Totul e alb.

Tot ce-am știut până acum se schimbă.

Mă întind după paharul de apă și ușa se deschide. Îmi ridic cearșaful cât de mult pot.

— Cum te simți?

Un bărbat înalt care poartă ochelari de plastic. Rame negre. Un pulover simplu. Pantaloni călcați. Părul de culoarea nisipului îi cade în ochi.

În mână are un clipboard.

— Cine ești?

El ia din colțul camerei un scaun pe care nu l-am observat. Îl împinge în față. Se așază lângă patul meu.

— Te simți amețită? Zăpăcită?

— Unde e Adam?

Își ține pixul deasupra hârtiei. Scrie ceva.

— Numele de familie ți-l scrii cu doi de *r*? Sau cu unul singur?

— Ce-ați făcut cu James? Unde e Kenji?

Se oprește. Își ridică privirile. Are cam 30 de ani. Un nas coroiat. Barba nerasă de 2 zile.

— Pot măcar să mă asigur că ești bine? După aia am să-ți răspund la întrebări. Promit. Lasă-mă să-mi fac mai întâi treaba, apoi discutăm.

Clipesc.

Cum mă simt? Nu știu.

Dacă am avut vise? Nu cred.

Dacă știu unde mă aflu? Nu.

Cred că sunt în siguranță? Nu știu.

Îmi amintesc ce s-a întâmplat? Da.

Câți ani am? 17.

Ce culoare au ochii mei? Nu știu.

— Nu știi? Își pune jos pixul. Își scoate ochelarii. Îți amintești cu exactitate ce s-a întâmplat ieri, dar nu știi ce culoare au ochii tăi?

— Cred că sunt verzi. Sau albaștri. Nu sunt sigură. Contează?

— Vreau să fiu sigur că te poți recunoaște. Că nu ți-ai pierdut personalitatea.

— De fapt, n-am știut niciodată ce culoare au ochii mei. În ultimii trei ani, nu m-am uitat în oglindă decât o singură dată.

Străinul se uită lung la mine, un pic îngrijorat. În cele din urmă trebuie să privesc în altă parte.

— Cum de m-ai atins? îl întreb.

— Poftim?

— Corpul meu. Pielea mea. Sunt atât de... curate.

— Ah. Își mușcă degetul mare. Scrie ceva pe hârtie. Da. Ei bine, când ai ajuns, erai murdară și plină de sânge, și aveai câteva vânătăi și zgârieturi. Nu voiam să riscăm să se infecteze. Ne cerem scuze pentru invadarea intimității — dar nu putem permite să introducem aici astfel de bacterii. A trebuit să facem o detoxifiere la suprafață.

— În regulă... înțeleg, mă grăbesc eu. Dar *cum*?

— Poftim?

— Cum de m-ați atins?

Sunt sigură că trebuie să știe. Cum să nu știe? Dumnezeule, sper că știe.

— Aaa... Dă din cap, distras de cuvintele pe care le mâzgălește pe clipboard. Își îngustează ochii spre pagină. Latex.

— Poftim?

— Latex. Își ridică privirea preț de o secundă. Îmi vede confuzia. Mănuși?

— A, da.

Desigur. Mănuși. Până și Warner a folosit mănuși până să-și dea seama că mă poate atinge.

~~Până să-și dea seama că mă poate atinge. Până să-și dea seama că mă poate atinge. Până să-și dea seama că mă poate atinge.~~

Revăd acel moment din nou și din nou în mintea mea. Acea fracțiune de secundă când am întârziat să sar pe geam. Momentul șovăielii care a schimbat totul. Clipa în care am pierdut tot controlul. Toată puterea. Orice fel de influență. N-o să se oprească până ce nu mă găsește, și e numai vina mea.

Trebuie să știu dacă e mort.

Trebuie să mă forțez să rămân nemișcată. Trebuie să mă forțez să nu tremur, să nu mă-nfior sau să vomit. Trebuie să schimb subiectul.

— Unde-mi sunt hainele?

Mă joc cu cearșaful de un alb imaculat care-mi acoperă oasele.

— Au fost distruse din același motiv pentru care tu trebuia să fii dezinfectată. Își ia din nou ochelarii. Și-i pune la ochi. Avem un costum special pentru tine. Cred că o să-ți facă viața mult mai ușoară.

— Un costum special?

Îmi ridic privirile. Rămân cu gura căscată.

— Da. O să ajungem și acolo un pic mai târziu.

Tace. Zâmbește. În bărbie are o gropiță.

— N-o să mă ataci, așa cum ai făcut cu Kenji, nu?

— L-am atacat pe Kenji? tresar eu.

— Doar un pic, răspunde, ridicând din umeri. Acum măcar știm că nu e imun la atingerea ta.

— L-am *atins*?

Mă ridic în capul oaselor și aproape că uit să-mi țin cearșaful lipit de corp. Ard din cap până-n picioare, înroșindu-mă în minte, ținându-mă de cearșaf ca de un colac de salvare.

— Îmi pare atât de rău...

— Sunt sigur că o să-ți accepte scuzele. Blondul își studiază notițele foarte riguros, fiind deodată fascinat de propriul său scris de mână. Dar e-n regulă. Ne așteptam la ceva tendințe distrugătoare. Ai avut o săptămână de coșmar.

— Ești psiholog?

— Un fel de.

Își dă părul la o parte de pe frunte.

— Un fel de?

Râde. Apoi tace. Își rotește pixul între degete.

— Da. Practic vorbind, sunt psiholog. Uneori.

— Și asta ce-ar trebui să însemne?

Deschide gura. O închide. Pare că se gândește la un răspuns, dar în schimb, mă examinează pe mine. Mă privește atât de intens, că simt cum îmi ia fața foc. Începe să scrie furios.

— Ce caut aici? îl întreb.

— Îți revii.

— De când sunt aici?

— Ai dormit cel puțin paisprezece ore. Ți-am dat un sedativ destul de puternic. Se uită la ceas. Pari să fii bine. Șovăie. De fapt, arăți foarte bine. Chiar uluitor.

În gură am un pumn de cuvinte amestecate. Mă înroșesc ușor.

— Unde e Adam?

Inspiră adânc. Subliniază ceva pe hârtiile lui. Schițează un zâmbet.

— Unde e?

— Se recuperează.

În cele din urmă, își ridică ochii din foi.

— E bine?

Încuviințează din cap.

— E bine.

Îl privesc lung.

— Ce înseamnă asta?

2 bătăi la ușă.

Străinul cu ochelari nu se mișcă. Își recitește notițele.

— Intră, strigă.

Kenji pășește în încăpere, la început puțin șovăitor. Se uită la mine foarte precaut. Nu credeam niciodată c-o să fiu atât de fericită să-l văd. Dar deși mă simt ușurată să văd un chip cunoscut, stomacul mi se face ghem din pricina vinei pe care o resimt și mă lovește din interior. Mă întreb cât de grav l-am rănit. Înaintează.

Vina îmi dispare.

Mă uit mai atent și îmi dau seama că e complet nevătămat. Nu mai are probleme cu piciorul. Fața îi este curată. Ochii nu-i mai sunt umflați, iar fruntea e refăcută, netedă, neatinsă. Avea dreptate.

Are într-adevăr o față frumoasă.

Un maxilar provocator. Sprâncene perfecte. Ochii la fel de negri precum părul. Atrăgător. Puternic. Un pic periculos.

— Hei, frumoaso!

— Îmi cer scuze că aproape te-am omorât, îngăim eu.

— Ah!

L-am luat prin surprindere. Își bagă mâinile în buzunare.

— Ei bine. Mă bucur că am discutat despre asta.

Observ că poartă un tricou rupt. Jeanși negri. N-am mai văzut de mult timp pe cineva în jeanși. Uniforme de armată, tricouri și pantaloni din bumbac, și rochii extravagante sunt tot ce am cunoscut eu în ultima vreme.

Nu prea mă pot uita la el.

— M-am panicat, încerc să-i explic.

Îmi strâng și-mi desfac degetele.

— Mi-am dat seama, spune, ridicând dintr-o sprânceană.

— Îmi cer scuze.

— Știu.

Dau din cap.

— Arăți mai bine.

Rânjește. Se întinde. Se sprijină de perete, cu brațele încrucișate la piept, cu picioarele încrucișate la glezne.

— Asta trebuie să fie greu pentru tine.

— Poftim?

— Să-mi privești fața. Să-ți dai seama că aveam dreptate. Să-ți dai seama că ai luat decizia greșită. Ridică din umeri. Înțeleg. Nu sunt un om mândru, să știi. Aș fi dispus să te iert.

Îl privesc cu gura căscată, neștiind dacă să râd sau să arunc cu ceva în el.

— Nu mă face să te ating.

El scutură din cap.

— E incredibil cum cineva poate să arate atât de bine și să aibă sentimente atât de nepotrivite. Kent e un ticălos norocos.

— Îmi cer scuze... Psihologul se ridică. Ați terminat? Se uită la Kenji. Credeam că ai venit cu un scop anume.

Kenji se îndepărtează de perete și se îndreaptă de spate.

— Da. Corect. Castle vrea s-o vadă.

PATRUZECI ȘI PATRU

— Acum?

Blondul e mai confuz decât mine.

— Dar n-am terminat cu examinatul.

Kenji ridică din umeri.

— Vrea s-o vadă.

— Cine-i Castle? întreb.

Blondul și Kenji se uită la mine. Kenji își întoarce privirea. Blondul nu. Își înclină capul într-o parte.

— Kenji nu ți-a spus nimic despre locul ăsta?

— Nu. Mă bâlbâi, nesigură, privind spre Kenji, care refuză să se uite la mine. N-a explicat niciodată nimic. A spus doar că știa pe cineva care avea un loc sigur și credea că ne-ar putea ajuta...

Blondul rămâne cu gura căscată. Râde atât de tare, că o dă pe fornăieli. Se ridică. Își șterge ochelarii cu marginea tricoului.

— Ești un mare dobitoc, îi spune lui Kenji. De ce nu i-ai spus adevărul?

— Pentru că dacă i l-aș fi spus, n-ar mai fi venit.

— De unde știi?

— Aproape că m-a *omorât*...

Privesc când la unul, când la celălalt. De la păr blond la păr negru și înapoi.

— Ce se *întâmplă*? întreb. Vreau să-l văd pe Adam. Vreau să-l văd pe James. Și vreau un nou rând de *haine*...

— Ești dezbrăcată?

Kenji îmi studiază deodată cearșaful, și nu se deranjează să ascundă asta.

Roșesc în pofida eforturilor mele de a nu o face, și sunt agitată și frustrată.

— Blondul a zis că mi-au distrus hainele.

— *Blondul?*

Bărbatul blond e jignit.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Winston. Mă cheamă Winston.

Nu mai zâmbește deloc.

— Nu spuneai că ai un costum pentru mine?

Se încruntă. Își verifică ceasul.

— N-o să avem timp să ne ocupăm și de asta chiar acum. Oftează. Dă-i ceva să poarte temporar, da? îi spune lui Kenji.

Kenji, care încă se holbează la mine.

— Vreau să-l văd pe Adam.

— Adam încă nu e pregătit să te vadă.

~~Blondul~~ Winston își bagă pixul într-un buzunar.

— O să-ți dăm de știre când e pregătit.

— Cum să am încredere în voi când nu vreți să mă lăsați să-l văd? Nici măcar pe James... Nici măcar nu am lucrurile indispensabile. Vreau să mă dau jos din pat și am nevoie de niște haine.

— Du-te și adu, Moto.

Winston își prinde ceasul mai bine.

— Nu sunt câinele tău, *Blondule*, i-o trântește Kenji. Și te-am rugat să nu-mi mai spui Moto.

Winston își prinde cu degetele puntea nasului.

— Nicio problemă. Am să-i spun lui Castle că e vina ta că ea nu se vede cu el în momentul ăsta.

Kenji bombăne ceva obscenități printre dinți. Dispare cu pași apăsați și aproape că trântește ușa.

Trec câteva secunde în tăcere.

Respir adânc.

— Deci, ce înseamnă *moto*?

Winston își dă ochii peste cap.

— Nimic. E doar o poreclă... Numele lui de familie e Kishimoto. Și se enervează la culme când i-l tăiem în două. Devine foarte sensibil.

— Și de ce i-l tăiați în două?

Pufnește.

— Deoarece e al naibii de greu de pronunțat.

— Și asta e o scuză?

Se încruntă.

— Ce anume?

— Tu te-ai supărat că ți-am spus Blondul și nu Winston. El de ce n-ar avea dreptul să se supere că îi spuneți Moto în loc de Kenji?

Bombăne ceva care sună a:

— Nu-i același lucru.

Mă întind puțin. Îmi pun capul pe pernă.

— Nu fi ipocrit.

PATRUZECI ȘI CINCI

Mă simt ca un clovn în hainele astea mult prea mari. Port tricoul altcuiva. Pantalonii de pijama ai altcuiva. Papucii altcuiva. Kenji spune că mi-au distrus și hainele din rucsac, așa că n-am idee ale cui sunt hainele care atârnă pe mine. Pur și simplu înot în ele.

Încerc să fac un nod materialului în plus, dar Kenji mă oprește.

— O să-mi distrugi tricoul, se plânge el.

Îmi las mâinile în jos.

— Mi-ai dat hainele *tale*?

— Păi, ce credeai? Nu e ca și cum am avea rochii care stau pe-aici degeaba.

Îmi aruncă o privire care-mi dă de înțeles că ar trebui să fiu recunoscătoare că mi le-a dat.

Mda. Bănuiesc că e mai bine decât să fiu goală pușcă.

— Deci, cine ziceai că e Castle?

— El se ocupă de toate, îmi spune Kenji. E șeful întregii mișcări.

Ciulesc urechile.

— *Mișcări?*

Winston oftează. Pare cam țâfnos. Mă întreb de ce.

— Dacă tot nu ți-a spus Kenji nimic, poate că ar trebui s-aștepți să-ți povestească însuși Castle. Stai fără grijă. Îți promit că o să-ți răspundem la toate întrebările.

— Și cu Adam cum rămâne? Unde e *James*...

— Uau! Winston își trece o mână prin părul lui moale. N-ai de gând să renunți, nu?

— E bine, Juliette, intervine Kenji. Are nevoie de mai mult timp ca să-și revină. Trebuie să începi să ai încredere în noi. Nimeni de-aici n-o să-ți facă rău, nici ție, nici lui Adam, și nici lui James. Amândoi sunt bine. Totul e bine.

Dar eu nu știu dacă *bine* e suficient.

Mergem printr-un întreg oraș subteran, culoare și pasaje, podele netede de piatră, pereți aspri lăsați neatinși. În pământ sunt înfipte niște discuri circulare care strălucesc cu o lumină artificială la fiecare câțiva pași. Văd calculatoare, tot felul de gadgeturi pe care nu le recunosc, uși deschise care scot la iveală camere pline cu tot felul de mașinării tehnologice.

— Cum de găsiți electricitatea necesară pentru a susține un asemenea loc?

Mă uit mai îndeaproape la mașinăriile neidentificabile, ecranele pâlpâitoare, bâzâitul a sute de calculatoare încastrate în această lume subterană.

Kenji mă trage ușor de o șuviță de păr. Mă întorc.

— O furăm, spune rânjind, apoi dă din cap spre un drum îngust. Pe-aici.

Oamenii atât tineri, cât și bătrâni, de toate formele și etniile, intră și ies din încăperi pe toate holurile. Mulți dintre ei se uită, mulți dintre ei sunt prea distrași ca să ne observe. Unii sunt îmbrăcați ca bărbații și femeile care au venit aseară în fugă la mașina noastră. E un fel de uniformă ciudată. Pare inutilă.

— Ăăă… toată lumea se îmbracă așa? șoptesc, arătând pe furiș spre străinii care trec pe-acolo.

Kenji se scarpină în cap. Își ia timpul necesar ca să-mi răspundă.

— Nu toată lumea. Nu tot timpul.

— Și tu? îl întreb.

— Azi nu.

Mă hotărăsc să nu-i tolerez tendințele criptice, și în schimb îi pun o întrebare mai directă.

— Deci ai să-mi spui vreodată cum de te-ai vindecat atât de repede?

— Da, spune Kenji nonșalant. De fapt, o să-ți spunem o mulțime de lucruri.

Cotim deodată pe un culoar neașteptat.

— Dar mai întâi… Kenji se oprește lângă o ușă mare de lemn. Castle vrea să te cunoască. El e cel care te-a cerut.

— *Cerut…?*

— Mda.

Kenji pare stânjenit, doar pentru o fracțiune de secundă.

— Stai… ce vrei să spui…

— Vreau să spun că n-am ajuns din greșeală în armată, Juliette. Oftează. N-am ajuns accidental la ușa lui Adam. Și nu trebuia să fiu împușcat sau bătut în draci, dar s-a întâmplat. Doar că nu m-a adus un tip oarecare. Kenji aproape că rânjește. Mereu am știut unde locuia Adam, spune. E treaba mea să știu.

Pauză.

— Te-am căutat cu toții.

Gura mea se cască până la genunchi.

— Intră! Kenji mă împinge înăuntru. O să iasă când e pregătit.

— Baftă, e tot ce-mi spune Winston.

1.320 de secunde intră în încăpere înainte ca el s-o facă.

Se mișcă metodic, și fața îi e o mască neutră în timp ce-și strânge dreadurile într-o coadă de cal și se așază în partea din față a încăperii. E subțire, musculos, îmbrăcat impecabil într-un costum simplu. Albastru-închis. Cămașă albă. Fără cravată. Nu are riduri pe față, dar în păr are o șuviță argintie, iar ochii săi spun că a trăit cel puțin 100 de ani. Probabil că are vreo 40. Mă uit prin încăpere.

E un loc pustiu, impresionant în goliciunea lui. Podeaua și tavanul sunt construite din cărămizi atent îmbinate. Totul pare foarte vechi și demodat, dar, cumva, tehnologia modernă ține acest loc în viață. Becuri artificiale luminează dimensiunile uriașe, și în pereții de piatră sunt încastrate monitoare mici. Nu știu ce caut aici. Nu știu la ce să mă aștept. Habar n-am ce fel de persoană e Castle, dar după ce-am petrecut atâta timp cu Warner, nu încerc să-mi fac speranțe prea mari. Până ce nu vorbește, nici măcar nu-mi dau seama că îmi țineam respirația.

— Sper că până acum ți-a făcut plăcere șederea ta aici.

Mă întorc să-i întâlnesc ochii de culoare închisă și vocea calmă, mătăsoasă și puternică. Ochii îi strălucesc de o sinceră curiozitate, un pic surprinși. Am uitat că știu să vorbesc.

— Kenji spune că voiai să mă vezi, este singurul răspuns pe care i-l ofer.

— Kenji ar avea dreptate.

Respiră ușor. Își schimbă poziția în scaun. Îmi studiază ochii, alegându-și cuvintele și ducându-și două degete la gură. Se pare că este stăpân peste conceptul de timp. *Nerăbdarea* probabil că nu se găsește în vocabularul său.

— Am auzit... povești. Despre tine, adaugă zâmbind. Pur și simplu voiam să aflu dacă erau adevărate.

— Ce-ai auzit?

Zâmbește cu niște dinți atât de albi, încât arată ca și cum ar cădea zăpada pe văile de ciocolată ale feței sale. Își răsfiră degetele. Le analizează preț de o clipă. Își ridică privirea.

— Poți omorî un om doar atingându-l cu pielea ta. Poți distruge un perete de beton, gros de un metru, cu palma mâinii.

Mă cațăr pe un munte de aer, iar picioarele îmi alunecă întruna. Trebuie să mă prind de ceva.

— E adevărat? mă întreabă.

— Mai degrabă te-ar omorî zvonurile decât aș face-o eu.

Mă studiază mult timp.

— Aș dori să-ți arăt ceva, spune după o clipă.

— Vreau să-mi răspunzi la întrebări.

Toată povestea asta a durat deja prea mult. Nu vreau să fiu potolită de un fals simț al securității. Nu vreau să presupun că Adam și James sunt OK. Nu vreau să am încredere în nimeni până ce nu am dovezi. Nu mă pot preface că toate lucrurile astea sunt OK. Nu încă.

— Vreau să știu că sunt în siguranță, îi spun. Și mai vreau să știu că prietenii mei sunt în siguranță. Când am ajuns aici, cu noi mai era și un băiețel de zece ani, și aș dori să-l văd. Trebuie să mă asigur că e teafăr și nevătămat. Altminteri, nu cooperez.

Ochii săi mă inspectează preț de câteva momente lungi.

— Loialitatea ta este revigorantă, îmi spune, și vorbește sincer. Vei fi bine aici.

— Prietenii mei...

— Da. Desigur. Se ridică în picioare. Urmează-mă!

Locul ăsta e mult mai complex, mult mai organizat decât mi-am imaginat. Există sute de direcții diferite în care te poți pierde, aproape la fel de multe camere, unele mai mari decât altele, fiecare dedicată unui alt scop.

— Sala de mese — îmi spune Castle.

— Dormitoarele — în aripa opusă.

— Sălile de antrenament — pe hol.

— Sălile de adunare — chiar pe-aici.

— Băile — la celălalt capăt al etajului.

— Sălile de întruniri — chiar dincolo de ușa aia.

Fiecare loc e plin de oameni, cu toții făcând ceva diferit. Oamenii își ridică privirile când ne văd. Unii fac cu mâna, zâmbesc, și par încântați. Îmi dau seama că toată lumea se uită la Castle. El dă din cap. Ochii lui sunt blânzi, umili. Zâmbetul său e puternic, liniștitor.

El e șeful întregii *mișcări*, e ceea ce a spus Kenji. Acești oameni depind de el pentru ceva mai mult decât o simplă supraviețuire. Locul ăsta e ceva mai mult decât un simplu adăpost. Locul ăsta e ceva mai mult decât un loc în care te poți ascunde. Există un țel mai mare în mintea tuturor oamenilor. Un scop mai mare.

— Bine ai venit, îmi spune Castle, gesticulând cu o mână, la Punctul Omega.

PATRUZECI ȘI ȘASE

— Punctul Omega?

— Ultima literă din alfabetul grecesc. Ultima dezvoltare, ultima dintr-o serie.

Se oprește în fața mea, și observ pentru prima oară simbolul omega cusut pe spatele jachetei lui.

— Suntem singura speranță pe care o mai are civilizația noastră.

— Dar cum... cu atât de puțini oameni... poți să speri că vei concura...

— Lucrăm de mult timp, Juliette.

Este pentru prima dată când îmi rostește numele. Vocea lui e calmă, puternică, fermă.

— De ani de zile tot plănuim și organizăm și schițăm. N-ar trebui să surprindă pe nimeni căderea societății noastre umane. Noi am pricinuit-o. Întrebarea nu era *dacă* lucrurile aveau să se distrugă, continuă el. Ci *când*. A fost un joc al așteptării. O întrebare despre cine o să încerce să preia puterea și cum va încerca s-o folosească. Frica, îmi spune el, întorcându-se cu spatele pentru o clipă și pășind ca o pisică pe podeaua de piatră, e o motivație puternică.

— Asta-i jalnic.

— De acord. Din acest motiv, o parte a funcției mele este să readuc la viață inimile frânte ale celor care și-au pierdut orice speranță.

Intrăm pe un alt coridor.

— Și să-ți spun ție că aproape tot ceea ce ai auzit despre starea în care se află lumea noastră e o minciună.

Mă opresc în loc. Mai aveam puțin și cădeam.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că lucrurile nu sunt nici pe departe pe cât de rele spune Restaurația că sunt.

— Dar nu există mâncare...

— La care ei să îți ofere *ție* acces.

— Animalele...

— Sunt ascunse. Modificate genetic. Crescute pe izlazuri secrete.

— Dar aerul... anotimpurile... *vremea*...

— Nu e chiar atât de rea pe cât vor ei să credem. E, probabil, singura noastră problemă adevărată — dar e una cauzată de manipulările perverse asupra Mamei Natură. Manipulări *făcute de mâna omului*, pe care încă le putem repara. Se întoarce cu fața spre mine. Mă face să fiu atentă cu o singură privire pătrunzătoare. Încă mai avem o șansă de a schimba lucrurile. Putem să oferim apă potabilă proaspătă tuturor oamenilor. Putem să ne asigurăm că recoltele nu sunt adaptate pentru profit; putem garanta că nu sunt modificate genetic spre câștigul producătorilor. Oamenii noștri mor deoarece îi hrănim cu otravă. Animalele mor deoarece le forțăm să mănânce resturi, le forțăm să trăiască în propria lor mizerie, punându-le în cuști laolaltă și făcând abuz de ele. Plantele se ofilesc deoarece aruncăm chimicale în pământul care le face periculoase pentru sănătatea noastră. Dar acestea sunt lucruri pe care noi le putem repara. Suntem hrăniți cu minciuni,

deoarece, fiindcă le credem, ne fac să fim mai slabi, mai vulnerabili, mai maleabili. Depindem de alții pentru mâncare, sănătate, subzistență. Asta ne paralizează. Face din oamenii noștri niște lași. Din copiii noștri niște sclavi. E timpul să ne răzvrătim.

Ochii îi sunt luminoși, iar pumnii strânși de furie. Cuvintele îi sunt puternice, pline de siguranță, clare și încărcate de înțeles. Nu mă îndoiesc că a influențat mulți oameni cu astfel de gânduri visătoare. Speranță pentru un viitor care pare pierdut. Inspirație într-o lume mohorâtă, care nu are nimic de oferit. E un conducător înnăscut. Un orator talentat.

Îmi vine greu să-l cred.

— Cum poți fi atât de sigur că teoriile tale sunt corecte? Ai dovezi?

Mâinile i se relaxează. Ochii i se calmează. Schițează un zâmbet.

— Bineînțeles.

Aproape că râde.

— Ce-i atât de amuzant?

Scutură ușor din cap.

— Sunt amuzat de scepticismul tău. De fapt, îl admir. Nu e niciodată bine să crezi tot ce auzi.

Mă prind de dublul înțeles al spuselor sale. Îi confirm asta.

— *Touché*, domnule Castle.

Pauză.

— Ești franțuzoaică, domnișoară Ferrars?

~~— Poate că mama mea.~~

Mă uit în altă parte.

— Deci, unde ți-e dovada?

— Această întreagă mișcare constituie o dovadă suficientă. Noi supraviețuim grație acestor adevăruri. Căutăm mâncare și provizii prin diferitele complexe de depozitare pe care le-a construit Restaurația. Le-am găsit câmpurile, fermele, animalele. Au sute de acri destinați culturilor. Fermierii sunt sclavi, lucrând sub amenințarea cu moartea — a lor, dar și a familiilor lor. Restul societății e ori omorâtă, ori îngrădită în sectoare, divizată pentru a fi monitorizată, supravegheată cu atenție.

Îmi mențin fața goală, calmă, neutră. Încă nu m-am hotărât dacă să-l cred sau nu.

— Și de ce ai nevoie de mine? De ce îți pasă dacă mă aflu aici?

Se oprește în fața unui perete de sticlă. Arată cu degetul spre încăperea de dincolo de ea. Nu-mi oferă niciun răspuns la întrebare.

— Adam al tău se vindecă grație oamenilor noștri.

Aproape că mă împiedic în graba de a-l vedea. Îmi lipesc mâinile de sticlă și privesc spre locul puternic luminat. Adam doarme, cu chipul perfect, liniștit. Aceasta trebuie să fie aripa spitalului.

— Privește mai bine, îmi spune Castle. Nu are ace atașate de corp. Nici aparaturi care să-l țină în viață. A ajuns aici cu trei coaste fracturate. Plămânii mai aveau puțin și-i cedau. Avea un glonț în coapsă. Rinichii îi erau loviți la fel ca tot restul corpului său. Piele ruptă, încheieturi însângerate. O gleznă luxată. A pierdut mai mult sânge decât ar putea majoritatea spitalelor să i-l înlocuiască.

Inima mea e pe cale să-mi cadă din corp. Vreau să sparg sticla și să-l iau în brațe.

— La Punctul Omega sunt aproape două sute de oameni, spune Castle, și mai puțin de jumătate dintre ei au diferite haruri.

Mă răsucesc pe călcâie, șocată.

— Te-am adus aici, îmi spune el cu grijă, pe un ton liniștit, deoarece aici e locul tău. Deoarece trebuie să știi că nu ești singură.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Maxilarul îmi atârnă de șireturile de la papuci.

— Vei fi neprețuită pentru rezistența noastră, îmi spune.

— Mai sunt și alții... ca mine?

De-abia mai respir.

Castle îmi oferă o privire care empatizează cu sufletul meu.

— Am fost primul care și-a dat seama că nefericirea mea nu putea fi doar a mea. Am căutat și alți oameni, urmărind zvonuri, ascultând povești, citind ziarele în căutare de anomalii în comportamentul uman. La început, a fost doar pentru a-mi găsi un tovarăș. Tace o clipă. Eram sătul de nebunie. De faptul că trebuia să mă consider inuman; un monstru. Dar apoi mi-am dat seama că ceea ce părea slăbiciune era, de fapt, putere. Că împreună puteam face ceva extraordinar. Ceva *bun*.

Nu pot respira. Nu-mi pot găsi picioarele. Nu pot expectora imposibilitatea care mi s-a prins în gât.

Castle așteaptă o reacție din partea mea.

Deodată, mă simt destul de agitată.

— Care e... harul tău? îl întreb.

Zâmbetul său îmi dezarmează nesiguranța. Întinde mâna. Își înclină capul într-o parte. Aud cum o ușă se deschide undeva în depărtare. Sunet de aer și de metal; mișcare. Mă întorc spre direcția sunetului doar ca să văd

un obiect năpustindu-se spre mine. Mă feresc. Castle râde. Îl ia în mână.

Icnesc.

Îmi arată cheia prinsă acum între degetele sale.

— Poți muta lucruri cu puterea minții?

Nici măcar nu știu de unde am scos cuvintele ca să pot vorbi.

— Am un nivel incredibil de avansat de telechinezie, spune, schițând un zâmbet. Deci, da.

— Are și o *denumire*?

Cred că chițcăi. Încerc să mă potolesc.

— Capacitatea mea? Da. A ta? Tace. Nu știu sigur.

— Și ceilalți... ce... sunt...

— Dacă vrei, poți să faci cunoștință cu ei.

— Eu... da... mi-ar plăcea, mă bâlbâi, entuziasmată, de parcă aș avea din nou 4 ani și aș crede în zâne.

Îngheț când se-aude deodată un sunet.

Pași tropăind pe piatră. Un gâfâit chinuit.

— *Domnule...*, strigă cineva.

Castle tresare. Se oprește. Dă colțul, mergând către cel care vine alergând.

— Brendan?

— Domnule! strigă el din nou, gâfâind.

— Ai noutăți? Ce-ai văzut?

— Auzim tot felul de lucruri la radio, începe el, cuvintele întretăiate având un puternic accent britanic. Camerele noastre de supraveghere observă mai multe tancuri decât de obicei patrulând prin zonă. Credem că ar putea să se apropie...

Sunetul energiei statice. Electricitate statică. Voci trunchiate croncănind printr-o linie slabă de radiocomunicații.

Brendan înjură printre dinți.

— Îmi cer scuze, domnule... de obicei nu se aude distorsionat... doar că, în ultima vreme, nu prea am învățat să stăpânesc încărcarea electrică...

— Nu-ți face griji. Trebuie doar să mai exersezi. Antrenamentul merge bine?

— Foarte bine, domnule. Îl am aproape întru totul sub comanda mea. Brendan tace preț de o clipă, apoi adaugă: În cea mai mare parte.

— Excelent. Între timp, dă-mi de știre dacă tancurile se apropie și mai tare. Nu sunt surprins să aud că devin un pic mai vigilenți. Încearcă să asculți dacă se menționează vreun atac. Restaurația încearcă de ani de zile să ne localizeze, dar acum avem pe cineva extrem de valoros pentru eforturile lor, și sunt sigur că o vor înapoi. Am senzația că, de acum înainte, lucrurile or să se precipite destul de mult.

Un moment de confuzie.

— Domnule?

— Aș dori să faci cunoștință cu cineva.

Tăcere.

Brendan și Castle dau colțul. Ies la iveală. Și trebuie să fac un efort supraomenesc să nu rămân cu gura căscată. Mă holbez încontinuu.

Cel de lângă Castle e alb de sus până jos.

Nu doar uniforma lui ciudată, care are o nuanță de un alb strălucitor, însă pielea sa e mai palidă decât a mea. Până și părul îi e atât de blond, că ar putea fi descris drept alb. Ochii îi sunt fermecători — cea mai deschisă nuanță

de albastru pe care am văzut-o vreodată. Pătrunzători. Pur și simplu transparenți. Cred că e de-o vârstă cu mine.

Nu pare *real*.

— Brendan, ea e Juliette, ne face cunoștință Castle. A ajuns ieri. Îi prezentam Punctul Omega.

Zâmbetul lui Brendan e atât de strălucitor, că aproape mă-nfior. Își întinde mâna, și mai că mă panichez înainte să se încrunte. Și-o retrage, spunând:

— Ăăă, stai... îmi cer scuze...

Apoi își mișcă palmele. Își pocnește încheieturile degetelor. Dintre ele ies câteva scântei. Îl privesc cu gura căscată.

El se dă înapoi. Zâmbește un pic sfios.

— Uneori electrocutez oamenii din greșeală.

Ceva din armura mea groasă plesnește. Se topește. Deodată mă simt înțeleasă. Fără să-mi fie teamă să fiu eu însămi.

— Nu-ți face griji, îi spun, zâmbind larg. Dacă dau mâna cu tine, s-ar putea să te omor.

— Ei drăcia dracului! Clipește. Se uită lung. Se așteaptă să-i spun că am glumit. Vorbești serios?

— Foarte.

Râde.

— Atunci, OK. Nu ne atingem!

Se apleacă în față. Își coboară vocea.

— Am și eu o problemă cu asta, să știi. Fetele vorbesc întotdeauna despre electricitate când vine vorba de iubire, dar niciuna nu e prea fericită să fie *cu adevărat* electrocutată. E al naibii de derutant, zău așa.

Ridică din umeri.

Zâmbetul meu e mai vast decât Oceanul Pacific. Inima mi-e plină de ușurare, alinare, acceptare. Adam avea dreptate. Poate că lucrurile pot fi OK. Poate că nu trebuie să fiu un monstru. Poate că am de-ales.

Cred că o să-mi placă aici.

Brendan îmi face cu ochiul.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Juliette. O să ne mai vedem?

Dau din cap.

— Așa cred.

— Minunat. Îmi oferă un alt zâmbet, și se întoarce spre Castle. Domnule, am să vă anunț dacă aud ceva.

— Perfect.

Și Brendan dispare.

Mă întorc spre peretele de sticlă care mă separă de cealaltă jumătate a inimii mele. Îmi lipesc fruntea de suprafața rece. Mi-aș dori să se trezească.

— Ai vrea să-l saluți?

Mă uit la Castle, care încă mă studiază. Mereu mă analizează. Cumva, atenția lui nu mă incomodează.

— Da, îi spun. Aș vrea să-l salut.

PATRUZECI ȘI OPT

Castle folosește cheia din mână și deschide ușa.

— De ce aripa spitalului trebuie să fie încuiată? îl întreb.

Se întoarce spre mine. Îmi dau seama pentru prima oară că nu e prea înalt.

— Dacă ai fi știut unde să-l găsești — ai fi așteptat răbdătoare la ușă?

Îmi cobor privirea în pământ. Nu răspund. Sper că nu roșesc.

El încearcă să mă încurajeze.

— Vindecarea este un proces delicat. Nu trebuie să fie întreruptă sau influențată de emoții întâmplătoare. Suntem suficient de norocoși să avem printre noi două vindecătoare — de fapt, două gemene. Dar cel mai fascinant este faptul că fiecare se ocupă de elemente diferite — una de incapacitățile fizice, și alta de cele mentale. Ambele aspecte trebuie să fie tratate, altminteri vindecarea ar fi incompletă, slabă, insuficientă, spune el, apoi răsucește mânerul. Dar cred că acum e OK ca Adam să te vadă.

Pășesc înăuntru și simțurile îmi sunt imediat asaltate de mirosul de iasomie. Mă uit după flori, dar nu văd niciuna. Mă întreb dacă e un parfum. E îmbătător.

— Mă găsești afară, îmi spune Castle.

Încăperea e plină cu un șir lung de paturi simple. Toate cele 20 sau cam pe acolo sunt goale, cu excepția celui în care e Adam. În capătul încăperii se află o ușă care

probabil dă spre o altă încăpere, dar acum sunt prea agitată ca să mai fiu curioasă.

Trag un scaun și încerc să fiu pe cât de tăcută pot. Nu vreau să-l trezesc, ci pur și simplu să știu că e bine. Îmi strâng și-mi desfac mâinile. Sunt prea conștientă de inima mea care gonește. Și știu că probabil n-ar trebui să-l ating, dar nu mă pot abține. Îmi pun mâna peste a lui. Degetele lui sunt calde.

Pleoapele îi tremură doar pentru o clipă. Nu se deschid. Inspiră dintr-odată profund, și eu îngheț.

Aproape că izbucnesc în lacrimi.

— Ce *faci*?

Mă întorc spre vocea panicată a lui Castle.

Dau drumul mâinii lui Adam. Mă îndepărtez de pat, cu ochii larg deschiși, îngrijorată.

— Cum adică?

— De ce... tu tocmai... poți să-l *atingi*...?

N-aș fi crezut niciodată că o să-l văd pe Castle atât de confuz, atât de perplex. Și-a pierdut calmul, cu brațul pe jumătate întins într-un efort de a mă opri.

— Bineînțeles că pot să-l at... Mă opresc. Încerc să rămân calmă. Nu ți-a spus Kenji?

— Tânărul ăsta e imun la atingerea ta?

Cuvintele lui Castle sunt șoptite, șocate.

— Da.

Mă uit de la el la Adam, care încă doarme buștean. ~~Și Warner e.~~

— Asta e... *uimitor*.

— Chiar e?

— Foarte.

Ochii lui Castle sunt luminoși, foarte nerăbdători.

— În mod cert nu e o coincidență. Nu e nicio coincidență în astfel de situații. Tace. Începe să facă pași. Atâtea posibilități... atâtea teorii.

Nici măcar nu mi se mai adresează. Mintea lui lucrează atât de repede, încât eu nu mai pot să țin pasul. Respiră adânc. Pare să-și amintească de prezența mea în încăpere.

— Scuză-mă. Te rog, continuă. Fetele vor veni imediat — deocamdată se ocupă de James. Trebuie să comunic această informație cât mai repede cu putință.

— Stai puțin...

Ridică privirea:

— Da?

— Ai anumite teorii? îl întreb. Știi... știi de ce aceste lucruri... mi se-ntâmplă?

— Vrei să spui *ni* se întâmplă? zice Castle, oferindu-mi un zâmbet blând.

Încerc să nu roșesc. Reușesc să încuviințez din cap.

— Facem cercetări de ani de zile, spune el. Suntem de părere că am adunat ceva informații.

— Și?

De-abia reușesc să respir.

— Dacă te hotărăști să rămâi la Punctul Omega, vom avea această conversație foarte curând, îți promit. În plus, sunt sigur că acum probabil nu e cel mai potrivit moment.

Dă din cap spre Adam.

— Ah! Îmi simt obrajii arzând. Desigur.

Castle dă să plece.

— Dar crezi că Adam...

Cuvintele îmi ies șuvoi din gură. Încerc să mă liniștesc.

— Crezi că și el e... ca *noi*?

Castle se răsucește pe călcâie. Îmi studiază privirea.

— Cred, spune el precaut, că e foarte posibil.

Mi se taie răsuflarea.

— Scuzele mele, îmi spune, dar chiar trebuie să plec. Și nu vreau să vă țin din timpul vostru.

Vreau să spun da, sigur, bineînțeles, normal. Vreau să zâmbesc și să-i fac cu mâna și să-i spun că nu e nicio problemă. Dar am atâtea întrebări, că mai am puțin și explodez; vreau să-mi spună tot ce știe.

— Știu că sunt prea multe informații deodată, spune Castle, oprindu-se la ușă. Dar vom avea multe ocazii să discutăm. Probabil că ești obosită și sunt sigur că ți-ai dori să te odihnești puțin. Fetele vor avea grijă de tine — te așteaptă. De fapt, ele vor fi noile tale colege de cameră la Punctul Omega. Sunt sigur că vor fi încântate să-ți răspundă la întrebări. Mă prinde de umeri înainte să plece. E o onoare să te avem printre noi, domnișoară Ferrars. Sper că vei lua hotărârea să ni te alături permanent.

Încuviințez din cap, amorțită.

Și pleacă.

„Facem cercetări de ani de zile", a spus el. „Suntem de părere că am adunat ceva informații", a spus el. „Vom avea această conversație foarte curând, îți promit."

Pentru prima oară în viață aș putea înțelege ce sunt, și nu pare posibil. Și Adam. *Adam.* Mă așez lângă el. Îi strâng degetele. Castle ar putea să se înșele. Poate că asta e *doar* o coincidență.

Trebuie să mă concentrez.

Mă întreb dacă cineva a mai auzit ceva legat de Warner.

— Juliette?

Ochii îi sunt pe jumătate deschiși. Se uită la mine de parcă nu e sigur că sunt adevărată.

— Adam!

Trebuie să fac eforturi să rămân nemișcată.

Îmi zâmbește, iar efortul pare să-l obosească.

— Doamne, ce minunat e să te văd.

— Ești *bine*. Îl strâng de mână și rezist tentației de a-l lua în brațe. Chiar ești bine.

Rânjetul i se lățește.

— Sunt atât de obosit. Mă simt de parcă aș putea dormi ani la rând.

— Nu-ți face griji, efectele sedativului or să dispară curând.

Mă răsucesc. Două fete cu aceiași ochi verzi se uită la noi. Zâmbesc în același timp. Părul lor lung, castaniu, e des și extrem de drept, prins în cozi de cal foarte ridicate. Poartă body-uri argintii asortate. Papuci de balet aurii.

— Eu sunt Sonya, spune fata din stânga.

— Iar eu Sara, adaugă sora ei.

Habar nu am cum să le deosebesc.

— Ne bucurăm să te cunoaștem, spun ele în același timp.

— Eu sunt Juliette, îngăim. Și eu mă bucur să vă cunosc.

— Adam e aproape pregătit de externare, îmi spune una dintre ele.

— Sonya e o vindecătoare excelentă, se bagă cealaltă.

— Sara e mai bună decât mine, spune prima.

— Va putea fi externat când sedativul o să-i iasă de tot din corp, îmi spun ele împreună, zâmbind.

— O... e minunat... mulțumesc foarte mult...

Nu știu la cine să mă uit. Cui să-i răspund. Îl privesc din nou pe Adam.

El pare foarte amuzat.

— Unde e James? întreabă.

— Se joacă cu ceilalți copii.

Cred că Sara a vorbit.

— Tocmai l-am adus dintr-o pauză de mers la baie, spune cealaltă.

— Ai vrea să-l vezi?

Din nou Sara.

— Mai sunt și alți copii? întreb, și ochii îmi sunt la fel de mari cât toată fața.

Fetele dau din cap în același timp.

— Mergem să-l aducem, spun ele în același timp.

Și dispar.

— Par drăguțe, zice Adam după o clipă.

— Da. Așa e.

Tot locul ăsta pare drăguț.

Sonya și Sara se întorc cu James, care pare mai fericit decât l-am văzut vreodată, aproape mai fericit decât atunci când l-a văzut pe Adam pentru prima oară după șase luni. E încântat să se afle aici. Încântat să fie printre alți copii, încântat să fie cu „fetele frumoase care au grijă de mine fiindcă sunt atât de drăguțe și e atât de multă mâncare și îmi dau *ciocolată*, Adam — ai mâncat vreodată ciocolată?", și are un pat mare, iar mâine o să meargă la ore cu ceilalți copii, și nu mai poate de bucurie.

— Sunt atât de fericit că te-ai trezit, îi spune lui Adam, pur și simplu sărind în sus și-n jos pe patul lui. Mi-au spus că te-ai îmbolnăvit și că te odihneai și că acum ești treaz, deci te simți mai bine, nu? Și suntem în siguranță? Nu

prea îmi amintesc ce s-a-ntâmplat pe drum, recunoaște el, puțin rușinat. Cred că am adormit.

Cred că în acest moment, Adam se gândește să-i rupă gâtul lui Kenji.

— Da, suntem în siguranță, îi spune Adam, trecându-și o mână prin părul lui blond și ciufulit. Totul e bine.

James fuge înapoi în camera de joacă, alăturându-se celorlalți copii. Sonya și Sara inventează o scuză ca să ne lase singuri. Îmi place de ele din ce în ce mai mult.

— Ți-a spus cineva ceva despre locul ăsta? mă întreabă Adam.

Reușește să se ridice în șezut. Cearșaful îi alunecă. Pieptul i se dezgolește. Pielea lui e perfect vindecată — de-abia pot să mai împac imaginea pe care o am în cap cu cea din fața mea. Uit să-i răspund la întrebare.

— N-ai nicio cicatrice, îi spun, atingându-i pielea de parcă trebuie să simt asta cu degetele mele.

Încearcă să zâmbească.

— Pe aici nu prea se folosesc metodele tradiționale de vindecare.

Îmi ridic privirea, uimită.

— Știi?

— L-ai cunoscut deja pe Castle?

Dau din cap, uluită.

Se foiește. Oftează.

— De multă vreme tot aud zvonuri despre locul ăsta. Am ajuns să mă pricep de minune să ascult șoaptele, în special pentru că voiam să evadez. Dar în armată auzim de tot felul de lucruri. De tot felul de amenințări din partea dușmanilor. De posibile ambuscade. Chiar de când m-am înrolat se vorbea despre o mișcare subterană neobișnuită.

Mulți oameni spuneau că erau prostii. Că erau niște rahaturi născocite pentru a speria oamenii — că nu putea fi adevărat. Dar eu am sperat mereu să fie măcar un sâmbure de adevăr în toată povestea asta, în special după ce am aflat de tine — speram că vom putea găsi și alți oameni cu abilități asemănătoare. Dar nu știam pe cine să întreb. Nu aveam nicio legătură — nicio modalitate de a ști cum să-i găsesc. Și în tot acest timp, Kenji lucra sub acoperire, spune el, scuturând din cap.

— A spus că mă căuta.

Adam încuviințează din cap. Râde.

— Așa cum te căutam și eu pe tine. Așa cum te căuta și Warner.

— Nu înțeleg, murmur eu. Mai ales că acum știu că mai sunt și alții ca mine — ba chiar mai puternici —, de ce mă voia Warner tocmai pe *mine*?

— El te-a descoperit înaintea lui Castle, spune Adam. Simțea că te-a revendicat cu mult timp în urmă. Adam se reazemă de perne. Warner e cum e, dar nu-i prost. Sunt sigur că știa că exista o sămânță de adevăr în toate zvonurile alea — și era fascinat. Fiindcă, în vreme ce Castle voia să-și folosească abilitățile pentru a face bine, Warner voia să manipuleze acele abilități pentru propriile-i scopuri nu tocmai nobile. Voia să devină un fel de superputere. A investit mult timp și energie doar ca să te analizeze. Nu cred că voia ca tot efortul ăla să fie inutil.

— Adam, șoptesc.

Mă ia de mână.

— Da?

— Nu cred că a murit.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

— N-a murit.

Adam se întoarce și se încruntă.

— Ce cauți aici?

— Uau! Ce primire, Kent. Ai grijă să nu te rănești mulțumindu-mi că ți-am salvat fundul.

— Ne-ai mințit pe toți.

— Cu plăcere.

— Mi-ai sedat fratele de zece ani!

— Din nou, cu plăcere.

— Hei, Kenji, îl salut eu.

— Hainele mele arată bine pe tine.

Face un pas mai aproape, zâmbind.

Îmi dau ochii peste cap. Adam îmi examinează ținuta pentru prima oară.

— N-aveam alte haine, îi explic.

Adam dă ușor din cap. Se uită la Kenji.

— Aveai vreun mesaj de transmis?

— Da. Ar trebui să-ți arăt unde o să stați.

— Ce vrei să spui?

Kenji rânjește.

— Tu și James veți fi noii mei colegi de cameră.

Adam înjură printre dinți.

— Scuze, frățioare, dar nu avem suficiente încăperi pentru ca tu și domnișoara Palme Fierbinți aici de față să

aveți propriul spațiu intim, spune el, făcându-mi cu ochiul. Fără supărare.

— Trebuie să plec chiar acum?

— Da, omule. Vreau să mă culc. N-am timp să aștept toată ziua să-ți miști fundu' leneș.

— *Fun...?*

Mă grăbesc să-i întrerup înainte ca Adam să se ia la harță cu el.

— Cum adică vrei să te culci? Cât e ceasul?

— E aproape zece seara, îmi spune Kenji. E cam greu să-ți dai seama de asta în subteran, dar încercăm cu toții să ne luăm după ceasuri. Avem monitoare pe holuri, și mulți dintre noi poartă ceasuri la mână. Să pierdem noțiunea zilelor și nopților ne poate da peste cap. Și acum nu e timpul să devenim prea comozi.

— De unde știi că Warner nu e mort? îl întreb, agitată.

— Tocmai l-am văzut prin camerele de supraveghere, spune Kenji. El și oamenii lui patrulează pe-aici cam mult. Am reușit să aud câte ceva din conversațiile lor. Cică Warner a fost împușcat.

Inspir adânc, încercând să-mi potolesc bătăile inimii.

— De aceea am avut noi atâta noroc aseară — se pare că soldații au fost chemați înapoi la bază deoarece ei *credeau* că Warner murise. Pentru un minut a fost o schimbare la putere. Nimeni nu știa ce să facă. Ce ordine să urmeze. Dar apoi s-a dovedit că el de fapt nu murise. Ci că fusese pur și simplu grav rănit. Acum are mâna în gips, adaugă Kenji.

Adam își găsește glasul înaintea mea.

— Cât de ferit de atacuri este locul ăsta?

Kenji râde.

— Ferit ca *naiba*. Nici măcar nu știu cum de-au reușit să ajungă atât de aproape. Dar nu vor fi niciodată în stare să ne găsească locația exactă. Și chiar dacă reușesc, nu vor fi niciodată în stare să intre. Sistemul nostru de securitate e impenetrabil. Plus că avem camere de supraveghere peste tot. Putem vedea ce fac chiar înainte să plănuiască asta. Cu toate că nu prea contează, continuă el. Deoarece, dacă vor luptă, luptă or să aibă. Nu ne e frică de-un atac. În plus, ei habar n-au de ce suntem în stare. Și ne antrenăm pentru asta de când lumea.

— Ai și tu... Tac. Roșesc. Tu poți... Vreau să zic... ai și tu un... har?

Kenji zâmbește. Și dispare.

Literalmente.

Mă ridic. Încerc să ating locul unde se aflase cu o clipă înainte.

Reapare fix la timp și sare din calea mea.

— HEI... hoo, ai grijă — dacă sunt invizibil, asta nu înseamnă că nu pot să simt...

— Ah! Mă dau înapoi. Mă cutremur. Iartă-mă...

— Poți să te faci *invizibil*?

Adam pare mai mult iritat decât interesat.

— Năucitor, nu-i așa?

— Cât timp m-ai spionat? îl întreabă Adam, îngustându-și ochii.

— Cât timp a fost necesar.

Zâmbetul de pe fața lui se transformă într-unul năstrușnic.

— Deci ești... corporal? îl întreb.

— Ia uite, ce cuvinte pompoase folosești.

Kenji își încrucișează brațele la piept. Se sprijină de perete.

— Vreau să zic... nu poți să treci prin pereți sau ceva de genul, nu?

Pufnește.

— Neh, nu sunt fantomă. Pot doar să mă... armonizez, cred că ăsta e cel mai potrivit cuvânt. Pot să mă armonizez cu fundalul oricărui spațiu. Mă schimb ca să mă asortez cu ceea ce mă înconjoară. Mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama de asta.

— Uau!

— Obișnuiam să-l urmăresc pe Adam acasă. Așa am aflat unde locuia. Și așa am fost în stare să evadez — deoarece nu mă puteau vedea cu adevărat. Oricum, au încercat să mă împuște, adaugă el pe un ton amar, dar măcar am reușit să nu mor.

— Stai, dar de ce îl urmăreai pe Adam acasă? Credeam că erai cu ochii pe *mine*...

— Da — ei bine, m-am înrolat la scurt timp după ce am aflat despre marele proiect al lui Warner, spune, dând din cap spre mine. Încercaserăm să te găsim, dar Warner avea mai mult acces la informații decât noi — nouă ne era greu să descoperim unde erai. Castle a considerat că ar fi mai ușor să avem pe cineva în interior care să fie atent la toate tâmpeniile pe care le plănuia Warner. Așa că atunci când am auzit că Adam era tipul care avea să se ocupe de proiectul ăsta și că mai avea și ceva legături trecute cu tine, i-am trimis informațiile lui Castle. El mi-a spus să-l supraveghez și pe Adam — știi tu, în caz că Adam avea să se

dovedească a fi la fel de nebun precum Warner. Voiam să fim siguri că nu era o amenințare pentru tine sau pentru noi. Dar habar n-am avut că aveați de gând să fugiți împreună. Mi-ați dat totul peste cap.

Rămânem cu toții tăcuți pentru o clipă.

— Deci, cât de mult m-ai spionat? îl întreabă Adam.

— Măi să fie, măi să fie. Kenji își înclină capul într-o parte. Domnul Adam Kent se simte deodată puțin intimidat?

— Nu fi măgar.

— Ai ceva de-ascuns?

— Da. Pistolul...

— Hei! Kenji bate din palme. Deci! Ieșim de-aici sau nu?

— Am nevoie de o pereche de pantaloni.

Kenji pare brusc enervat.

— Pe bune, Kent. Să n-aud prostii din astea.

— Ei bine, dacă nu vrei să mă vezi gol pușcă, îți sugerez să faci ceva în legătură cu asta.

Kenji îi aruncă o privire urâtă lui Adam, bombănind ceva despre împrumutarea tuturor hainelor sale. Ușa se trântește în urma lui.

— Nu sunt complet dezbrăcat, îmi spune Adam.

— Oh, fac eu.

Îmi ridic privirea. Ochii mă trădează.

De data asta, nu-și poate ascunde rânjetul. Degetele lui mă mângâie pe obraz.

— Voiam să ne lase singuri câteva minute.

Roșesc până în măduva oaselor. Caut să spun ceva.

— Mă bucur atât de mult că ești bine.

El spune ceva ce nu aud.

Mă ia de mână. Mă trage lângă el.

Se apleacă, și eu mă aplec, și practic sunt peste el, iar el mă trage în brațele lui și mă sărută cu un nou fel de disperare, un nou fel de pasiune, o nevoie arzătoare. Mâinile sale sunt prin părul meu, buzele sale atât de moi, atât de insistente peste ale mele, precum foc și miere explodând în gura mea. Tot trupul meu scoate aburi.

Adam se trage înapoi doar pentru o secundă. Îmi sărută buza inferioară. O mușcă pentru o clipă. Pielea lui e cu 100 de grade mai fierbinte decât era un pic mai devreme. Buzele sale sunt lipite de gâtul meu, iar mâinile mele călătoresc pe trupul lui, și mă întreb de ce sunt atât de multe marfare în inima mea, de ce pieptul lui e o muzicuță stricată. Îmi trec degetele peste pasărea prinsă în zbor pentru totdeauna pe pielea lui, și îmi dau seama pentru prima oară că el mi-a oferit și mie aripi. M-a ajutat să zbor, iar acum sunt prinsă într-o mișcare centripetă, ridicându-mă în mijlocul tuturor lucrurilor. Îl sărut din nou.

— Juliette, spune el.

1 respirație. 1 sărut. 10 degete mângâindu-mă pe piele.

— Trebuie să ne vedem în seara asta.

Da.

Te rog.

2 bătăi puternice la ușă ne despart imediat.

Kenji deschide ușa.

— Sper că știți că peretele ăsta e făcut din *sticlă*, da? spune, și arată ca și cum ar fi mușcat capul unui vierme. Nimeni nu vrea să fie martor la așa ceva. Îi aruncă o pereche de pantaloni lui Adam. Dă din cap spre mine.

Haide, am să te duc la Sonya și Sara. Ele or să te pregătească pentru seara asta. Se întoarce spre Adam. Și tu să nu-mi dai *niciodată* înapoi pantalonii ăia.

— Și dacă nu vreau să dorm? întreabă Adam, înfipt. N-am voie să părăsesc camera?

Kenji își strânge buzele. Mijește ochii.

— N-am să folosesc cuvintele astea două prea des, Kent, dar, *te rog*, nu încerca vreo tâmpenie gen furișare secretă. Trebuie să avem niște reguli pe aici dintr-un anume motiv. Este singurul fel de a supraviețui. Așa că fă-ne o favoare tuturor și ține-ți pantalonii pe tine. O s-o vezi mâine-dimineață.

Dar dimineața pare a fi la un milion de ani distanță.

CINCIZECI

Gemenele încă dorm când cineva bate la ușă. Sonya și Sara mi-au arătat unde sunt băile fetelor, așa că aseară am putut să fac un duș, dar încă port hainele largi ale lui Kenji. Mă simt puțin ridicolă în timp ce merg tiptil spre ușă.

O deschid.

Clipesc.

— Hei, Winston.

Mă privește de sus până jos.

— Castle a zis că poate ți-ai dori să-ți schimbi hainele alea.

— Mi-ai adus ceva de îmbrăcat?

— Da — nu-ți amintești? Ți-am făcut ceva special.

— Oh. Uau! Da, sună minunat.

Ies tăcută din cameră, urmându-l pe Winston pe coridoarele întunecate. Lumea subterană e liniștită, locuitorii ei încă mai dorm. Îl întreb pe Winston de ce ne-am trezit atât de devreme.

— Mă gândeam că vrei să-i cunoști pe toți la micul dejun. Așa poți să treci direct la rutina de pe-aici — ba chiar poți să-ți începi și antrenamentul. Winston se uită înapoi. Cu toții trebuie să ne valorificăm talentele în cel mai eficace mod posibil. Nu e deloc bine să nu deții controlul asupra corpului tău.

— Stai… și tu ai un *talent*?

— Suntem exact cincizeci și șase care avem. Restul sunt membrii familiilor noastre, copii, sau prieteni apropiați care ne ajută la toate. Deci, da, eu sunt unul dintre acei cincizeci și șase. Și tu la fel.

Aproape că-l calc în încercarea de a ține pasul cu picioarele lui lungi.

— Tu ce poți să faci?

Nu-mi răspunde. Și nu sunt sigură, dar cred că a roșit.

— Îmi cer scuze..., încerc eu să dau înapoi. Nu vreau să mă bag... N-ar fi trebuit să întreb...

— E OK, mi-o taie el. Doar că eu îl consider cam aiurea, spune râzând scurt. Dintre toate lucrurile pe care aș putea să le fac... Oftează. Măcar tu poți să faci ceva *interesant*.

Mă opresc, uimită. Îngrozită.

— Crezi că asta e o competiție? Să aflăm care truc magic e mai ciudat? Să vedem cine poate produce cea mai mare durere?

— Nu asta voiam să spun...

— Nu cred că e *interesant* să poți omorî pe cineva din greșeală. Nu cred că e *interesant* să-ți fie teamă să atingi un lucru însuflețit.

El își încleștează maxilarul.

— Nu asta voiam să zic. Doar că... mi-aș fi dorit să fiu mai folositor. Asta-i tot.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

Își dă ochii peste cap. Își trece o mână prin păr.

— Eu... Eu sunt foarte... flexibil, spune.

Îmi ia o clipă să procesez informația.

— Adică... poți să te faci covrig?

— Da. Sau să mă întind dacă trebuie.

Am gura atât de deschisă, că probabil mă fac de râs.

— Pot să văd?

Își mușcă buza. Își aranjează ochelarii. Se uită într-o parte și-n alta pe holul pustiu. Și își trece un braț în jurul mijlocului. De două ori.

Stau cu gura deschisă ca un pește mort.

— Uau!

— E aiurea, mormăie el. Și nefolositor.

— Ești nebun? Mă aplec spre el, privindu-l fix în ochi. E *incredibil.*

Dar brațul său și-a revenit la normal, iar el pornește din loc. Trebuie să alerg ca să-l ajung din urmă.

— Nu fi atât de aspru cu tine, încerc să-i spun. Nu e ceva cu care să te rușinezi.

Dar nu mă ascultă, și mă întreb când am devenit atât de încurajatoare. Când am făcut schimbarea din a mă urî în a mă accepta. Când a devenit OK ca eu să-mi aleg propria viață.

Winston mă conduce în camera în care l-am cunoscut. Aceiași pereți albi. Același pat mic. Doar că, de data asta, înăuntru mă așteaptă Adam și Kenji. Inima mi-o ia la goană și, brusc, sunt agitată.

Adam se ridică. Stă pe propriile-i picioare și arată perfect. Frumos. Nevătămat. Nu are nicio picătură de sânge pe corp. Înaintează un pic greu, dar îmi zâmbește cu toată fața. Pielea îi este puțin mai palidă decât de-obicei, dar în comparație cu noaptea în care am ajuns aici, radiază.

Bronzul lui natural scoate în evidență ochii albaștri de nuanța cerului în miez de noapte.

— Juliette, spune el.

Nu-mi pot lua privirea de la el. Mă minunez întruna. Sunt uimită de cât de minunat mă simt să știu că e bine.

— Hei!

Reușesc să zâmbesc.

— Bună dimineața și ție, intervine Kenji.

Tresar. Sunt mai împurpurată decât un apus de vară, dar îmi revin imediat.

— O, bună!

Flutur o mână moale înspre el. El pufnește.

— OK. Hai să terminăm cu asta, da?

Winston se îndreaptă spre unul dintre pereți, care se dovedește a fi un dulap. Înăuntru se află ceva colorat. Îl scoate de pe umeraș.

— Pot să, ăăă, rămân singur cu ea câteva clipe? spune Adam.

Winston își scoate ochelarii. Se freacă la ochi.

— Trebuie să urmez protocolul. Trebuie să-i explic totul...

— Știu — nu e nicio problemă, spune Adam. Poți să o faci după. Am nevoie de un minut, îți promit. De când am ajuns aici, nu am prea avut posibilitatea să vorbim.

Winston se încruntă. Se uită la mine. Se uită la Adam. Oftează.

— În regulă. Dar o să ne întoarcem. Trebuie să mă asigur că totul se potrivește și trebuie să verific...

— Perfect. Sună minunat. Mersi, omule..., spune Adam, și le face vânt pe ușă.

— Stai! Winston deschide din nou ușa. Măcar ajut-o să-și pună costumul cât stăm afară. Așa n-o să pierdem vremea cu totul.

Adam se uită la materialul din mâna întinsă a lui Winston. Winston se freacă la frunte și bombăne ceva despre oamenii care tot timpul îl fac să-și piardă timpul, iar Adam își înăbușă un rânjet. Se uită la mine. Ridic din umeri.

— OK, spune el, luând costumul. Dar acum, trebuie să ieșiți...

Și îi împinge pe amândoi pe hol.

— O să stăm *chiar lângă ușă*, strigă Kenji. La cinci secunde depărtare...

Adam închide ușa în urma lor. Se întoarce. Ochii lui ard către mine.

Nu știu cum să-mi liniștesc inima. Încerc să vorbesc, dar nu reușesc.

El își regăsește glasul.

— N-am avut niciodată șansa să-ți mulțumesc, îmi spune.

Îmi cobor privirea în pământ. Mă prefac că fața nu începe să mi se încălzească. Mă pișc fără vreun motiv anume.

El înaintează. Se apleacă spre mine. Mă ia de mâini.

— Juliette.

Mă uit la el.

— *Mi-ai salvat viața.*

Îmi mușc interiorul obrazului. Pare atât de prostesc să spui „Cu plăcere" pentru că i-ai salvat cuiva viața. Nu știu ce să fac.

— Mă bucur mult de tot că ești bine.

Se uită la buzele mele și simt că mă sufoc. Dacă mă sărută chiar acum, nu cred că o să-l las să se oprească. Respiră adânc. Se pare că-și amintește că ține ceva în mână.

— Oh! Poate c-ar trebui să te îmbraci?

Îmi întinde o chestie subțire și mov. Pare atât de mică. La fel ca un combinezon de parașutist de mărimea unui copilaș. Aproape că nu cântărește nimic.

Mă uit lung la Adam.

El rânjește.

— Probează-l.

Mă uit cu înțeles la el.

— Ah! Se dă înapoi, puțin timid. Ah, da... eu o să... o să mă întorc...

Nu expir până ce nu se întoarce de tot cu spatele la mine. Mă uit prin jur. Camera asta nu pare să aibă vreo oglindă. Îmi scot hainele largi. Arunc pe jos fiecare articol. Stau aici, complet dezbrăcată, și pentru o clipă sunt prea împietrită ca să mă mai mișc. Dar Adam nu se întoarce. Nu spune nimic. Examinez materialul mov strălucitor. Presupun că se întinde.

Așa e.

De fapt, e incredibil de ușor de îmbrăcat — ca și când ar fi fost făcut special pentru corpul meu. Are și o căptușeală în locul în care ar trebui să fie lenjeria intimă, suport special pentru bust, un guler care îmi acoperă tot gâtul, mâneci lungi până la încheieturi, craci până la glezne, și un fermoar care le închide pe toate. Analizez materialul ultra-subțire. Parcă n-aș purta nimic. E cea mai profundă nuanță de mov, mulat pe piele, dar care nu mă strânge. E ciudat de comod, și pot să și respir.

— Cum arată...? întreabă Adam.

Pare agitat.

— Poți să mă ajuți să-l închid?

Se întoarce. Zâmbește. Sprâncenele lui ating tavanul. Roșesc atât de tare, că nici măcar nu știu unde să mă uit. Face un pas în față și eu mă întorc, prea nerăbdătoare să-mi ascund chipul, simțind în stomac un milion de fluturi. Adam îmi atinge părul și-mi dau seama că mi-e lung până la talie. Poate că a sosit timpul să-l tund.

Degetele lui sunt foarte grijulii. Îmi dă părul peste umăr, ca să nu se prindă în fermoar. Își trece degetul de la baza gâtului până la cusătură, alunecând în jos spre talie. De-abia pot să stau dreaptă. Șira spinării are atâta electricitate, că ar putea alimenta un întreg oraș. Îmi trage fermoarul încet. Își trece mâinile peste trupul meu.

— Doamne, arăți incredibil! este primul lucru pe care mi-l spune.

Mă întorc. Își duce pumnul la gură, încercând să-și ascundă zâmbetul, încercând să oprească toate acele cuvinte care vor să curgă șiroaie.

Ating materialul. Mă hotărăsc că ar trebui să spun ceva.

— E foarte... comod.

— Sexy.

Îmi ridic privirile.

El clatină din cap.

— Al naibii de sexy.

Înaintează. Mă cuprinde cu brațele.

— Arăt ca o gimnastă, murmur eu.

— Nu, șoptește el, fierbinte fierbinte fierbinte pe buzele mele. Arăți ca un super-erou.

EPILOG

Încă vibrez când Kenji și Winston dau buzna în încăpere.

— Deci cum se presupune că acest costum o să-mi facă viața mai ușoară? întreb pe oricine ar putea să-mi răspundă.

Dar Kenji e stană de piatră, holbându-se fără rușine. Deschide gura. O închide. Își bagă mâinile în buzunare.

Winston e cel care-mi răspunde.

— O să te ajute cu problema atingerii, îmi spune el. Nu trebuie să ai mereu grijă să fii acoperită din cap până-n picioare pe vremea asta imprevizibilă. Materialul e făcut să-ți țină cald sau răcoare, în funcție de temperatură. E ușor și respirabil, ca să nu te simți sufocată. O să te împiedice să rănești oamenii din greșeală, dar îți oferă și flexibilitatea de a atinge pe cineva... intenționat. Dacă o să ai nevoie vreodată.

— E uimitor.

— Cu plăcere, îmi spune zâmbind.

Analizez costumul mai bine. Îmi dau seama de ceva.

— Dar mâinile și picioarele îmi sunt complet expuse. Asta cum...

— O, la naiba! mă întrerupe Winston. Aproape c-am uitat.

Se duce degrabă la dulap și scoate o pereche de cizme negre fără toc și o pereche de mănuși negre până la coate. Mi le întinde. Studiez pielea moale a accesoriilor și mă

minunez de construcția flexibilă, ușoară a cizmelor. Aș putea face balet și aș putea alerga kilometri întregi cu această încălțăminte.

— Ar trebui să-ți vină, spune el. Ele îți completează ținuta.

Mi le pun și mă ridic pe vârfuri, savurând senzația noii mele ținute. Mă simt de neînvins. Pentru prima oară, mi-aș dori să mă văd într-o oglindă. Mă uit de la Kenji la Adam, și apoi la Winston.

— Ce credeți? E... OK?

Kenji scoate un sunet ciudat.

Winston se uită la ceas.

Adam zâmbește întruna.

Eu și el îi urmăm pe Kenji și Winston, ieșind din încăpere, dar Adam se oprește și-mi scoate mănușa stângă. Mă ia de mână. Degetele noastre se înlănțuie. Îmi oferă un zâmbet care reușește să-mi sărute inima.

Și mă uit în jur.

Îmi flexez pumnul.

Ating materialul care-mi învăluie pielea.

Mă simt incredibil. Oasele îmi sunt reîntinerite; pielea îmi vibrează, sănătoasă. Iau guri mari de aer și le savurez gustul.

Lucrurile se schimbă, dar, de data asta, nu mi-e teamă. De data asta știu cine sunt. De data asta am făcut alegerea corectă și lupt alături de echipa care trebuie. Mă simt în siguranță. Încrezătoare.

Ba chiar entuziasmată.

Deoarece, de data asta, sunt pregătită.

MULȚUMIRI

Mulțumirile mele infinite merg către:

Soțul meu, cel mai bun prieten, cel mai mare fan, și singurul bărbat din lume care înțelege ce e în mintea mea. Tu ești cea mai strălucitoare stea din universul meu.

Părinții mei, care m-au sprijinit în fiecare minut al vieții mele, fără să se îndoiască vreodată de mine, fără să mă descurajeze vreodată. Voi mă inspirați în fiecare zi.

Frații mei, deoarece nimeni nu cunoaște poveștile noastre așa ca noi. Deoarece suntem împreună. Deoarece mereu ați crezut în mine, iar eu mereu voi crede în voi.

Tana și Randa, pentru tot. Pentru fiecare moment, fiecare cuvânt de încurajare, fiecare hohot de râs, fiecare amintire de neprețuit. Ați fost acolo chiar de la început.

Sarah, care mi-a dat puterea să fiu curajoasă. Ai fost alături de mine în momentele în care am avut cea mai mare nevoie, și nu voi uita asta niciodată.

Jodi Reamer, cea mai incredibilă ființă supraomenească pe care am cunoscut-o vreodată. Mi-ai umplut zilele cu stele căzătoare și, într-o zi, am să smulg luna de pe cer și am să ți-o pun în cutia poștală.

Alec Shane, care mi-a oferit șansa ce mi-a schimbat lumea.

Tara Weikum, cel mai bun editor pe care l-ar putea avea cineva. A fost un privilegiu să lucrez cu cineva care-mi

înțelege atât de bine povestea. Personajele mele sunt în siguranță cu tine într-un fel în care în altă parte n-ar fi fost, și tot nu-mi vine să cred cât de norocoasă sunt. Ești incredibilă și te ador.

Un uriaș mulțumesc tuturor celor de la HarperCollins și Writers House, care muncesc din răsputeri în culise pentru ca visele mele să devină realitate: Melissa Miller, pentru că e fabuloasă; Christina Colangelo, Diane Naughton și Lauren Flower, pentru entuziasmul lor nemărginit și pentru ideile lor geniale de marketing; și Allison Verost, publicistul meu neînfricat! De asemenea, mulțumiri lui Alison Donalty, director de artă, purtătoare de genți și amatoare de cafea — ești o nestemată; Ray Shappell, omul sclipitor din spatele copertei; Brenna Franzitta, ale cărei corecturi sunt neprețuite; Cecilia de la Campa, pentru eforturile sale neobosite de a vinde drepturile și în alte țări; și Beth Miller, pentru că a fost unul dintre primii mei suporteri.

Tuturor cititorilor mei, inclusiv Sumayyah, Bahareh și Saba, ca de altfel și prietenilor de pe blog și Twitter, care-mi fac zilele mult mai luminoase și infinit mai frumoase: vă mulțumesc că sunteți alături de mine în această călătorie și că mă onorați cu prietenia voastră — sper că știți că mă bucur mereu pentru voi!

Și pentru fiecare cititor care pune mâna pe această carte: ei bine, fără voi, unde-am fi?

Vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc!

TAHEREH MAFI

are 24 de ani și s-a născut într-un orășel din Connecticut, fiind mezina unei familii de imigranți iranieni. În prezent locuiește în districtul Orange din California. A absolvit Universitatea Soka din Aliso Viejo, California, și este cunoscătoare a opt limbi străine. A călătorit în toată lumea, petrecându-și un semestru în Barcelona, unde a avut posibilitatea să studieze literatura spaniolă.

Spulberă-mă este cartea ei de debut și primul volum din trilogia *Atingerea lui Juliette*. Drepturile de traducere au fost deja vândute în 20 de țări, iar studiourile Twentieth Century Fox au achiziționat drepturile de ecranizare.

Pentru mai multe informații, vizitați www.taherehmafi.com

„Obsesivă, intensă, emanând senzualitate. ~~Sunt invidioasă.~~ N-am putut s-o las din mână."
– Lauren Kate

~~ACESTA E BLESTEMUL MEU.~~
ACESTA ESTE HARUL MEU.

~~SUNT UN MONSTRU.~~
SUNT MAI MULT DECÂT UMANĂ.

~~ATINGEREA MEA E LETALĂ.~~
ATINGEREA MEA E PUTERE.

~~SUNT ARMA LOR.~~
O SĂ MĂ RĂZVRĂTESC.

RECOMANDAT DE:

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Ray Shappell
Imaginea copertei © 2011 by Aurora Crowley

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-459-2
ISBN: 978-973-102-437-0
9 789731 024370
www.grupulcorint.ro